

ТОМ ГРЕЙС

КВАНТОВА МРЕЖА

Част 2 от „Нолън Килкъни“

Превод от английски: Петър Василев, 2008

chitanka.info

На Джон Стивън Росовски, приятел, съученик и истински ренесансов човек, един от най-великите умове, които съм имал щастието да познавам.

1962–1984

„Красотата е истина, истината — красота, и това е всичко, което знаем на земята, и всичко, което ни е нужно да узнаем.“

Джон Кийтс

„Ученият не изучава природата, защото е полезна; изучава я, защото ѝ се наслаждава; а ѝ се наслаждава, защото е красива. Ако природата не беше красива и ако не заслужаваше да бъде опозната, самият живот нямаше да си струва да бъде живян.“

Жюл Анри Поанкаре

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да изкажа благодарности на Джон ван дер Велде, Юкио Камазара и Лорънс Джоунс — професори по физика в Мичиганския университет — за техните обяснения, свързани с предизвикателствата и възможностите на научните изследвания в близко бъдеще; на Фред Майър, университетски архивист в Мичиганския университет, който ми помогна да разровя миналото; на Шанън Закъри и Катлийн Доу от университетската библиотека за информацията относно съхранението на книги; на Стюърт Коен от лабораторията по хидродинамика на Мичиган за обиколката из старата работилница в Мартин Килкъни; на професор Волфганг Порад за това, че ми обрисова земята, свързана с изследванията и „Нотр Дам“; на Б. Дж. Кийпърс и Скот Гочис за техните обстойни съвети върху начините на действие на специалните части; на Барбара Джоунс за това, че ми помогна да вникна в транспортната индустрия; на полицейското управление в Ан Арбър; и на Нейтън Якобсон, мой приятел и гид за Русия.

Благодаря също така на моя редактор за добрите му съвети и чувството му за хумор; на моя агент Естер Марголис за мъдрите ѝ напътствия; и на Лари Киршбаум, Морийн Иджън, Джейми Рааб, Харви-Джейн Ковал, Джими Франко, Стивън Ламонт и техните талантиливи и способни колеги в „Уорнър Букс“ за тяхната подкрепа и насърчение.

Специални благодарности на моята съпруга Кейти и нашите деца за тяхната любов и подкрепа, докато пишех до късно през нощта.

ПРОЛОГ

10 декември 1948

Ан Арбър, Мичиган

В сенките на малка бяла сграда близо до центъра на кампуса на Мичиганския университет млад мъж стоеше неподвижен, наблюдаваше и изчакваше. Беше висок и жилив, с изсечени черти, приличаше по-скоро на издялан от дърво, отколкото на живо същество.

От скритата му наблюдателна позиция, близо до източния край на Г-образната сграда на икономическия факултет, пред него се разкриваше създаденият от човешка ръка каньон, между четириетажната тухлена сграда на физическата лаборатория „Рандал“ и също толкова масивното Западно инженерно крило. Двойка диагонални пътеки прекосяваха подравнената морава в четириъгълния вътрешен двор и се пресичаха в широк бетонен площад пред Магистърската библиотека. Площадът и зелените площи на кампуса бяха известни като Диагонала.

Широка плоска дупка, оградена с купчина пръст и отломки, зееше от дясната му страна, точно отвъд бетонното продължение на една от алеите към центъра на кампуса. Преди няколко дни сапърорски отряд беше съборил остарялото котелно и комина, който се издигаше до него. Пейзажът наоколо смътно напомняше на много от градовете и селата из Европа, които беше обиколил, докато Съюзническите сили си проправяха път към Германия.

Той отхвърли тези мисли и се съсредоточи върху двамата мъже, застанали под светлината на улична лампа на тридесетина метра пред него. Помъчи се да долови разговора, макар че силният вятър поглъщаше звука от гласовете им. Снегът се вихреше около тях, докато пристъпваха насам-натам и потропваха с крака в студа.

Няколко минути по-късно по-възрастният от двамата — дърводелец, който строеше големи модели на кораби в работилница близо до Западното инженерно крило — стисна ръката на приятеля си за довиждане и се отдалечи с бърза крачка. Заобиколи от далечната

страна на икономическия факултет и изчезна от поглед, докато другият мъж се изкачи по каменните стъпала към задния вход на физическата лаборатория.

Появилата се светлина разкри малък кабинет на третия етаж, а дебнещият в сенките наблюдаваше как Йохан Волф окачва шапката и палтото си и сядна на бюрото.

„Поне да се настаня по-удобно“ — помисли си той, докато присядаше върху палтото си, скрит в гъстия вечнозелен храсталак.

Отърси се от мисълта за студа и дискомфорта — в това беше кален много отдавна — и се съсредоточи върху задачата си. Ако Волф следваше обичайните си привычки като типичен германец, можеше да се очаква да работи до късно през нощта, а после да се отправи към стаята си под наем, само на няколко пресечки оттук.

Йохан Волф извади шест тетрадки от овехтялото си кожено куфарче и внимателно ги подреди на бюрото. Беше започнал най-старата от тънките книжки в Германия след войната и всяка следваща отбелязваше мъчителния му прогрес в разрешаването на научния проблем, който не му даваше покой.

Той отвори най-новата тетрадка и отново съсредоточено провери уравненията, като проследяваше промяната на числата в сложния математически модел. Това беше нова територия. Методите, които беше развил, за да опише това, което приемаше за следващата логическа стъпка след Айнщайн и Хайзенберг, бяха също толкова радикални, колкото математическия модул, създаден от Исак Нютон, за да опише гравитацията.

Формулите на Волф му позволяваха да се движи свободно напред и назад във времето. Почти музикалната ритмичност на променливите описваше развиваща се вселена с невъобразимо до този момент изящество и сложност. Представата, че вселената е статична и непроменяща се, се бе стопила деветнайсет години по-рано след откритието на Едуин Хъбъл, че космосът наистина се разширява, както личеше и от теориите на Айнщайн.

— Mein Gott! — промълви Волф, докато образите на деликатни многомерни структури, които определяха и материята, и енергията, се оформиха ясно в ума му. Той прелисти тетрадката, докато не стигна до

празна страница, и бързо започна да скицира картината, която видя мислено. Умелата му ръка създаваше изображение на лъкатушеца нишка, която се усукваше и се вплиташе в себе си като възлеста топка — образ, който се опитваше да разкрие субатомните частици от вселената, притежаващи седем допълнителни измерения, освен обичайните три пространствени и едно времево.

Усмивайки се с удивлението на малко дете, Волф се взираше в рисунката и внезапно осъзна, че на двадесет и девет годишна възраст той беше на път да отхвърли всичко в царството на теоретичната физика, съществуваща преди него.

— Трябва да уведомя Рафаел за това — каза на глас развълнувано, докато ровеше из куфарчето си.

Измъкна страниците на писмото, което бе започнал да пише порано през деня, докато пътуваше с влака от Чикаго. Думите и формулите се изливаха плавно под писалката му и полагаха основите на теория, която щеше да опише структурата на всичко — от най-малките частици материя до целостта на вселената. Писмото бързо прерасна от няколко страници с лични вести до дебел сноп, запълнен със сбити фрагменти от разцъфтяващата теория. Шестте тетрадки на бюрото бяха само зародишът на огромната работа, която му предстоеше, а тя бе такава, че публикуването ѝ щеше да разтърси света.

Малко преди полунощ Волф загаси лампите в кабинета си. Сгушен заради вечерния хлад, той излезе през страничната врата на сградата и се отправи към кампуса.

— Извинете — обади се някакъв глас.

— Ја? — попита Волф предпазливо, все още неспособен да види на кого е гласът.

— Тук долу съм! — Една ръка замахна отривисто към него откъм изкопа зад Западното инженерно крило.

Волф прескочи ограждението и надзърна в бездната, оставена след разрушението на котелната сграда. Видя тъмнокос младеж в окаляно сиво палто да стои в дупката под него.

— Внимателно около ръба, може да поддаде под вас. Така се озовах тук. Ще можете ли да ми помогнете да се измъкна?

— Разбира се — отвърна Волф.

Ако се съдеше по калните петна по дрехите на мъжа, явно вече бе направил няколко неуспешни опита да се измъкне сам. Волф остави куфарчето си на земята и коленичи в снега близо до ръба на ямата. Младият мъж се приближи и Волф се пресегна да хване ръката му.

— Ще започна да се катеря на три. Готов ли сте?

Волф кимна.

— Едно, две...

Преди три да бъде отброено, младият мъж се дръпна рязко и повлече Волф с главата напред в ямата. Германецът усети парене в рамото, а ръката му се усука зад гърба му, докато падаше. С тренирана вещина мъжът прегъна предмишницата на Волф нагоре и притисна дланта между раменните му лопатки, докато забиваше лицето на физика в земята. Челото на Волф мина през пет сантиметра студена кал, преди да се блъсне във втвърдената земя. Изпукването на костите отекна в главата му, последвано от внезапен изблик на топла течност в синусните му кухини — мостът на носа се беше разбил при удар в голям камък.

Мъжът се разкрачи над Волф и го прикова към земята — коленете му опряха в гръбнака на физика.

— Защо? Защо правите това? — изкрещя Волф, пръски от мръсен сняг и кал излитаха от устните му. — Пуснете ме!

Жертвата се бореше да се измъкне от хватката, но нападателят имаше предимството на младостта и силата.

— Вие сте Йохан Волф. От 1939 до 1945 година сте бил изследовател към Райхсфоршунгсрат. Работата ви е била да създадете по-ефикасни начини за убиване на хора. — Мъжът говореше отсечено, всяка дума носеше тежестта на присъда. — Под вашия надзор над две хиляди мъже, жени и деца са загубили живота си като обекти на експерименти и са били подложени на робски труд. Нокмим, отмъстителите за вашите жертви, ви намират виновен за престъпления срещу човечеството и ви осъждат на смърт.

— Лъжи! Не съм помагал на нацистите! Аз съм учен. Не съм убивал никого! — заяви Волф, като напразно се опитваше да види лицето на обвинителя си.

Мъжът премести тежестта си и изтика Волф още по-дълбоко в кишата. Със свободната си ръка издърпа от ножницата прикрепена към

бедрото му, нож с назъбено острие, и го заби отстрани във врата на германеца. Неръждаемата стомана преряза сънната артерия, няколко мускула и югуларната вена. Волф припадна, когато кръвното налягане в мозъка му, временно увеличено от притока на адреналин, падна внезапно. Наточеното острие мина безпроблемно през гърлото и почти обезглави физика. Въздухът изхвъркна от дробовете с бълбукащ звук и се смеси с парата, която вече се надигаше от разливащата се локва кръв. Напрежението в тялото на Волф изчезна, докато той бавно преминаваше от безсъзнанието към смъртта.

Убиецът бързо завлече трупа към далечния край на изкопа и го остави в частично зарития сервизен тунел в основата на срутения комин. После взе куфарчето на учения и го постави при трупа.

Докато снежната буря набираше сила, той отвори сака си и извади малка лопатка. Ловко разтвори разгъваемата глава на лопатата и завъртя свързващата част, докато резбата изщрака. Бързо и безшумно, докато студеният вятър виеше над него, убиецът зари Волф в тунела и заличи всички следи от убийството. След не повече от седмица, поне така твърдяха работниците, цялото място наоколо щеше да бъде запълнено и изравнено с околната моравя.

— Отмъщението беше изпълнено — каза младият мъж тихо, като наблюдаваше как снегът започва да покрива гроба на военнопръстърпника Йохан Волф. — Нека Бог се смили над твоята душа — и над моята!

1.

5 юни, в наши дни

Ан Арбър, Мичиган

Нолън Килкъни натисна газта на високопроходимия черен „Мерцедес“ ML320 и рязко зави към Хурон Парк. Жълтият светофар се смени с червен, докато минаваше под него.

На седалката до шофьора Келси Нютън свали хавлиената кърпа от главата си и започна да сресва дългата си до раменете руса коса. Все още влажните кичури се слепваха и капки вода се разпръскваха от четката с всяко движение на китката ѝ.

— Внимавай — каза Нолън, когато няколко капки кацнаха на лицето му.

— Искаш да съм красива, нали? — попита Келси с все още скрито зад воал от коса лице.

— Ти винаги си красива.

— Добре, благодаря ти, но нищо не става просто така, от само себе си, нали се сещаш.

Келси прибра четката в чантата и бързо уви косата си на кок. После извади мобилния си телефон и започна да набира някакъв номер.

Скоростомерът на колата премина петдесет, докато минаваха край големия сиво-бял знак, който известяваше влизането им на територията на северния кампус на Мичиганския университет. Малък пътен знак отбелязваше ограничение на скоростта.

— Ще пристигнем след няколко минути — заяви Келси убедително на някого, докато Нолън ускоряваше по виещия се път, който водеше до Мичиганския консорциум по приложни изследвания.

Келси прибра телефона в чантата. Отпред, сгушена сред дърветата наоколо, се издигаше огромна лента от стъкло и неръждаема стомана — такава представа извикваха извитите очертания на сградата на консорциума. Ултрамодерната постройка беше физическо въплъщение на идеята, която бащата на Нолън беше издигнал като цел

на кариерата си в международните финанси: че трябва да бъде построен мост между най-новите университетски изследователски лаборатории в света и бизнеса, който захранваше националната икономика. За по-малко от три години мостът на Шон Килкъни беше привлякъл стабилно нарастващ поток от ценни технологии откъм университетските изследователски лаборатории от цял свят и също толкова внушителен поток от пари, който усвояваха университетите.

Нолън паркира на първото свободно място, което откри. Келси успя да слезе и почти затича към главния вход на сградата, докато той измъкваше куфарчето от задната седалка и заключваше автомобила. След кратък спринт я застигна при вратата. Шон Килкъни стоеше и ги чакаше във фойето.

— Радвам се, че успяхте да дойдете.

— Съжаляваме за закъснението. Задръстването на двадесет и трета щатска беше ужасно.

Келси целуна Шон по бузата.

— Благодаря ти, че ми изпрати Нолън. Едва ли щях да успея да подменя всички тръби само за два дни без него.

— Няма за какво да ми благодариш, Келси. Длъжни сме да правим всичко, за да помогнем на науката.

— Татко, трябва да хвърлиш поглед на този експеримент с детектор на протони. Представи си двадесетметров куб с вода, скрит в солна мина под езерото Ери. Вътре е пълен мрак, а стените са покрити с няколко хиляди огромни ярки лампи.

— Фотоувеличителни тръби — поправи го Келси.

— Както и да е. Най-странната подводна работа, която съм вършил.

— Радвам се, че заедно с мен имаше опитен водач — продължи младата жена, като стисна ръката на Нолън, — изследователският резервоар може да бъде доста дезориентиращ.

— Не бих пуснал никого да се гмурка сам в това нещо, най-малко теб — каза Нолън нежно.

— Предполагам, че проектът е минал към следващата си фаза? — намеси се Шон.

Келси крадешком хвърли поглед към Нолън, който леко се изчерви.

— Свършихме нашата част от работата. Физиците сега може да се занимават с останалите подобрения.

— Добре, защото след като Сандстром направи своето изявление пред борда, предчувствам, че новият директор по проектите на консорциума едва ли ще разполага с много време да се занимава с други неща.

Келси отмахна пращинка от якето на Нолън, от което настроението на Шон се разведри малко, докато наблюдаваше как тя оценява външния вид на сина му. Жестът ѝ му напомни как покойната му съпруга се суетеше около него преди важна среща и му стана приятно, че синът му е намерил жена, която да се грижи за него по същия начин.

Келси и Нолън се познаваха от най-ранното си детство, когато нейното семейство се беше преместило само през няколко къщи от техния дом. Бяха ходили заедно на училище, като и двамата се бяха отличили и в академично, и в атлетично отношение. Дълги години бяха най-добри приятели, споделяха силната връзка на сродните души.

На осемнайсет амбициите им ги поведоха по различни пътища. Келси постъпи в университета в Мичиган, където се отдаде на страстта си към физиката, защити докторска дисертация и получи преподавателско място. Нолън се устреми към предизвикателствата на Военноморската академия на Съединените американски щати, отложи постъпването във флота с две години, за да завърши магистърската програма в Масачузетския технологичен институт, а после изненада приятелите и семейството си, като се записа в специалните части — морската пехота.

Тяхното приятелство преживя дванадесет години раздяла благодарение на постоянния поток от телефонни обаждания, писма и посещения през празниците. Преди осемнайсет месеца, когато Нолън напусна флота и се завърна в Ан Арбър, те възстановиха удобния модел на платоничната си връзка.

И двамата бяха готови за повече, но никой не искаше да застраши това, което имаха, заради нещо неизвестно — докато накрая за малко да бъдат убити от група индустриални шпиони. Оттогава двамата се наслаждаваха на все по-задълбочаваща се романтична връзка.

— Добре ли изглеждам? — попита Нолън, докато оправяше вратовръзката си.

— Красив си както винаги, скъпи.

— И двамата изглеждате добре — обади се Шон нетърпеливо, поглеждайки часовника. — Почивката ще свърши всеки миг. Да влизаме. Сандстром и Парамо те очакват, Нолън.

Тримата влязоха в заседателната зала.

— Извинете ме, ще отида да проверя дали всичко е готово за представлението на Сандстром — каза Шон и се отправи към подиума.

Още от вратата Нолън и Келси огледаха тълпата. Присъстващите се бяха разделили на няколко малки групички и се наслаждаваха на освежителните питиета и на разговорите.

— Виждам ги, Келси. Погледни към прозореца. Русият мъж с червеникавата брада е Сандстром. До него е Парамо — по-възрастният, доста по-нисък, с бяла коса и очила с рамки от коруба на костенурка.

До извитата стъклена стена, която правеше чупка навън към дърветата, Келси успя да различи Тед Сандстром и неговия ментор Рафаел Парамо.

— Нолън! — извика Сандстром, докато се приближаваха, а на лицето му се изписа облекчение. — Страхувах се, че няма да се появиш.

— Не бих го пропуснал, Тед — отговори Килкъни, после представи Келси на двамата физици.

— Професор Нютън — каза Парамо, докато стискаше ръката ѝ отривисто, — за мен е истинско удоволствие. Чел съм ваши статии върху оптичната електроника. Много интересна работа.

— Благодаря ви — кимна Келси, наистина се наслаждаваше на възхищението на уважавания си колега.

После и Сандстром се здрависа топло с нея.

— Доколкото разбрах, трябва на вас да благодарим за присъствието си тук днес.

— Това изявление може би е малко преувеличено — отвърна тя. — Просто попаднах на доклада, който от „Нотр Дам“ изпратиха на консорциума във връзка с вашите изследвания. След като го прочетох няколко пъти — признавам си, необходим ми бе повече от един прочит, за да разбера напълно това, което вие и професор Парамо сте

постигнали — казах на бащата на Нолън, че би било глупаво да не погледне нещата по-отблизо.

— Благодаря ви за гласуваното доверие.

В другия край на стаята Шон Килкъни привлече вниманието на присъстващите, като заговори:

— Дами и господа — усиленият от микрофоните глас отекна над шума от разговорите, — моля ви, заемете местата си, за да преминем към следващата точка от програмата.

Бордът на Мичиганския консорциум по приложни изследвания, смесица от бизнесмени и университетски представители, заеха местата си около заседателната маса. Членовете на все още сформирания се консорциум по приложни изследвания „Нотр Дам“ и важни гости от двата университета се върнаха по местата си. Шон Килкъни изчака всички да седнат, и продължи:

— Миналата есен имах удоволствието да се срещна с гостуващия ни лектор в Саут Бенд, където отидох да гледам футболен мач между „Мичиган“ и „Нотр Дам“. И макар да съм сигурен, че някои от нас останаха доволни от развоя на играта — основателят на Мичиганския консорциум направи пауза, докато вълна от смях последва забележката му, — двойно по-уверен съм, че други гледат с надежда към реванша тази есен. — Още една пауза, за следващата вълна от смях. — Но както и да е, моята среща с Тед Сандстром, професор по физика в „Нотр Дам“, ми направи далеч по-голямо впечатление, отколкото играта. Скъпи членове на съвета и почитаеми гости, искам да ви представя професор Тед Сандстром.

Директорът на консорциума се отдръпна, а Сандстром се приближи към подиума с голямо куфарче „Халибъртън“ в ръка.

— Изцяло твои са — каза Шон тихо, докато слагаше безжичен микрофон на ревера на Сандстром.

Ученият погледна публиката си. Разпозна сред гостите няколко богати възпитаници на „Нотр Дам“ и няколко души от управителния съвет.

Ректорите на двата университета бяха седнали заедно до лявата стена. Внезапна вълна от замайване го удари, но бързо се разнесе, когато се убеди, че представянето му тук не е по-различно от която и да е класна стая, в която беше преподавал. Беше дошъл, за да научи тези хора на нещо от физиката, а с това винаги се справяше добре.

— Добър ден. Както каза господин Килкъни, аз съм физик. По-точно, експериментален физик, което означава, че подлагам на изпитания различни идеи, за да разбера дали ще проработят или не.

Сандстром натисна бутон върху работната маса. Светлините помръкнаха и на широкия плосък екран на стената се появи азиатският символ с ин и ян.

— Като е обявил, че E е равно на $m \cdot c^2$ на квадрат, Айнщайн е свързал енергията и материята по такъв начин, че двете са неразделими и в някакъв смисъл неразличими. Материята е проявление на енергията. Ако означим лявата страна на този символ като материя — Сандстром посочи към черния ин, — а дясната като енергия, тогава областта, от която аз се интересувам, е тук.

Сандстром проследи S-подобната линия между ин и ян.

— Тук, на границата между материя и енергия, е царството на квантовата физика. Това е мястото, където класическата физика на Нютон и Галилео се разпада. Математическата прецизност, която използваме, за да опишем движението на планетите, е детронирана от принципа на неопределеността, който заменя абсолютите с вероятности. По този тънък ръб разликата между енергия и материя се размива.

Сандстром докосна клавиатурата още веднъж и образът се трансформира в хоризонтална решетка, леко наклонена нагоре, за да покаже перспектива. На случайни интервали две области от равнината се размиваха, едната графика се извиваше нагоре, докато другата се устремяваше в противоположната посока. Усуканите части се откъсваха като водни капки и формираха решетести сфери, които се придвижваха леко, преди отново да бъдат погълнати от равнината.

— Равнината, която виждате на тази графика, представлява състояние на отрицателна енергия. То може да съществува само във вакуум, от който е премахната всякаква материя. В това състояние според квантовата теория трептенията в тази енергия ще позволят спонтанно създаване едновременно на материя и антиматерия. — Сандстром посочи към решетестите сфери. — Теорията също така твърди, че тези частици изчезват доста бързо, и понеже е равновесна система, общата енергия по същество е равна на нула. Това само ни показва, че дори на квантово ниво не можем да получим нещо от нищо.

Решетъчната равнина се разтегна, уви се около себе си и образува сфера.

— Една теория за произхода на нашата вселена я поставя в отрицателно енергийно състояние в началото на Големия взрив.

Сандстром даде в близък план образ на решетестата сфера, при което хиляди мънички червени и сини частици се появиха във вътрешността ѝ.

— Сега ако материята и антиматерията се създават в равни количества, тогава всички тези нови частици ще се сблъскат със своите срещуположни и ще се унищожат взаимно в изблик на енергия — като оставят общата енергия на вселената нула.

Сините и червените частици бързо изчезнаха и решетестата сфера се стопи в нищото.

— Този изход е верен само при пълна симетрия във вселената. Да предположим, че нашата вселена е била асиметрична и че в момента на Големия взрив е имало повече материя, отколкото антиматерия.

Появи се нова анимация, отново със сини и червени частици, които се стрелкаха във вътрешността, а всеки техен сблъсък излъчваше бял проблясък. След няколко секунди решетестата сфера съдържаше само сини частици. Гледната точка се промени, сферата се разгърна и се превърна в спирална галактика, а после се преля в символа ин-ян.

— Ако тази теория е вярна, възниква въпросът какво е предизвикало асиметричността на вселената и е позволило да бъдат произведени неравномерни количества от материя и антиматерия. — Сандстром направи кратка пауза и се вгледа в публиката си. — В този момент подозирам, че по-голямата част от вас се чудят накъде точно се опитвам да ви отведа с тази презентация. Така че нека се върна малко назад във времето заради вас. Преди единайсет години професор Рафаел Парамо и аз започнахме да изследваме ефекта на силни електрически токове върху напълно празни пространства. Нашите експерименти показаха доста интересни резултати.

Сандстром докосна клавиатурата и на екрана се появи снимка на лаборатория, обгорена и в развалини.

— Тази ни се изплъзна. — Последва кратък смях сред публиката. — Според теоретичните ни изчисления енергиите, свързани с този експеримент, трябваше да бъдат много ниски. Както виждате, между теорията и реалността се получи разминаване. Когато активирахме

изпитваната апаратура, във вакуумната камера се насъбра енергиен изблик. Камерата бързо се пропука и се появи кълбовидна мълния. Тази кохерентна сфера от електричество се плъзгаше из лабораторията в продължение на няколко секунди преди да се стовари върху електрически панел. Експлозията и последвалият пожар нанесоха значителни щети върху лабораторията ни. За щастие никой не пострада.

Президентът на „Нотр Дам“ кимна, когато споменът за инцидента изплува в паметта му.

— Възстановихме нашата лаборатория и започнахме да се задълбочаваме в разминаването между теория и експеримент. Ето го и резултатът от нашата работа.

Сандстром изключи проектора и светлините отново блеснаха. После взе куфарчето „Халибъртън“ и извади нещо, което приличаше на тридесетсантиметров шестоъгълен орех, направен от матиран черен метал. В средата на горната повърхност, на мястото на дълъг винт, лежеше петнадесетсантиметрова в диаметър полусфера от прозрачен лексан. Сандстром сложи устройството така, че хората в стаята да могат да погледнат в прозрачния купол. Ясно различими под покритието от лексан бяха три вградени пръстена от позлатен метал. Синкава полупрозрачна сфера лежеше в центъра между пръстените като скъпоценен камък в ювелирен обков.

— Синята сфера, сърцето на това устройство, не съдържа нищо — изпразнена е напълно, доколкото съвременните технологии ни позволяват това. Обкръжават я три пръстена от свръхпроводим материал, наскоро разработен в Станфордския университет. Пръстените създават силното електрическо поле, за което споменах преди няколко минути.

Сандстром измъкна два малки свободни волтметра от куфарчето и ги включи последователно във верига.

— Това са стандартни волтметри, които използваме, за да измерваме входния и изходния волтаж в устройството. Калибрирането на двата измервателя — Сандстром направи пауза, докато включваше кабела от първия измервател към контакт в стената — трябва да бъде еднакво и се радвам да видя, че в случая е така.

И двата измервателя показваха 120 волта. Доволен от резултата, с който беше показал на публиката, че и двата измервателя работят

нормално, Сандстром измъкна кабела, разкачи ги и ги свърза към жакове в срещуположните краища на устройството. После застана до масата, като държеше с една ръка кабела до първия измервател.

Според първия закон на термодинамиката изходящата енергия от една система трябва да е равна на входящия енергиен поток. Този феномен е познат като Закон за запазване на енергията или принципа „няма безплатен обяд“. Това е добър закон, който се е доказвал отново и отново — досега.

Сандстром пъкна кабела в отвора в стената. Първият измервател оживя и регистрира волтажа, който минаваше през него, както и преди. Вторият сочеше нула. Вътре в устройството най-вътрешният златен пръстен започна да се върти. Докато се ускоряваше, следващият пръстен поде движението и най-накрая най-външният се присъедини към орбитиращия танц. Въртящите се пръстени създаваха илюзията, че синкавата сфера плава в златисто сияние; после в кълбото се появиха искри. Искрите нарастваха по брой и интензивност, докато в един момент вакуумът в сферата не се изпълни с кълбо от ярко грееща енергия. Хората от публиката прикриха очите си от ослепителния блясък, който се излъчваше от устройството, а Сандстром извади непрозрачно черно покривало от куфарчето „Халибъртън“ и скри купола от лексан.

— Става малко ярко — подхвърли с разбиране, когато няколко души от публиката примигнаха и разтъркаха очи. — Ако обичате, погледнете волтметъра, който показва изходящата енергия.

Няколко членове на борда на Мичиганския консорциум станаха и се приближиха, за да видят по-добре измервателя.

— Това нещо правилно ли измерва? — попита един електроинженер, направил състояние в компютърната индустрия.

— Не е възможно! — обади се една от зрителките, докато се мъчеше да си обясни това, което очите ѝ виждаха.

— Такива бяха и моите думи, когато за пръв път видях числата. Енергията от това устройство приблизително две хиляди пъти надхвърля енергията, която въвеждаме в него. Понеже твърдо вярвам, че енергията не може да бъде нито създавана, нито унищожавана, единственото разумно заключение, до което мога да достигна, е, че това устройство е нещо като кран и енергията, която използвам, за да

създам силно асиметрично енергийно поле, отваря крана и енергия от някакъв друг източник се изсипва през него.

Стаята закипя от оживени разговори, няколко души се опитваха да изкрещят въпросите си към Сандстром. Вълна от звуци изригна от обикновено дипломатичните посетители, докато всеки се опитваше да проумее последиците от това откритие. Смутен от хаоса, който завземаше залата, Сандстром погледна към Шон Килкъни в търсене на подкрепа за усмиряване на тълпата. Килкъни като опитен ветеран бързо грабна микрофон.

— И когато професор Сандстром най-накрая определи как действа неговото изобретение — извика високо основателят на Мичиганския консорциум, привличайки вниманието на публиката, — той най-вероятно ще спечели Нобеловата награда. Междувременно това откритие в буквалния смисъл на думата променя всичко. Квантовата технология необратимо ще промени глобалния икономически пейзаж. Малкият размер и незначителната тежест на квантовите енергийни източници — сравнени с количеството енергия, която произвеждат — в крайна сметка дават на електрическите мотори огромно предимство в съотношението мощност-тегло над двигателите с вътрешно горене. За последен път технологично изобретение от подобен ранг се е появило преди повече от сто години, когато малък ефективен горивен двигател е изместил коня и каруцата.

Членовете на публиката с връзки с трите големи автопроизводители и петролната индустрия нервно кимнаха в съгласие.

— Тези индустрии са зрели и утвърдени, имат дълбоки джобове. Макар да е възможно за своеволен изобретател, който има „по-добър капан за мишки“, да разиграва Давид и Голиат с подобните на „Дженеръл Моторс“ компании, битката ще бъде кървава и жестока. Колкото и да ми харесва да подкрепям по-слабия в невъзможна битка, също така съм наясно, че ако млада фирма притежава технология, обещаваща да промени начина, по който се правят толкова неща в света, може да доведе до глобална икономическа война. Сриването на азиатския и руския финансов пазар в края на деветдесетте години ще бледнее в сравнение с внезапния колапс на индустриалните стълбове, които поддържат съвременния ни свят.

Шон Килкъни остави тази мисъл да достигне до смълчалата се публика, докато оглеждаше лицата на всички хора, които познаваше и уважаваше.

— За негова чест, професор Сандстром не е учен, откъснат от реалността. Той се интересува от ефекта, който неговата работа ще окаже върху живота на милиони хора, и загрижеността му е основателна. Начинът, по който силата на тази квантова технология бъде отприщана в света, ни изправя пред истинска дилема.

Килкъни драматично замълча и се усмихна.

— Но също така ни предлага и уникална възможност. Тези от вас, които ме познават добре, знаят, че вярвам в безусловната необходимост от построяването на мостове между световите на академичните изследвания и индустриалното производство. Това е делото, с което избрах да се занимавам след пенсионирането си, и ще се боря за тази кауза с пламенността на евангелистки проповедник, поел на кръстоносен поход.

— Амин, братко Килкъни — провикна се един от членовете на борда.

— Амин, наистина. Моето запознаване с професор Сандстром не беше случайно. — Шон махна с ръка към католическия свещеник, застанал до ректора на Мичиганския университет. — Отец Джоузеф Блейк, ректорът на „Нотр Дам“, е наясно какво постигнах с Мичиганския консорциум и е готов да приеме идеята. Аз, естествено, се съгласих да му помогна. Плодовете на тази първоначална дискусия са двойки. Първо, консорциумът по приложни изследвания на „Нотр Дам“ официално отвори вратите си за работа тази сутрин.

Любезна вълна от аплодисменти от борда на директорите на Мичиганския консорциум към колегите им от „Нотр Дам“ сякаш изпълни стаята.

— Второ, като председател на борда на директорите на Мичиганския консорциум получих официално предложение от Сюзан Тинан, моята уважавана колежка в „Нотр Дам“, да започнем сътрудничество с цел патентоване на всички технологични приложения на квантовия енергиен източник на Сандстром, които можем да измислим, и да лицензираме тези приложения във всички страни, които пожелаят да се възползват от тях. Накратко, бяхме помолени от нашите колеги от Саут Бенд да работим с тях по

уреждането на интелектуалната собственост, която спокойно може да стане за този век това, което са били електрическото осветление, двигателят с вътрешно горене и микрочипът за миналия.

Моментната тишина, която последва думите му, се изпари заедно с подобие на парламентарна процедура, когато бордът на директорите на Мичиганския консорциум избухна в редица от въпроси.

— Как ще стане това?

— Шон, за каква степен на отдаденост говорим?

— Имаме ли някакви прогнози?

Шон се обърна към мястото, където Сандстром стоеше до Парамо, Келси и Нолън, и се усмихна. Живееше за мигове като този.

— Госпожо Куин — каза достатъчно силно, за да надвика въпросите, които се сипеха към него, — моля раздайте плановете за това начинание.

Лорета Куин, довереният помощник на Килкъни вече повече от трийсет години, кимна и направи бърза обиколка на конферентната маса, като раздаде на всеки от членовете на съвета запечатан и номериран пакет документи.

— Поради естеството на информацията в тези пакети искам да напомня на всички, че това е поверителен въпрос, и предварителното разкриване на който и да е от тези материали ще предизвика юридическия еквивалент на Божия гняв. За да отговоря на няколко от въпросите ви, писмено съобщих намеренията ни на консорциума на „Нотр Дам“. Имаме тридесет дни да прегледаме предложените споразумения и да изгладим всички проблеми. Докато обсъждаме проценти и прецизност, аз оторизирах използването на някои от нашите ресурси от „Нотр Дам“. Ако в края на тридесетте дни решим да не се занимаваме с това начинание, всички материали ще бъдат върнати и ще ни бъдат изплатени компенсации за всички използвани през този период ресурси. Повечето от останалите ви въпроси ще намерят отговора си в този материал, който искам да прочетете внимателно. Накратко, това откритие — той посочи с ръка към тихо работещото устройство на Сандстром — е бъдещето. Засега мисля да закриям заседанието и по-нататъшните обсъждания по темата да бъдат продължени на закритото заседание на управителния съвет другата седмица.

— Подкрепям решението — обади се Диана ла Пойнт, една от членовете на борда, известен адвокат, специализирала в патентно право и въпросите на интелектуалната собственост.

— Кой е за? — попита Шон.

— Аз — отговориха всички от борда единодушно.

— Решението е взето и срещата се закрива. Благодаря на всички, че дойдохте.

Докато заседанието приключваше, членовете на съвета внимателно поставиха запечатаните пакети в куфарчетата със същата почтителност, с която някой би се отнесъл към оригиналната чернова на Конституцията. Нолън, Келси и Парамо се приближиха към Сандстром, който внимателно прибираще оборудването си в куфарчето „Халибъртън“ под зоркия поглед на Шон.

— И така, Шон — попита физикът, докато затваряше ключалките на куфарчето си, — какво ще стане от тук нататък?

— Връщай се на работа. През следващите седмици бордът ще смели това, което му показахме току-що. Предполагам, че срещата другата седмица ще е странна. В крайна сметка не вярвам, че ще ни трябват цели трийсет дни, за да решим. Тази сделка е твърде интересна, за да бъде пропусната. Между другото, Нолън — Шон се обърна към сина си, — вече е официално: ти си координаторът на квантовия ни проект. Първата ти задача е да преместиш лабораторията на Тед извън кампуса.

— Нещо малко по-голямо, надявам се — вметна Сандстром.

— Малко — отговори Нолън. — Но част от пространството ще използваме за бизнес дела, свързани с работата ти. След като откри нов начин за печатане на пари, ще ти трябва място, за да ги събираш, броиш и съхраняваш.

— Какво ще кажеш за обяд другия вторник? — попита Ла Пойнт, като погледна графика си.

— Свободен съм — отговори Конрад Евънс. — В дванадесет в „Ганди Дансър“?

— Става.

Евънс и Ла Пойнт записаха срещата в календарите си.

— Ще се видим във вторник, Конрад — каза Ла Пойнт с усмивка, докато закопчаваше бележника си и се отдалечаваше.

Евънс пъкна тънкото тефтерче във вътрешния джоб на подплатеното си сако и се отдалечи. После огледа стаята за момент и откри привлекателна брюнетка в добре ушит ленен костюм. За Евънс — разведен от дълго време, работохолик на средна възраст с леко наднормено тегло — доктор Оксана Зошченко беше глътка свеж въздух.

Химик, по образование, Зошченко беше открила рано в кариерата си, че истинските ѝ таланти се крият в администрацията. Нейната природна интелигентност, съчетана с умелия ѝ усет за дипломатичност, бяха сочени като главна причина за бързото ѝ израстване до най-високите нива в Руската академия на науките. Сред тези, чиято позиция в академията се бе поразклатила, се носеше мълвата, че шеметното въздигане на Зошченко се дължи на значителните ѝ природни заложи и склонността ѝ да ги използва, за да напредне в кариерата.

— И така, Оксана, какво мислиш? — попита Евънс, докато се приближаваше към страстната брюнетка.

— Беше доста вдъхновяващо. — Украинският акцент на Зошченко беше едва доловим, намек за нещо едновременно чуждо и екзотично.

— Много дипломатично от твоя страна. Обикновено сбирките на борда са много скучни. Поне изненадата от демонстрацията и разясненията накрая оживиха малко нещата. А, и във връзка с това ще те помоля да не споменаваш презентацията на Сандстром пред никого, поне докато не публикуват изследванията. Всъщност, това е включено в споразумението, което подписа.

— Бях учен дълго преди да стана бюрократ, така че разбирам поверителността, свързана с изследванията. Обещавам, че няма да обсъждам с никого какво съм видяла тук.

— Благодаря ти и отново — приеми извиненията ми. Това беше една от срещите, от които не можех да се измъкна, а не исках да те оставям във фоайето два часа. Благодаря ти за търпението.

— Извинението не е необходимо, Конрад. Наистина намерих тази среща за изключително образователна. Нашата икономика, нашето мислене са толкова различни от вашите. И у нас има много

блестящи учени като този Сандстром, но няма никакъв механизъм за прехвърляне на технологията към индустрията. Никакъв начин да превърнем в капитал нашите нововъведения. Този консорциум е много добра идея, една от многото, които ще занеса обратно в Москва.

— В такъв случай като ректор на този университет се радвам, че посещението ти е било продуктивно. — Евънс погледна към часовника си. — Ако желаеш, все още имаме време за добро похапване, преди да тръгнеш.

— С удоволствие — отговори Зошченко с благодарност. — Полетът до Москва е дълъг, а храната, която сервират в самолета, не е особено вкусна.

2.

7 юни

Москва, Русия

Маратонът от полети, дори с удобството на първа класа, винаги оставяше у Оксана Зошченко усещането за отпадналост и дискомфорт. След пристигането си на летище „Шереметиево“ тя побърза да се прибере в апартамента си и моментално се просна на леглото. Спа до късно, после отиде в изключителен СПА център за масаж и за нова прическа и маникюр, тъй като искаше да изглежда възможно най-добре на следобедната си среща.

Освежена, Зошченко насочи своето бяло беемве седан нагоре по проспект „Косигин“, към гористата част на югозападна Москва, позната като Воробьовые гори — Хълмовете на врабчетата. Зави от главния път и подкара по улица, рамкирана от дървета и триметрови зидове, които бяха прекъснати на равни интервали от врати и караулни помещения — в тях се даваше или отказваше разрешение за достъп до поддържаните земи и имението.

Въпреки предреволюционния си вид повечето от великолепните резиденции по Хълма на врабчетата всъщност бяха построени при властването на Сталин за привилегировани членове на управляващата класа. По време на революцията през 1917 г. комунистическите оръжия са заплашвали временното правителство от същите тези хълмове.

Пътят се виеше през хълмистия терен, докато Зошченко накрая достигна целта си: голяма двуетажна къща, която някога обитаваха най-дългогодишните служители на Политбюро. В съзвучие с новите политически ветрове из Русия внушителната постройка от дялани камъни и тухли сега служеше за убежище на Виктор Иванович Орлов — основател на ВИО „Финпром“ и най-богатият бизнесмен в държавата.

Зошченко спря пред пропускателния пункт, където безукорно облечен и добре въоръжен пазач провери дали името ѝ е в списъка на

посетителите, на които им е разрешено влизане. След бърз, но обстоен преглед на беемвето ѝ — колите бомби, пратени от конкуренти в бизнеса, не бяха непознато явление в Москва — пазачът ѝ даде знак да мине.

Тя подкара по чакълестата алея към орнаментирания, украсен с колони вход. Двама пазачи в костюми се приближиха, докато паркираше колата си. И те бяха въоръжени, а жици с телесен цвят минаваха от ухото към яката на всеки. Единият пазач галантно отвори вратата на колата ѝ.

— Благодаря ви — каза Зошченко и излезе от беемвето.

Отдалечи се на няколко крачки, после спря, както беше правила много пъти. Знаеше задължителната процедура и не чувстваше нито уплаха, нито раздразнение. Вторият пазач се усмихна любезно и бързо прокара детектора за метал покрай тялото ѝ.

— Добре дошла отново, доктор Зошченко! — поздрави пазачът и изключи детектора, спокоен, че не е открил нищо.

Личната охрана беше наистина въпрос на живот и смърт за хората, които си бяха проправили път до върховете със зъби и нокти през отломките на сриналата се Съветска Русия и бяха построили своите бизнес империи от руините. Тартор на тези хора, олигарсите на нова Русия, беше Виктор Иванович Орлов.

Докато Зошченко изкачваше гранитните стъпала към входа, дискретно поставени наблюдателни камери следяха приближаването ѝ. А когато стигна, иконом отвори масивната дървена врата.

— Благодаря ти, Анатолий — кимна тя и влезе в орнаментираното фоайе.

— Той е в офиса — съобщи икономът. — Да ви съпровожда ли нагоре?

Зошченко махна с ръка и продължи да върви:

— Знам пътя.

Изкачи се по витото стълбище на втория етаж. Слънцето се процеждаше през наклонения паладиански прозорец срещу горната площадка. Сви наляво и тръгна по широкия коридор покрай впечатляващи оригинални произведения на изкуството — цената на всяко от които би стигнала милиони на търг — към двукрила остъклена врата. Когато я достигна, чу слабо електронно изжужаване и

изщракване на механична ключалка. Хвана сребърните дръжки и бутна. Идеално балансираните триметрови врати се отвориха плавно.

— Доктор Зошченко, добре дошла отново! Надявам се, че пътуването е било приятно — приветства я любезно Ирина Чорни при влизането ѝ в стаята.

Чорни беше дребна жена в началото на тридесетте, привлекателна по фин, класически начин. Орлов имаше око за красотата — и за изкуството, и за жените — и се обграждаше с най-доброто от двете. Зошченко нямаше как да знае дали Чорни осигурява интимни лични услуги на работодателя си, но се надяваше, че интелигентен човек като Орлов няма да пресече границата с жена, която работи в сърцето на неговата бизнес империя.

— Пътуването ми мина добре, Ирина — отговори Оксана, без да се замисля. — Благодаря, че попита. Ще може ли да ме приеме сега?

— Виктор знае, че сте тук, но в момента говори с Цюрих. Ще отнеме само минутка.

Чорни погледна телефона на бюрото си — една от многото лампички, които светеха, угасна.

— Сега ще ви заведе.

Зошченко подмина ръчно изработеното бюро на Чорни и последва младата жена към двойката оловни врати, които водеха към кабинета на Орлов. Секретарката завъртя сребърните дръжки и се отдръпна да ѝ направи път, после затвори вратите.

Кабинетът заемаше повече от петдесет квадратни метра от втория етаж. През множеството прозорци с трисантиметрови бронирани стъкла Орлов се наслаждаваше на ясен изглед към река Москва и парка Лужники на отсрещния ѝ бряг. В далечината вдясно Зошченко видя кулите и позлатените лукообразни куполи на Кремъл.

Близо до отсрещната стена в богатата стая се намираше масивно дървено бюро с плот от полиран бял мрамор. Зад този остров от дърво и камък Орлов гледаше финансовата информация, която се появяваше на плоския му монитор. Носеше шит по поръчка черен костюм, който подчертаваше добре поддържаната му фигура. Посивяващата му кестенява коса бе подстригана късо и сресана — въпрос повече на функционалност, отколкото на някакво усещане за стил, което подсилваше излъчването му на точност и дисциплина.

— Оксана, любов моя, ти се завърна при мен!

Орлов заобиколи мраморното бюро и я поздрави с топла прегръдка и целувка по бузата.

Зошченко се сгуши в прегръдката, а после ръцете ѝ се плъзнаха надолу по гърба на Орлов, докато не достигнаха задника му. Тя притисна тялото си до неговото и го целуна с жадно настървение. Изминаха няколко минути, преди да се отдръпнат един от друг, за да си поемат въздух.

— Липсваше ми, Виктор — тихо заяви Зошченко.

— Забелязах — отвърна Орлов със зачервено лице.

Петдесет и три годишният Виктор Орлов беше един от най-влиятелните мъже в Русия. В годините, последвали сриването на комунизма, бившият правителствен анализатор беше натрупал състояние, оценявано грубо на около петнадесет милиарда долара. Беше използвал няколко високопоставени връзки в международните финансови среди и беше създал първата частна банка в Русия. С подкрепата на собствената си банка щурмува руския индустриален сектор и придоби контрол над повече от двадесет бивши държавни предприятия. Сега бизнесът му включваше банкиране, миньорство, петрол и газ, въздушен транспорт, корабоплаване, телекомуникации, сделки с недвижими имоти и масмедии. Продължаващата криза в руската икономика само беше засилила позициите му, като поразяваше по-дребните олигарси.

— Все още си фантазирам за твоето бюро, Виктор.

Орлов погледна безукорната мраморна повърхност и въображението му оформи картина.

— Да, но за съжаление не днес. Нека поседнем и да пием чай, докато ми разказваш какво те е довело тук толкова бързо. Ирина каза, че си споменала за бизнес въпрос, който трябва да обсъдим.

Те седнаха на канапето в близост до прозорците, които гледаха към Ленински проспект и парка отвъд. Сребърен сервиз за чай бе подреден върху ниска масичка пред тях. Орлов напълни две чаши, докато Зошченко събираше мислите си.

— Виктор, през последните десет години ти давах ценна информация, свързана с държавните индустрии и естествените ресурси. За моето участие ми беше заплатено много добре и нямам никакви оплаквания относно нашите бизнес споразумения.

Орлов отпи от чая, като внимателно наблюдаваше младата жена, докато тя говореше. На поста си в Академията на науките Зошченко беше успяла да открие голям брой възможности, от които Орлов се беше възползвал при построяването на огромната си бизнес империя. И на няколко пъти беше правил Зошченко милионер като компенсация за усилията ѝ.

— По време на посещението ми в Съединените щати попаднах на нещо... възможност, която никога не съм допускала, че може да съществува. Научих за физик, чиито открития ще променят света. Името му е Тед Сандстром.

Орлов слушаше мълчаливо, докато Зошченко описваше работата на Сандстром и квантовото устройство за производство на енергия. Фотографската памет ѝ позволи да опише и най-малките подробности от видяното на съвета на борда на Мичиганския консорциум. Бързината на говора ѝ се увеличаваше с вълнението и след двадесет почти бездиханни минути тя стигна края на историята.

— Значи в някой ден през следващия месец Мичиганският консорциум и „Нотр Дам“ ще слоят сили, за да управляват тази технология? — попита Орлов.

— Да.

— И засега няма публикувани научни статии и не са подадени документи за патент?

— Още веднъж да. Адвокатите ще започнат да работят върху документацията за патентите по-късно през лятото. Искане за патент за оригиналното устройство ще бъде подадено през есента, по времето, когато Сандстром ще е започнал да реализира идеите си на практика. Той и консорциумите се опитват да не се набиват на очи с този проект. И напълно основателно.

— Значи много малко хора знаят за работата му?

— Вероятно не повече от тридесет, но само Сандстром и неговият съмишленик Парамо наистина знаят как да конструират тези квантови енергийни устройства.

— На каква стойност би определила работата на Сандстром? Колко струва тя?

— Това не е петролно поле или диамантена мина, Виктор. Става дума за една напълно нова индустрия в миговете преди раждането ѝ, индустрия с многомилиарден потенциал. Тези консорциуми планират

да действат като акушерка и настойник на зараждащата се технология, но както американците толкова обичат да повтарят, „притежанието е девет десети от закона“. Ако учен, работещ за една от твоите компании, пръв обяви откритието, тогава ти ще притежаваш тази технология. Вярвам, че тук се крият големи възможности, ако действаш бързо.

Орлов остана замислен няколко минути, като се опитваше да проумее казаното от Зошченко и да предвиди възможните сценарии на развитие.

— Би могло да се получи — заключи той. — Но ще ми трябва добър физик, някой способен да разбере тази квантова технология. Имам сграда в покрайнините на Москва, която може да ни свърши работа в този случай.

Като се пресегна над облегалката на дивана, Орлов натисна бутона за интеркома.

— Ирина, отмени всичките ми останали срещи за седмицата.

— Да, господине — отговори Чорни.

— Свържи се с Дмитрий Лесков. Кажу му да дойде тук веднага. Накарай готвача да приготви вечеря за трима и да я поднесе в кабинета ми, ще работя до късно тази вечер.

3.

23 юни

Саут Бенд, Индиана

— Какво, по дяволите... — изръмжа шофьорът на камиона, когато забеляза примигващите сини лампи в страничното огледало.

— Някакъв проблем ли, Джимбо? — попита слабият мъж до него.

— Да, ченге.

— Мамка му, да не си превишил скоростта? — попита третият мъж от задната седалка.

— Не мисля. Дупките са толкова нагъсто по тези места, че ще си избия зъбите, ако карам с повече от пет над ограничението. Сигурно не е глобил достатъчно хора, а аз съм единственият на пътя точно сега.

Шофьорът внимателно отби камиона встрани от двулентовия път, изключи от скорост и пусна аварийните светлини. Бял необозначен шевролет „Блейзър“ спря зад него. Малко по-късно униформен полицаи на щата Индиана слезе от лявата врата. В огледалото шофьорът го наблюдаваше как се приближава бавно.

— Изглежда от гадните типове, Джимбо — каза кльощавият, като изви врат, за да хване образа в огледалото.

— Да, от гадните е — потвърди шофьорът притеснено, а сърцето му биеше учестено.

— Партньорът му идва от моята страна — обяви третият мъж. — Изглежда точно като него. Предполагам, че сега клонират ченгета.

— Документите, ако обичате — нареди полицаят с тон на отегчено превъзходство, като се пресягаше към вратата на шофьора.

— Какъв е проблемът, полицаи?

— Просто рутинна проверка. Имате ли нещо против и тримата да излезете от кабината?

Ченгетата се отдръпнаха от вратите, като предпазливо държаха ръка върху пистолетите в кобурите. Шофьорът изключи двигателя и слезе, другите двама слязоха от срещуположната врата.

— Да минем от другата страна — каза полицаят, като даде знак на шофьора да върви пред него.

— Отворете багажното отделение, моля — заповяда другият полицаи.

— Разбира се — съгласи се шофьорът и отключи страничната врата на каросерията. — Вътре няма нищо, освен нашите товарителни колички и малко уплътнение. Тъкмо отиваме да вземем пратка.

Той разтвори вратата широко и посочи с ръка:

— Виждате ли? Точно както ви казах.

— Аз ще преценя това — каза полицаят строго. — Влезте вътре, моля. Всички.

Тримата мъже се подчиниха и се качиха в багажното. Започнаха да се потят, както от нервност, така и от покачващата се температура.

— Огледай — обърна се старшият полицаи към партньора си.

По-младият мъж се отпрати към предната част на каросерията и започна да претърсва купчините от подплатени одеяла.

— Какво търсите? — попита шофьорът.

— Наркотици — отговори полицаят. — Получихме сигнал, че местен дилър използва камиони, за да превозва стоката си. Откъде трябва да вземете пратката?

— От „Нотр Дам“. Ще местим лабораторията на някакъв учен в изследователски парк извън кампуса.

— Как ти се струва? — попита полицаят партньора си.

— Чисто.

Полицаят кимна.

— Това ли е всичко? — погледна го шофьорът с надежда.

— Само още нещо.

И с мълниеносно движение измъкна пистолета си.

— Господи, не! — изкрещя шофьорът.

Полицаят изпрати два деветмилиметрови куршума от снабдения със заглушител глок в челото на кльоцавия. Задната част на черепа на жертвата се раздробил и към металната стена на багажното отделение полетяха кръв, кости и мозък в ужасяващо подобие на теста на Роршах. Полицаят вече беше изместил прицела си надясно към следващата си жертва и изстреля още два куршума между очите на шофьора. По-младият полицаи застреля третия от превозвачите със същата ефективност.

Тримата мъже лежах абсолютно неподвижни, докато последните секунди от живота им се оттичаха от тях.

— Чисто — обяви Дмитрий Лесков. — Павел, иди да доведеш останалите.

Павел беше изминал едва половината път до необозначения шевролет — сините светлини все още примигваха — когато трима мъже, облечени в същите кафеникави комбинезони като на превозвачите, изскочиха от задната страна на автомобила и разтовариха комплект от три оранжеви пластмасови варела, три захранвани от батерии предупредителни светлини, купчина големи сиви рогозки и около триметрово подобно на огромна наденица устройство, осеяно с думата „прасе“^[1] на равни интервали по сивата фабрична обшивка. Павел грабна наденицата, извади голям спортен сак и последва другите към каросерията.

— Подай ми сака — извика Дмитрий през отворената врата. — После бутни „прасето“ към Ваня.

Павел подхвърли сака към по-големия си брат, сетне вдигна единия край на наденицата. Грубата обшивка на „прасето“ одраска врата и раменете му, докато Ваня го изтегляше в каросерията.

— Побързай, Юрий — подкани Ваня, като издърпа цялата дължина на „прасето“ в каросерията, — задръж кръвта, преди да покрие целия под.

Юрий кимна и положи „прасето“ на пода, за да действа като преградна стена около бавно разширяващата се локва кръв. Ваня отвори пакета с рогозките и метна покривало от тънки сиви подплатени правоъгълници над червено-черната течност. Също като „прасето“ баклавичките на покривалото веднага започнаха да абсорбират кръвта.

Петият мъж, Йосиф, беше обърнал трите оранжеви варела с отворите нагоре.

— Ключовете? — попита Дмитрий.

— У мен са — отвърна Йосиф, като потупа ключодържателя в джоба си.

Дмитрий и Павел вдигнаха трупа на кльоцавия за ръцете и краката и го отнесоха до първия контейнер.

— Задръж варела стабилен, Йосиф — кресна Дмитрий, докато двамата с Павел вдигаха тялото над отвора.

Внимателно вдигнаха ръцете и краката и свиха тялото в кръста, докато го спускаха във варела. Когато трупът стигна дъното, сгънаха ръцете и краката и мъжът изчезна.

Повториха процедурата с другите двама, докато Юрий и Ваня почистваха тавана и стените на каросерията с абсорбиращите рогозки. Около тях започна да се разнася изнервящото бръмчене на мухи, привлечени от кръвта.

Дмитрий погледна часовника си.

— Да приключваме — нареди той.

Другите кимнаха и се заеха да довършват задачите си. Дмитрий и Павел съблякоха полицейските униформи и ги набутаха в единия варел.

— Облечи това — каза Дмитрий, като подхвърли на брат си дреха от сака.

Павел навлече удобната работническа риза на широките си рамене и погледна към избродираното фирмено лого от лявата страна на гърдите.

— Чувствам се понижен — заяви през смях.

След като багажното беше почистено от кръвта и пръските, напоените рогозки и „наденицата“ бяха натъпкани във варелите, а Йосиф сложи дебелите пластмасови капаци. Обърнаха варелите обратно и телата на превозвачите се удариха в дъното, но капациите издържаха тежестта.

Юрий и Ваня скочиха от каросерията и поеха варелите. След като Павел и Йосиф слязоха от камиона, Дмитрий им подаде трите светещи предупредителни светлини и сака с двата глока със заглушители. После самият той скочи долу и затвори страничната врата на багажното отделение.

Между каросерията и блейзъра хората на Дмитрий наредиха варелите около широка и дълбока дупка близо до ръба на настилката. Като ги закрепиха по местата им, оранжевите предупредителни светлини започнаха да примигват.

— Да вървим — подкани останалите Дмитрий и се усмихна при мисълта, че варелите щяха да послужат за нещо добро.

[1] Прасе — PIG; в случая съкратено от Pipeline Inspection Gauge — устройство, използвано за проверка на различни тръбопроводни

системи. — Б.пр. ↑

4.

23 юни

Саут Бенд, Индиана

Нолън Килкъни и Тед Сандстром стояха облежнати на стената до широк прозорец, докато превозвачите бутеха поредната количка, пълна с кутии от почти опразнената лаборатория. Чуха Келси и Парамо да говорят припряно в коридора, а гласовете им се усилиха, докато се приближаваха към вратата.

— Има ли проблем, Келси? — попита Нолън.

— Само приятелски спор — отвърна тя.

Парамо се усмихна.

— Обсъждахме работата на Гут^[1] върху теорията за фалшивия вакуум.

— Теорията за фалшивия вакуум? — повтори Нолън. — Почти ме е страх да попитам каква е.

— Това е една от по-новите теории, появи се наскоро и обяснява как се е образувала вселената — поясни Келси.

Нолън вдигна ръце, сякаш за да отблъсне по-нататъшните обяснения, преди да стигнат до него.

— Спри дотук! Главата още ме боли от вчерашната дискусия за М-бранните и единайсетмерните вселени.

— Лесно се предаваш — заяви Сандстром през смях. — Хей, Рафаел, превозвачите изнесоха ли онези кутии от кабинета ни?

— Всичко беше изнесено с последния товар — отвърна Парамо.

Келси забеляза синия пластмасов охладителен контейнер близо до краката на Нолън.

— Остана ли нещо за пиене?

— Само кутийка диетична кола, запазена за теб.

Келси измъкна последната кутийка от полуразтопения лед и седна на една от лабораторните скамейки.

— Колко остава, докато приключим тук?

— Не много. Трябва да се натоварят тези две кутии. До изследователския парк разстоянието е малко — отвърна Нолън, докато проверяваше списъка наум. — Предполагам, че ще са нужни няколко часа, за да се разтовари всичко и да се внесе в новата лаборатория.

Нолън вдигна малкия контейнер и изсипа останките от леда в лабораторната мивка, изтърси последните капки и затвори капака.

— Ще отнеса това в моята кола, за да може да го презаредим в някоя бензиностанция. Ще се върна до минута.

Коридорът се огласи от еката на стъпките му — сградата беше почти празна в този летен петъчен следобед. Килкъни тръгна по стълбите и излезе от Нюланд Сайънс Хол около ъгъла на товарителната площадка. Мерцедесът изпълваше единственото свободно място за паркиране, каросерията се издигаше на нивото на бетонната площадка. Товарителните колички бяха почти празни; екипът от петима души се беше справил бързо с работата.

Килкъни беше паркирал в далечния край на товарителната зона, срещу площадката. Той измъкна ключодържателя от джоба на късите си панталони и натисна бутона, който отключваше багажника.

Докато прибираше празния контейнер, забеляза един от носачите да измъква две торби от белия блейзър, паркиран до техния камион. Мъжът занесе торбите на мястото, където се бяха скупчили другите членове на екипа. Друг от носачите се наведе, отвори една от торбите и извади заглушител за пистолет.

— Какво, по дяволите... — изруга тихо Килкъни, докато наблюдаваше как мъжете се въоръжават и вадят различно друго оборудване.

Със знаци с ръце водачът на отряда разпредели задачите на хората си. Един остана на товарителната площадка, а другите се отправиха обратно към Нюланд Хол.

Скрит зад мерцедеса, Килкъни огледа багажното отделение за оръжие. Сред сандъците, в които държеше инструментите, откри боен нож — спомен от дните му във флота. Закопча прибраното в ножница острие за дясното си бедро и внимателно затвори вратата на багажното.

Докато пазещият носач крачеше по издигнатата платформа, Килкъни огледа зоната до товарителната площадка, като отмерваше движенията на мъжа във времето. Малката дължина на платформата

означаваше, че каросерията ще препречва погледа на носача към паркинга само за няколко секунди при всяко обръщане.

Като осъзна, че ще трябва да се движи доста бързо, Килкъни се наведе зад мерцедеса, напрегнат и готов. В мига, в който мъжът се завъртя в далечния край и се отправи обратно към камиона, Килкъни притича през цялата площадка, като използваше каросерията за прикритие. Сърцето му блъскаше в гърдите, докато се примъкна под камиона, адреналинът се разля из тялото му и изостри сетивата му. Парчета чакъл и натрошени стъкла се впиха в ръцете и прасците му, докато бавно и незабележимо пълзеше под камиона.

Достигна платформата, изправи се отново на крака и пак започна да отмерва движенията на мъжа. Когато мъжът се обръщаше настрани, Килкъни се придвижваше по-близо до платформата, като се криеше в пространството между десните колелета и стоманената броня.

Скоро мъжът се обърна към лявата страна на машината и закрочи към задната част на камиона и отворените врати на багажното.

Килкъни се притаи до задните колела и предпазливо разтвори резето на вратата. Когато звукът от стъпките на пазаха се приближи, Килкъни безпогрешно отмери времето и засили тежката метална врата напред, а тя блъсна мъжа странично и се стовари върху рамото му.

— Бляд! — изруга Ваня, докато се завърташе от силата на удара.

Килкъни последва завъртането на вратата и скочи на платформата зад нея, като измъкна ножа, за да продължи нападението си.

Въпреки изгарящата болка Ваня се пресегна към деветмилиметровия глок, прикрепен от лявата страна на гърдите му. Погледът му се плъзна над удареното рамо точно навреме, за да види как Килкъни изскача към него иззад стоманената врата.

— Красный один! — извика Ваня, докато извиваше прибраното в кобура оръжие нагоре и стреля изпод мишницата си.

Първият куршум прониза мускула на лявото бедро на Килкъни — пряко попадение, порази го почти в същия миг, в който излетя от дулото на глока. След като проправи кървав прорез, куршумът изригна от крака и рикошира в бетонната площадка. Втори изстрел мина само на няколко сантиметра встрани, отклонен от отката на първия.

Все още движен от инерцията си, Килкъни сграбчи каишката на кобура и заби ножа си в гърба на мъжа. Ножът потрепери, когато

назъбеното му черно острие прерязва хрущяла, свързващ едно от ребрата с гръбначния стълб.

Хватката на Ваня, с която стискаше пистолета, отслабна, докато сърцето му се свиваше спазматично след проникването на острието. Килкъни завъртя ножа настрани, докато го измъкваше, и по този начин разшири раната в подгизналия от кръв гръб на мъжа. Краката на Ваня се подгънаха и той се свлече на площадката.

Нолън претърколи тялото по гръб. Изцъклените очи на мъжа се взираха в него. С ножа изрязва две ленти от ризата на убития и бързо ги уви около раната на бедрото си.

Видя германски радиопредавател от военен клас, закачен за бедрото на мъртвеца. Беше вид комуникационно оборудване, предпочитано от специалните части. Премести ключа „Изпращане“ на изключена позиция, после свали слушалката и микрофона от ухото на мъжа и сложи предавателя на себе си. Дясното му ухо се изпълни с лекото жужене на статичните смущения, после в слушалката пронизително отекнаха две резки изщраквания. Те се повториха няколко секунди по-късно.

„Тези мъже са тренирани“ — реши Килкъни и не обърна внимание на изщракванията — призив към пазача да докладва на командващия офицер.

Бързото претърсване на мъжа не разкри почти нищо. Беше въоръжен с деветмилиметров глок със заглушител и два резервни пълнителя. Нямахше нищо, което да може да послужи за разпознаване. Килкъни прибра двата пълнителя, презареди глока и внимателно се отправи обратно към Нюланд Хол.

„Един лайнар по-малко, остават още четирима.“

[1] Алън Гут — физик и космолог, разработил теорията за инфлационното разширение на вселената. — Б.пр. ↑

5.

23 юни

Саут Бенд, Индиана

Дмитрий прехвърляше настойчивото предупреждение на Ваня през ума си.

Радистът Юрий изпрати още две бързи изщраквания и зачака.

Никакъв отговор.

Юрий хвърли поглед към водача на екипа и поклати глава.

Дмитрий беше наясно, че нещата често се объркват по време на мисия — това беше факт, потвърден от живота. Американците имаха име за този феномен: Законът на Мърфи. Беше загубвал радиоконтакт с хората си и преди; в девет от десет случая ставаше въпрос за повредено оборудване. Но Ваня беше прекъснал радиомълчанието и беше извикал „червен едно“, което значеше, че позицията му е атакувана. После беше изчезнал от ефира, а краткото му предупреждение беше спряло останалите от екипа в мига, в който слязоха от транспортния асансьор.

Дмитрий предпазливо се приближи към прозореца, който гледаше към задната част на Нюланд Хол. Долу видя каросерията до товарителната площадка, а в далечния ъгъл на павираната настилка — високопроходим черен „Мерцедес“. Всичко изглеждаше точно както го бяха оставили преди минути. Освен няколкото разхождащи се по алеите на кампуса, той не видя никакъв знак, че мисията им е била разкрита, нищо, което би могло да даде основание на Ваня да докладва, че позицията му е под атака.

— Не забелязвам нищо — каза Дмитрий тихо, а му се искаше да проумее странното радиомълчание на другаря му. — Но позицията на Ваня е почти под нас.

Всички от екипа му бяха професионалисти; всеки беше служил под негово командване в Спецназ — елитните специални части на Червената армия. Беше ги избрал лично за частната си оперативна група, когато заплатите в руската армия бяха започнали да стават

оскъдни. Днес те бяха добре платени и добре оборудвани наемници на служба при Виктор Орлов.

Дмитрий почеса брадичката си. Зърнест слой от засъхнала пот покриваше мускулестото му тяло — резултат от местенето на десетината тежки кутии с оборудване, книги и документацията към експериментите, които беше изпратен да открадне.

— Искаш ли да проверя Ваня? — попита Йосиф.

Дмитрий се замисли за миг, после поклати глава към мургавия тъмнокос грузинец:

— Не. Ще продължим според плана, но бъдете нащрек. Може да е просто объркана комуникация и проблем с оборудването.

— А ако не е?

— Ако не е, Йосиф, искам да си тук с останалата част от групата.
— Лесков се обърна към двамата носачи, които наблюдаваха коридора.
— Как изглежда, Павел?

— Чисто — отговори Павел уверено. Нищо не беше помръднало сред смълчания празен коридор.

Дмитрий се усмихна, горд от професионализма, който показваше по-младият му брат. Павел водеше и проверяваше пътя, докато отрядът се движеше напред.

— Тръгваме — нареди Дмитрий.

Павел закрачи по коридора, последван от Юрий и Дмитрий, които насочваха плоска четириколесна количка. Йосиф изостана на няколко крачки, за да прикрива гърба на отряда. Лабораторията на Сандстром беше в дъното на коридора.

— Изглежда това са последните — обяви Дмитрий, докато влизаха в лабораторията. Английският му беше безупречен като на американец от централните щати.

Хората му се разпръснаха и се насочиха към оставащите кутии. Парамо седеше на стол близо до Келси, която стоеше до прозореца; Сандстром приседна на лабораторната скамейка и подпря лакти на коленете си.

Когато Дмитрий се приближи на около три метра от Сандстром, дясната му ръка мигновено се спусна към кобура на кръста и измъкна оръжието. Мускулите на тялото му се напрегнаха рязко, когато стисна електрошоковия тейзър с две ръце и стреля.

Ускорени от тласъка на азота под налягане, две иглоподобни стрелички безшумно полетяха към Сандстром. След по-малко от една десета от секундата двете стрелички преминаха през памучната риза на физика и се забиха в гърдите му. Пулсиращ електрически ток премина от електрошоковия пистолет на Дмитрий чрез стреличките в тялото на Сандстром.

Физикът потрепери конвулсивно и се свлече на лабораторната скамейка. Главата му с тъп звук се блъсна в дебелия черен маса.

В другата част на стаята нападението на Юрий и Павел протече идентично. Само внезапната промяна в израженията на лицата на Келси и Парамо предшества бързото им обезвреждане.

— Йосиф? — извика Дмитрий.

— Коридорът е чист — отговори грузинецът.

— Липсва Килкъни, мъжът с червената коса. Мерцедесът му все още е паркиран до товарителната площадка. Трябва да е някъде в сградата. Оглеждайте се за него.

Когато пулсиращият заряд на тейзъра беше атакувал нервната система на Парамо, сърдечният ритъм на застаряващия физик се беше накъсал. Мускулът пърхаше в опит да намери постоянен ритъм, докато накрая отслабеният орган замря.

— Мисля, че убих стареца — обяви Павел безстрастно. — Не трепери като другите.

— Толкова по-добре за него — отвърна Юрий. — Сложи тези кутии на количката, докато наглася експлозивите.

Той измъкна подплатено одеяло от количката, разви го и извади четири пистолета в кобури за рамо и чифт запечатани прозрачни торби, с по около литър течност. Докато Павел натоварваше последните две кутии, Юрий вдигна двете торби и внимателно ги постави на лабораторната маса близо до мивката. После сложи тапата и пусна водата, докато една трета от мивката не се напълни.

— Готово!

Дмитрий погледна часовника си.

— По мой сигнал — втората стрелка се приближаваше към дванадесет. — Сега.

Юрий пусна първо по-светлата торба във водата, а сетне и потъмната. Веднага по повърхността на торбите започнаха да се образуват малки мехурчета.

— Имаме пет минути — обяви Юрий, докато забързано закачваше кобура на рамото си и проверяваше глока.

Дмитрий кимна.

— Павел — каза той, като подаде на брат си един от пистолетите със заглушител, — поеми водачеството.

6.

23 юни

Саут Бенд, Индиана

Килкъни предпазливо се прокрадна в Нюланд Хол и се заизкачва по централното стълбище. Не срещна никого до втория етаж. На площадката внимателно надзърна през мъничкото прозорче от подсилено стъкло на аварийния изход. Коридорът от другата страна беше празен, но прозорчето беше твърде тясно, за да може да се види лабораторията на Сандстром.

Килкъни предпазливо откряна противопожарната врата до половинсантиметров отвор. Лабораторията на Сандстром беше от същата страна на коридора като стълбището, така че той се съсредоточи в отражението върху стъклените врати на витрината на отсрещната стена. Забеляза един от носачите да стои на пост до вратата на лабораторията.

Трябваше да предположи, че Келси, Сандстром и Парамо са в лабораторията с четирима въоръжени мъже. Заради доброто на двамата учени и жената, която обичаше, Килкъни се съсредоточи върху възникналата ситуация, вместо да се мъчи да открие мотивите, довели до нея.

Слабото припукване на статичните смущения нахлу в дясното му ухо, както беше ставало през последните няколко минути. Неспособни да се свържат с техния човек на товарителната площадка, руснаците напълно бяха прекъснали радиокомуникацията.

Отражението в стъклото се раздвижи, когато мъжът пристъпи назад в лабораторията. Друг мъж се появи и тръгна по коридора. Движеше се предпазливо. Погледът му се плъзгаше по протежение на целия коридор, държеше с две ръце полуавтоматичен пистолет, насочен надолу.

Килкъни се притисна към боядисаната бетонна стена и бавно затвори пожарния изход. Вратата безшумно се плъзна в рамката.

Когато пусна дръжката, съединителните жлебове в горната и долната ѝ част влязоха по местата си с металическо изщракване.

Павел тъкмо беше вдигнал ръка, за да даде сигнал на останалите да идват, когато чу звук на затваряща се врата. Даде сигнал на Дмитрий и другите да останат по местата си, докато не проучи обстановката.

— По дяволите! — изруга Килкъни шепнешком.

Бързо се притисна до стената, извън полезрението от мъничкия прозорец.

Сянка потрепери сред тънката ивица светлина под вратата към витото стълбище и тренираното око на Павел я забеляза. Премести се до стената и се приближи към вратата от страни. С гръб, опрян в стената, той се придвижваше бавно, докато рамото му не се докосна в ръба на вратата.

Промени захвата си върху глока и притисна ръце към гърдите, докато изпълваше дробовете си с въздух. Като издиша с нисък гърлен рев, той пристъпи напред, завъртя се и блъсна вратата с яростен ритник. Аварийното устройство на вратата освободи резетата, тя се отвори и Павел изскочи на площадката.

В същия миг Килкъни замахна с лявата си ръка в рязък блок, който свали ръцете на Павел надолу. После обхвана с ръка дулото на глока. Руснакът натисна спусъка.

Щрак.

Килкъни беше неутрализирал действието на пистолета със захвата си. Без да губи време, той опря дулото на собствения си пистолет в главата на Павел и стреля два пъти. Кръв и кости се разлетяха към сивата врата.

Парел потрепери и се свлече на пода. Килкъни хвърли бърз поглед към коридора за евентуална заплаха, след което се спусна по стълбището.

7.

23 юни

Саут Бенд, Индиана

Два приглушени изстрела, последвани от тишина. Дмитрий се насочи към стълбището и видя откритата врата, подпряна от мъртвото тяло на брат му. Бързо потуши гнева си — имаше важна мисия. Щеше да дойде време за оплакване и за въздаване на възмездие.

— Павел е мъртъв — съобщи тихо Дмитрий, като се върна в лабораторията. — Юрий, колко време имаме?

— Три минути, четиридесет и пет секунди — отговори специалистът по експлозивите.

Върху лабораторната маса Сандстром простена и се опита да вдигне глава. Келси също се размърда. Трябваша им няколко минути, за да се възстановят от шока на тежъкото, но нямаше толкова време. Парамо лежеше безжизнен върху покрития с винилови плочи под, а очите му неவிждащо се взираха в тавана.

— Сложете жената на количката — нареди Лесков, докато умът му пресяваше възможностите. — Може да ни потрябва заложник.

Юрий и Йосиф сграбчиха Келси за краката и при раменете и бързо я пренесоха върху количката. Лесков превъртя пистолета в ръката си и удари Сандстром отстрани по главата. Изтощеният физик се свлече на земята в безсъзнание. Щеше да бъде оставен да умре.

— Три минути, Дмитрий — обади се Юри.

В лабораторната мивка първата торба се разкъса и съдържанието й бавно изтече, като образува дебел слой по стените.

— Аз ще поема водачеството — обяви Лесков. — Юрий, ти се заеми с количката.

— А аз ще ви покривам гърба — обяви Йосиф с усмивка, която разкри развалените му зъби под дебелия черен мустак.

С Келси за заложник, руснаците внимателно тръгнаха по коридора, нащрек за възможна засада. Лесков вдигна ръка, когато стигнаха до вратата към стълбищната площадка, и хората му

замръзнаха по местата си. После насочи към Юрий два пръста и му даде знак да се присъедини към него до вратата.

— Когато отворя вратата, издърпай тялото на Павел вътре.

Юрий кимна. Не ставаше въпрос за сантименталност от страна на водача; беше простият закон на бойците по целия свят — жив или мъртъв, никой член на екипа не трябваше да се изоставя.

Лесков се опря на стената до пантите и с рязко движение разтвори вратата. Коленичилият Юрий се пресегна и хвана крака на Павел. Направи две крачки назад, като влачеше тялото на младия войник, а от откритата рана в главата се отцеждаше тънка червена струйка.

Лесков пристъпи през вратата и видя, че стълбището е безлюдно.

— Чисто е.

— Дмитрий, виждаш ли пистолета му? — попита Юрий, като се взираше в празните ръце на Павел.

— Не, явно нападателят го е взел. Сложете Павел на количката. Време е да се махаме оттук.

8.

23 юни

Саут Бенд, Индиана

След изстрелите на стълбището Килкъни се оттегли, за да се подготви. На товарителната площадка беше само трупът на мъжа, когото беше убил по-рано.

Наблизо отекна звън — сигнал, че сервизният асансьор се е спуснал на основния етаж. Килкъни се огледа наоколо за място, където да се разположи.

Висока позиция, помисли си, когато погледът му срещна покрива на камиона.

Затвори една от задните врати, изкачи се по дебелиите стоманени панти и се изтегли върху неравния покрив. Като надзърташе от ръба, видя водача да излиза от сградата. Мъжът се озърташе наоколо с насочен пистолет. Доволен, че площадката е чиста, той даде знак на другите да продължат напред.

През вратата излезе товарителна количка, тикана от друг руснак. Последният от мъжете се появи секунда по-късно. Като погледна надолу към количката, Килкъни видя тялото на мъжа, когото беше застрелял на стълбището, а под него — Келси. Сърцето му се сви, когато ръката на Келси помръдна, а дланта ѝ се сви в юмрук.

— Йосиф, запали мотора — нареди Лесков, нетърпелив да приключи с мисията. — Ние с Юрий ще довършим товаренето.

Двамата прибраха пистолетите си в кобурите и внесоха последните две кутии в камиона. Стартерът се задави за момент, после дизеловият двигател се пробуди и забълва гъст дим във въздуха. Много внимателно Лесков уви тялото на брат си с едно от подплатените одеяла, които бяха използвали при пренасянето, и нежно го положи в каросерията. Юрий повтори същото с Ваня, другата жертва през този ден.

— Дмитрий, какво да правим с жената? — попита Юрий.

— Убий я. Сложи тялото ѝ при Павел и Ваня. Ще се отървем от нея по-късно.

Килкъни слушаше как водачът издава заповеди на руски. После дизеловият двигател заръмжа и блъвна гъст черен облак от изгорели газове. Камионът още стоеше на едно място, но покривът на каросерията завибрира.

Килкъни забеляза Юрий да посяга към пистолета си, протегна ръка над ръба на покрива и хвана оръжието с две ръце. Обърна го и стреля два пъти — куршумите излетяха от удълженото дуло на глока и едновременно пронизаха черепа на Юрий. Главата му се килна настрани и той се свлече на място, а пистолетът му изтрака върху бетонната площадка.

Лесков скочи от площадката в търсене на прикритие. Нови два изстрела го последваха, като издълбаха дупки в бетона на мястото, където беше стоял. Беше съзрял стрелеца за съвсем малко, но го разпозна мигновено. След като трима от мъжете му бяха убити, руснакът осъзна, че Нолън Килкъни е доста по-опасен, отколкото го бяха информирали.

Лесков сграбчи късата стълба от страната на пътника на камиона и се придърпа към прозореца.

— Йосиф, Килкъни е върху покрива. Уби Юрий. Обезопаси своята страна и ела на площадката.

Йосиф кимна, измъкна пистолета си и провери огледалата — неговата страна беше чиста.

Килкъни се плъзна над ръба и се спусна. Приземи се до мъжа, когото беше прострелял току-що. Коленичи с насочен напред пистолет и огледа площадката за опасност. Беше чисто.

„Време е да се измитам“, помисли си Килкъни, измъкна наполовина празния пълнител от глока и го смени с пълнен.

После сграбчи изоставената количка с лявата си ръка и дръпна. Но едно от колелата беше заяло и упорито отказваше да се намести. Килкъни яростно ритна количката два пъти, колелото се освободи и започна да се движи плавно. След като влезе в сградата, той затвори двойните врати, после зави по някакъв коридор с надеждата, че е успял да заведе Келси на сигурно място.

Като в някаква сложна хореография, с разчетено до секунда време, Лесков и Йосиф достигнаха задната част на камиона едновременно и с насочени оръжия огледаха площадката за противника. Килкъни и жената бяха изчезнали — широките двойни врати, които водеха към Нюланд Хол, бяха затворени. Само Юрий беше останал там, с лице, потънало в локва от собствената му кръв.

— Вземи Юрий — нареди Лесков. — Аз ще те прикривам.

Лесков се изтегли на площадката и зае позиция до вратите. Бързо, без никаква мисъл за мъртвите, освен нежеланието да се присъедини към тях, Йосиф лежи тялото на Юрий при останалите и затвори вратата на каросерията. После плъзна U-образната скоба над резето и я затвори.

— Готово. Да се махаме от това проклето място.

9.

23 юни

Саут Бенд, Индиана

— Нолън — простена Келси безсилно, умът ѝ все още се опитваше да възстанови контрола над тялото ѝ, докато тя внимателно се изправяше до седнало положение.

— Тук съм, скъпа.

Като наблюдаваше внимателно иззад ъгъла към двойните врати на товарителната площадка, Нолън видя камиона да потегля. Успокоен, той прибра глока в кобура и седна до Келси.

— Как се чувстваш?

— Изтръпнала. Някак безчувствена, сякаш цялото ми тяло е заспало. Те ни простреляха с нещо.

— Вероятно някакъв вид зашеметяващо оръжие.

Той хвана ръката ѝ и треперенето спря — просто нерви.

В лабораторията на Сандстром и втората торба се разкъса в мивката. Млечнобялото ѝ съдържание се процеди навън, после бавно започна да се спуска към дъното. Когато достигна слоя, образуван от първата торба, химикалите се запалиха от реакцията. Първото пламване беше достатъчно, за да изпари водата в мивката. След по-малко от секунда от началото на контакта в лабораторията избухна нажежена до бяло огнена топка. Мивката и лабораторната маса до нея се изпариха мигновено.

Ниско шумолене отекваше през сградата; светлините потрепнаха и от тавана се посипа прах, докато ударната вълна предаваше унищожителната сила на експлозията през стените навън. Миг по-късно пронизителният вой на противопожарната аларма достигна до ушите им.

— Къде са Тед и Рафаел? — изкрещя Келси, за да надвика шумотевницата, вече бе почти напълно възстановена от преживяното.

— Мисля, че все още са горе. Хайде, трябва да се махаме оттук.

Нолън внимателно ѝ помогна да се изправи; после, като я прегърна с една ръка, за да ѝ даде опора, бързо я съпроводи до един от страничните изходи. Тя набираше увереност с всяка стъпка и лесно следваше неговите бързи крачки към ливадата пред Нюланд Хол.

Гъст облак дим се кълбеше около редица прозорци на втория етаж, където се помещаваше лабораторията на Сандстром.

— О, господи! — изплака Келси, ужасена от мисълта за двамата мъже, останали сред пламъците.

Редица от червени и сини светлини се устремиха откъм Кавано Роуд, докато конвой от коли от полицията на кампуса на „Нотр Дам“ и пожарни коли на окръг Саут Бенд се насочваха към горящата научна сграда.

Докато Нолън и Келси притичаха от сградата към товарителната площадка, полицаите вече започнаха да отцепват района, а пожарникарите се изсипваха от жълтите си камиони.

— Хей, стойте назад! — извика им един полицай, когато се приближиха.

— Бяхме вътре, когато това се случи, господин полицай — обяви Нолън, като не обърна внимание на искането. — Огънят е избухнал в лаборатория на втория етаж. Двама души може би все още са там; те бяха в безсъзнание преди взрива.

— Дръж ръцете си така, че да мога да ги виждам — нареди полицаят строго, когато забеляза бойния нож, завързан за крака на Нолън, и кобура под мишницата му.

Нолън веднага разбра на какво се дължи промяната в отношението и бавно сложи ръцете си на главата.

Полицаят, ветеран от силите на реда с петнадесетгодишен опит, огледа двойката предпазливо. И двамата бяха размъкнати, а окървавеният мъж изглеждаше сякаш е минал през ада. Полицаят се пресегна и измъкна глока на Нолън от кобура.

— Има още един в пояса ми — каза му Килкъни и извърна тялото си така, че да се види част от гърба му.

Държанието на полицаия леко се смекчи малко от тази проява на добра воля. Той бързо конфискува втория пистолет, както и ножа.

— Военна изработка — отбеляза гласно, докато оглеждаше острието, завършващо с черна дръжка. — Изглежда малко поизцапано с кръв. Нещо друго?

— Нищо, освен резервен пълнител в джоба ми.

— Недей да сваляш ръцете си.

Полицаят провери предпазителите на пълнителите и даде знак, че иска да говори с началника на пожарната.

Висок мъж в дебело защитно противопожарно облекло притича откъм помпения камион.

— Да, какво искате? — попита огнеборецът.

— Кажете ми какво ми съобщите преди малко, а после двамата с теб ще си поговорим.

— Лабораторията е на втория етаж, в дъното на коридора. Вътре все още има двама души. Не бяха излезли преди взрива. Не сме виждали никой друг в сградата.

Началникът кимна, после се затича обратно и повика няколко души от отряда си, за да обмислят как да действат.

— Интересно въоръжение имаш. Ела да се поразходим — заповяда полицаят.

Те се насочиха към полицейска патрулна кола, паркирана на тревата. Полицаят хвърли конфискуваните оръжия в багажника и затвори капака. После ги заведе до линейката.

— Какво имаме? — попита парамедикът.

— Рана на крака — отговори полицаят. — Погледни я, докато аз си поговоря с тези приятни хора.

Парамедикът внимателно отмахна импровизираните превръзки на Нолън.

— Господи, това е огнестрелна рана! Куршумът е минал чисто. Само през месо. Мога да я почистя, но най-добре да те погледнат в някое спешно отделение.

— Сигурен съм, че имаш интересно обяснение как си я получил — отбеляза полицаят, като се взираше в дупката в бедрото на Нолън. — Да започнем с имената ви.

Нолън и Келси се представиха и обясниха причината за своето присъствие на територията на кампуса. Полицаят си водеше кратки бележки в джобно тефтерче. Недоумение се изписа на лицето му, докато Нолън спокойно описваше как е убил трима мъже. За Нолън

този рапорт не беше по-различен от докладите след мисиите му като тюлен.

— ... и когато чухме сирените, дойдохме, за да ви кажем за Сандстром и Парамо — завърши той.

— Господин полицай — добави Келси, — тези мъже, които и да са, откраднаха ценно лабораторно оборудване и незаменими резултати от над двадесетгодишни изследвания.

— Професор Нютън, ще пусна за издирване камиона и блейзъра. Може би ще ни провърви.

Полицаят се обърна и се отправи право към товарителната площадка, като през цялото време отправяше канонада от нареждания по радиостанцията, закрепена за лявото му рамо. Когато стигна до площадката, той откри кървавите следи и се обади на отдела по убийствата и на криминолозите.

Докато парамедикът привършваше превързването на раната на Нолън, два екипа от огнеборци, покрити със сажди, се изстреляха от зданието — носеха яркочервени носилки с телата на ранените физици.

Екипи на бърза помощ пресрещнаха пожарникарите и се заеха с пациентите, вече прехвърлени върху колички.

— Има пулс — обяви някой. — Слаб, но го има.

От мястото, където бяха седнали, Нолън и Келси видяха, че изгарянията са сериозни. Обгорена плът, смесица от червена и черна слуз покриваше цялата дясна страна на тялото на Тед Сандстром.

— Този е мъртъв — оповести диагнозата един от лекарите, който преглеждаше Парамо.

— О, господи! — изхлипа Келси и се притисна към Нолън, а ръцете му я обгърнаха. — Този мил сладък... — Гласът ѝ се задави от вълнение. — ... старец!

10.

23 юни

Саут Бенд, Индиана

След като Нолън и Келси получиха медицинска помощ за нараняванията си, полицаите ги закараха обратно до Нюланд Хол. Пламъците, погълнали лабораторията на Сандстром, бяха потушени, и изтощените пожарнически екипи бавно прибираха оборудването си. Жълта найлонова лента обграждаше сградата и я обявяваше за недостъпна, докато властите не проведат разследване на инцидента. Нолън видя екип криминолози да фотографират местопрестъплението и да събират улики около товарната площадка.

Когато полицейската кола достигна оградената зона, мъж и жена се насочиха към превозното средство. Над костюмите си и двамата носеха тъмносини елеци с надпис ФБР.

— Господин Килкъни, аз съм специален агент Харис — представи се жената. — Това е моят партньор, специален агент Юнг. Бихме искали да поговорим с вас и госпожица Нютън.

— Разбира се — отвърна Нолън.

— Можете ли да ни кажете какво точно се случи?

Нолън се опита възстанови хронологията на събитията от момента, в който той и Келси бяха пристигнали в Саут Бенд предишната вечер. Агентите изчакаха края на разказа му, преди да поискат разяснения за различни моменти от атаката, и за подробности относно квантовите енергийни клетки, разработвани от Сандстром.

— Най-важното е — завърши Нолън, — че мъжете, които извършиха нападението, са добре обучени, вероятно от бивши руски специални части.

— Имате ли някаква идея кой би могъл да е отговорен за атаката.

— Не.

— Изследванията на Сандстром и Парамо бяха от изключително значение за развитието на науката — заяви Келси, — а през последните години те не са публикували голяма част от резултатите си.

— А устройството? Квантовата енергийна клетка. Колко души знаеха за него?

Нолън се замисли за момент.

— Извън управителните съвети на двата консорциума и ректорите на университетите не мога да се сетя за никого, който да знае за клетката и за нашите планове да я развием за комерсиални цели.

— Можете ли да ни дадете списък с всички запознати с откритието?

— Разбира се, веднага щом се върнем в Ан Арбър, мога да ви изпратя факс с информацията. Ще бъда много озадачен, ако някой от тези хора е свързан с нападението.

— Защо казвате това? — попита агент Юнг.

— Икономика. Всеки от хората, които ще назова, е акционер в компанията, която основаваме, за да лицензираме технологията на квантовите енергийни клетки. Ако нещата се развият според предвижданията ни, дяловете, които са закупили, ще струват цяло състояние. Това, което се случи днес, просто не е в техен интерес.

— Но някой е решил, че това нападение си струва да се осъществи — каза Юнг.

— Да — съгласи се Нолън. — Все пак имайте предвид, че това е повече от силова проява на индустриален шпионаж. Човекът или хората, които са отговорни за случилото се, са откраднали технология, която може да разтърси икономиката на индустриализирания свят по начин, който не е виждан от Голямата депресия насам.

— Благодаря ви, господин Килкъни — каза агент Харис след кратка пауза. — Ако имаме някакви други въпроси или получим информация, свързана със случая, ще ви потърсим.

— Ще съм ви благодарен, ако ме държите в течение. А по въпроса за безопасността на Сандстром?

— Местната полиция ще разположи денонощна охрана в болницата, стига, разбира се, той да оцелее.

Мобилният телефон на Юнг извънхия в джоба му и той вдигна. След няколко едносрични отговора набързо надраска нещо и приключи разговора.

— Намерили са три тела, натъпкани във варели малко преди града, всички облечени в униформи на носачи. Изглежда вашите

нападатели са ги засекли на идване.

— Трябва да вървим — обяви Харис. — Отново благодаря и на двамата за помощта.

Докато агентите на ФБР се отдалечаваха, Нолън и Келси се отправиха към колата си.

— Още три невинни жертви — каза Келси бавно, докато се опитваше да проумее всичко.

Нолън обви ръка около рамото ѝ и я придърпа към себе си. Той беше бивш тюлен; насилието и смъртта бяха част от неговия живот — част, която се надяваше да е оставил зад себе.

— Нолън?

— Да, скъпа?

— Мислиш ли, че тези мъже все още са опасност за нас?

— Не. Те получиха това, за което бяха дошли. Не знаем достатъчно за работата на Тед, за да се интересуват от нас. Единственият човек, който може би е все още в опасност, е самият Тед. Той и Парамо е трябвало да бъдат убити.

— Всичко това ме кара да се чувствам толкова уязвима, толкова безпомощна! Просто ми се искаше да има нещо, което можем да направим.

— Е, има още нещо, което ще направя.

Нолън натисна бутона на ключодържателя и освободи ключалките. Отвори задната врата от страната на шофьора и извади палмтоп и цифров телефон от куфарчето на седалката. Потърси номер в палмтопа и го набра.

— Мосли слуша — отговори му глас.

— Кал, обаждат се Нолън Килкъни.

— Килкъни? — Мосли замлъкна за миг, докато си припомняше случката със Спайдър, в която и двамата бяха участвали година по-рано. — Какво става с теб, млади човече? Пазиш ли се от неприятности?

— Кал, иска ми се да кажа, че се обаждам само да чуя как си, но не е така. Имам проблем — нещо подобно на последната ни работа заедно. Мисля, че ЦРУ може да се заинтригува.

Нолън чу изщракване.

— Надявам се, че нямаш нищо против да запиша това.

— Изобщо не.

— Добре, разкажи ми историята си.

11.

24 юни

Чикаго, Илинойс

Дмитрий Лесков се взираше в тялото на брат си Павел за последен път. Откритата рана, резултат от два точно насочени изстрела, загрозяваше едновременно красивото лице на младия мъж и спомена, който щеше да остане в съзнанието на Лесков.

— Готов съм — обяви той.

От ъгъла на стаята изникна Олег Артузов, като се плъзгаше безшумно по излъскания мозаечен под. Четиридесет и четири годишният погребален агент изпълняваше същата роля сред руската етническа общност в Чикаго, каквато беше изпълнявал и в Смоленск, преди да емигрира за САЩ. Въпреки че беше доходен бизнес, погребалният дом „Артузов“ допълваше печалбите си с пране на пари и предоставяне на дискретни „частни услуги“ за нарастващата руска мафия в Чикаго.

Артузов затвори обикновения ковчег, в който беше положено тялото на Павел Лесков. Това беше третият и последен ковчег, който щеше да откара в съседната стая за кремиране.

Лесков наблюдаваше през стъклената стена, която разделяше стаята за отдаване на последна почит от крематориума, как Артузов търкаля количката от неръждаема стомана към пещта. След като я нагласи внимателно, погребалният агент се приближи до командното табло в далечния ъгъл на стаята. С натискането на един бутон автоматизираният процес започна. Вратата на пещта се дръпна нагоре, като разкри камера, нагрята до близо хиляда градуса. Ковчегът на Павел Лесков бавно се плъзна в огнената паст. Когато пътуването на ковчега най-накрая приключи, вратата на пещта се спусна и затвори камерата.

През следващите два часа тялото на Павел Лесков щеше да бъде стопено до фина сива прах. В тази форма останките щяха да бъдат смесени с тези на легитимен клиент и разпръснати над езерото

Мичиган. Да се изнесат три трупа от Съединените щати и да се вкарат незабелязано в Русия, под каквато и да е форма, представляваше твърде голям риск.

Лесков излезе от снабдения с климатици погребален дом и беше посрещнат от плътна вълна влажен въздух. След секунди изгладената яка на ризата му се намачка. Денят беше облачен, което съответстваше и на настроението му.

Пред погребалния дом пълен мъж, който изглеждаше като наденица, натъпкана в зле скроен костюм, се беше облегал на тъмносин линкълн. Оредяващата тъмна коса на Пьотр Воронин беше пригладена назад и създаваше усещането за тънки ивици боя върху голата му глава.

— Олег погрижи ли се за всичко? — попита той.

— Да, Павел и другите ще бъдат разпръснати над езерото Мичиган по-късно тази седмица. Благодаря, че ми помогна за всичко в толкова кратък срок.

— Когато Виктор Орлов поиска услуга... — Мъжът сви рамене. Нямаше нужда от допълнителни обяснения.

— Какво става с другите неща?

— И двете превозни средства са закарани в гаражи и разглобени на части, така че никое от тях не съществува. Товарът ви беше поставен във въздушнопреносим контейнер с няколко обикновени мебели за камуфлаж — сметката за товара описва съдържанието като уреди за дома и различни лични неща. Тъй като няма контрабанда, няма нужда да лъжем какво пренасяме. Застраховали сме товара за няколко хиляди долара, достатъчно ниска сума, за да няма любопитни от която и да е страна. Ще излети във вторник и ще пристигне в Москва в сряда.

— Добре, а наблюдението?

— Имам няколко души, бивши агенти от КГБ, които се занимават с това. След няколко дни ще поставим Сандстром и познатите му под пълно наблюдение. Как мислиш, колко дълго Орлов ще иска да следим тези хора?

— Нямам представа. Но не спирай следенето, докато той не ти каже.

— Не съм толкова глупав. Орлов ще получава редовни доклади, докато не ми каже да спра.

— Сигурен съм, че ще оцени усилията.

12.

26 юни

Саут Бенд, Индиана

— Службата свърши — обяви отец Блейк от мястото си зад позлатения олтар на базиликата. — Вървете с мир.

След тези финални думи базиликата „Светото сърце“, величествената централна сграда в кампуса на „Нотр Дам“, се изпълни с музика. Куполът на тавана и сводестите ниши подемаха и усилваха всяка нота, която се раждаше от тръбите на органа, и превръщаха „Амейзинг Грейс“ в триумфираща феерия от звуци.

Процесия от свещеници и олтарни служители съпроводи полирания дъбов ковчег по главната алея. Тъжната церемония изпращаше Рафаел Парамо. Членовете на семейството на Парамо и неговите приятели, колеги или възпитаници излязоха навън в прекрасния летен ден. Високо в камбанарията огромната седемтонна камбана, кръстена на Свети Антоний от Падуа, прозвъня с мрачен тътен.

— Благодаря ти за прекрасната служба, Джо — каза вдовицата на Парамо, като обхвана ръката на отец Блейк в своите длани.

— За мен беше удоволствие, Дороти — отвърна ректорът на „Нотр Дам“. — Рафаел беше добър човек и истински приятел.

— Да, наистина беше такъв — съгласи се тя, сигурна, че и двете определения са напълно верни. — Извини ме, Джо, но видях хора, с които трябва да говоря.

Дороти Парамо си проправи път през тълпата, като остави децата и внуците си до лимузината, която щеше да ги откара до гробищата.

— Професор Нютън! Господин Килкъни! — провикна се дребничката жена. — Може ли да поговоря с вас?

Келси изтри ъгълчето на окото си с кърпа и окуражително се усмихна на приближаващата се вдовица.

— Разбира се, госпожо Парамо. И моля ви, наричайте ме Келси.

— Аз предпочитам Нолън, госпожо.

— Много добре, но и вие ще трябва да ме наричате Дороти. — Бледа усмивка за миг пробяга по лицето ѝ. После тъгата се върна. — Полицията ми каза какво е станало в деня, в който съпругът ми беше убит. Нолън, научих, че си рискувал живота си, за да спреш мъжете, отговорни за тази трагедия.

— Съжалявам, че не беше достатъчно.

— Можеше да е много по-зле. Единствената ми утеха е, че вие двамата и Тед оцеляхте. Знаеше ли, че аз и Рафаел приемахме Тед като син? Да погребеш съпруг е тъжно нещо, но едно дете трябва да продължи да живее и след като родителите умрат.

— Тед ще се възстанови — отвърна Нолън уверено.

— Молитвите ми са за него. Чудех се дали не можете да наминете вкъщи след погребението?

Келси погледна Нолън, който кимна.

— Да.

— Добре, искам да ви помоля за услуга.

Нолън последва сребърния буик, каран от осемнайсетгодишния внук на Дороти, до фермата в покрайнините на Саут Бенд. Спряха пред тухлена викторианска постройка с обрулена от времето алуминиева пощенска кутия с надпис ПАРАМО.

Нолън паркира колата си зад буика и последва Дороти Парамо и внука ѝ в къщата. Младежът се стрелна нагоре по стълбите с намерението да смени сакото и вратовръзката си с дънки и памучна риза.

— Оттук — каза Дороти Парамо и поведе гостите си през дневната към задната част на къщата.

Завъртя кристална дръжка и отвори врата към малка стая, претъпкана с книги. Единствената мебелировка в помещението бяха канапе, малко бюро и стол.

— Тук съпругът ми идваше да размишлява. Моля, седнете.

Келси седна с Нолън на канапето, докато вдовицата на Парамо използва стола на Рафаел. Одъвкана лула, от която не беше пушено почти двадесет години, все още лежеше близо до ъгъла на бюрото.

— Рафаел винаги казваше, че физиците се делят на два вида: такива, които мислят, и такива, които действат. Айнщайн е бил мислител, а Ферми е бил от действащите. В сътрудничеството си с Тед Рафаел беше мислителят, а Тед действащият. Съпругът ми беше и талантлив инструктор; да преподава физика беше негово призвание. Беше наясно с ограниченията си — физически и умствени. И си даваше сметка, че не е способен да обясни откритието на Тед.

Дороти Парамо завъртя стола и се приведе напред, за да отвори едно от чекмеджетата на бюрото. Тя измъкна дебел запечатан плик и го сложи в скута си.

— От всички документи на мъжа ми тези му бяха най-скъпи. Когато някой проблем го измъчваше, неотклонно се връщаше към тях. Те бяха неговото вдъхновение. Това са писма — отдавнашна негова кореспонденция с най-великия ум, който е познавал. Рафаел никога не говореше за този човек; тяхната кореспонденция е приключила година преди ние двамата да се срещнем. Някога, скоро след като се бяхме оженили, аз си позволих да надникна... смятах, че това са любовни писма от стара приятелка. Освен няколкото лични бележки, не успях да разбера нито дума. Рафаел доста се забавлява, когато му казах какво съм направила, после обясни колко са важни тези писма за него. Каза, че те са „надзъртане в ума на един гений“. Не знам какво се е случило, но тяхната кореспонденция е приключила внезапно и това дълбоко нарани Рафаел.

Дороти се замисли за момент, докато събере мислите си. Затвори очи, явно се опитваше да потисне надигащата се емоция.

— Нещо ужасно се случи. Съпругът ми е мъртъв, а Тед е имал късмет да остане жив. Ще му е много трудно да се възстанови от всичко това, но не искам да се отказва. Вземете. — Тя подаде плика на Келси. — Моля ви да ги занесете на Тед. Рафаел искаше той да ги получи.

— Не трябва ли вие да му ги дадете? — попита Келси.

— Не, Рафаел трябваше да му ги даде. Щеше да го направи след преместването на лабораторията. Каза, че тези писма съдържат идеи, които могат да помогнат на по-млад ум да разреши загадките, възникнали в хода на съвместната им работа. Тед е в болницата в Ан Арбър в момента и не знам кога ще мога да отида да го видя. Бедният човек е загубил работата на живота си и своя наставник. Ако тези

писма са наистина толкова ценни, мисля, че Тед трябва да ги види колкото се може по-скоро.

13.

27 юни

Ан Арбър, Мичиган

Нолън и Келси последваха синьо-белите насочващи знаци, които ги отведоха до първия етаж на университетската болница. Бяха дошли да посетят Тед Сандстром, който беше докаран с въздушен транспорт до Ан Арбър, след като получи спешна медицинска помощ в Саут Бенд. Макар че повече от половината му тяло беше тежко изгорено, прогнозите бяха оптимистични.

Като откриваха пътя си в лабиринта от коридори, двамата най-накрая стигнаха до отделението за изгаряния, разположено в отдалечено крило на болницата. Когато се приближиха до електронно заключените двойни врати на отделението, главната сестра ги пусна да влязат и ги накара да се запишат в списъка с посетители.

Отделението се помещаваше в извит двуетажен блок в северната част на болницата. Дванадесет единични стаи за пациенти следваха външните извивки. Затворените прозорци във всяка от тях даваха добър изглед към реката Хурон. Стъклена стена изолираше стаята на пациента от коридора и същевременно даваше видимост на медицинския персонал. Монитори висяха от тавана с информация за жизнените показатели на всеки от пациентите.

— Имате посетители — обяви сестрата меко, след като влезе в стаята на Сандстром.

Набързо провери системите, погледна към показателите на малкия монитор в стаята и спокойно излезе навън.

— Здравсти, Тед! — поздрави Нолън, когато пристъпиха вътре.

Стомахът му се сви на топка. Гледката на изгорената плът на Сандстром не го шокира; беше виждал далеч по-лоши неща при мисии по света. Но тя отключи спомени и чувства, които се беше надявал да остави зад себе си след напускането.

— Няма ли да попиташ как съм? — поинтересува се Сандстром. Горчив сарказъм се прокрадваше в дрезгавия му глас.

— Не, защото или ще излъжеш, за да не нараниш чувствата ни, или по-лошо — ще ни кажеш истината.

— Нолън! — сепна се Келси, смутена от неуместния му коментар.

Сандстром безсилно повдигна ръка.

— Прав е, Келси. Чувствам се толкова добре, колкото и изглеждам. Поне се грижат добре за мен, а обезболяващите ми спестяват най-лошото. Как е Дороти?

— Справя се доста добре — каза Келси. — Изпраща ти много обич.

Нолън придърпа стол до леглото за Келси, сетне седна на страничната облегалка.

— Някакви вести за нападателите? — поинтересува се Сандстром.

— Нищо — отговори Нолън. — Полицията е блокирала всички пътища, но не успя да открие и следа от тях. ФБР бавно пресяват каквото е останало от лабораторията ти за някакви физически доказателства, но това ще отнеме време. Помолих и един познат от ЦРУ да хвърли едно око.

— ЦРУ?

— Да, има международен аспект в тази история, а хората в Лангли са по-добре подготвени да се занимаят с това, отколкото полицията на щата Индиана. Мъжете, които нападнаха лабораторията ти, изглеждаха и се държаха като контингент на Спецназ.

— Какво е Спецназ?

— Руските специални военни части. Никой в руското правителство не е достатъчно луд, за да започне мисия като тази на американска земя, така че вероятно тези мъже са наемници и някой с много дълбоки джобове ги е изпратил тук. Но стига с тези разговори. Искаш ли малко добри новини?

— Моля — каза Сандстром с отчаяна отпадналост.

— Управителните съвети на консорциумите на Мичиганския университет и „Нотр Дам“ имаха телеконференция тази сутрин, свързана със съвместните действия по твоя проект.

— Струва ми се, че каза нещо за добри новини.

— Така е — потвърди Нолън. — Въпреки спънките, причинени от този инцидент, бордовете и на двете организации решиха да

участват в проекта. Това, разбира се, зависи от способността ти да подновиш работата си, след като излезеш оттук.

— Значи ми казваш, че все още имам работа?

— Да, все още мислят, че си добра инвестиция.

— Колкото и неприятна да е тази ситуация, тя е временна — добави Келси. — Ще се възстановиш, лабораторията ще бъде възстановена и работата ти ще продължи.

— Знам, животът продължава и други такива — каза Сандстром с горчивина, гневът и тъгата му бяха очевидни.

— Да, Тед, наистина продължава. Ти и Рафаел направихте важно откритие и сега трябва да продължиш, където и да те отведе този път. Рафаел би искал да направиш точно това.

— Откъде, по дяволите, знаеш какво Рафаел би искал да направя? Ние бяхме екип. Щяхме да разрешим този проблем заедно.

— Всъщност след преместването в новата лаборатория Рафаел е възнамерявал да се оттегли. — Келси вдигна ръка, за да спре готовия въпрос на Сандстром. — Имахме дълъг разговор с Дороти вчера, след погребението. Тя ни разкри, че Рафаел е смятал, че е направил всичко по силите си за теб и е дошло времето да се оттегли. Ако нищо не се беше случило, Рафаел щеше да ти го съобщава в този момент и да ти пожелава всичко най-добро. Освен това щеше да ти даде това.

Келси остави дебелия кафяв плик на ръба на леглото на Сандстром. Той се вгледа в него. Най-отгоре видя своето име, написано с почерка на Парамо.

— Какво има в него?

— Писма. Дороти каза, че те са били най-ценното притежание за Рафаел. Навремето, през четиридесетте, той е водил кореспонденция с друг физик. Според Рафаел мъжът е бил един от най-ярките умове, които е познавал някога. Освен това е усещал, че нещо в тези писма може да ти помогне да разгадаеш тайната на своето откритие.

— Кой е бил приятелят на Рафаел?

— Не знаем — отговори Нолън, също толкова любопитен за писмата, колкото беше и Сандстром.

— Изкушавахме се да прочетем писмата по пътя насам от Саут Бенд — призна Келси, — но не би било редно. Те са предназначени за теб.

— Е, искам да знам. Отворете плика и ми прочетете едно от тях.

Келси се усмихна, докато разпечатваше огромния плик. Вътре откри събрани кафяви папки, овързани с връв. Всяка папка носеше датата на писмото, което съдържаше; кореспонденцията беше продължила почти две години.

— Предполагам, че трябва да започнем от началото.

Келси развърза връвта и отвори първата папка. За нейно удивление хартията, която беше по-стара от всички в стаята, беше съвсем леко пожълтяла — Парамо явно бе пазил добре скъпоценните си писма през последните петдесет години. Почеркът на автора беше плавен и прецизен, сякаш дело на калиграф.

— Петнадесети септември 1946 година — започна Келси. — Скъпи Рафаел...

След няколко реда, посветени на лични дела, авторът се насочи към царството на теоретичната физика. Тонът беше разговорен, сякаш Рафаел и авторът бяха седнали в някой бар и обсъждаха идеите си на по бира. Мъжът представяше теза, после оставяше въображението си да се развихри, като атакуваше тезата си от няколко различни гледни точки.

На няколко пъти Сандстром я караше да спре, за да може да осмисли чутото. Красиво написаната проза беше наситена с математически означения и обяснителни бележки. Прочитането на първите четири страници от писмото отне почти цял час.

— ... и очаквам да чуя мислите ти по въпроса. Твой приятел, Йохан Волф.

— Удивително! — възкликна Сандстром, физически изтощен от усилието, което беше вложил, за да следва текста на писмото. — Трябва да проуча този въпрос по-внимателно, но бих се заклел, че част от това, което прочете току-що, описва измерване без взаимодействие.

— И аз си помислих същото — съгласи се Келси.

— Съжалявам, че трябва да съм глупакът в стаята — подхвърли Нолън, като скръсти ръце на гърдите си, — но какво в това писмо ви шокира толкова?

— Ако Келси и аз правилно сме разбрали написаното, Волф е работил върху квантова оптика.

— И защо това е важно?

— Важността не е в какво, а кога — изтъкна Келси. — Волф е мислел за измервания без взаимодействие в средата на четиридесетте.

Не съм срещала нищо по този въпрос, което да датира толкова отдавна. В началото на шестдесетте мъжът, който е спечелил Нобелова награда за изобретяването на холографията, по същество казва, че подобно нещо е невъзможно. Никой не се е опитвал да се занимава с подобни идеи преди осемдесетте.

— Идеите са невероятно напредничави дори за наши дни — добави Сандстром. — А преди петдесет години... Боже мой! Разбирането на този мъж за фината природа на потенциала и вероятностите е невероятно. Лас Вегас би намразил такъв човек.

— Да прочета ли друго? — попита Келси, докато внимателно прибираше първото писмо в папката му.

— Абсолютно — отговори Сандстром нетърпеливо.

Четири часа и пет писма по-късно Сандстром беше готов да стане от леглото и да се върне на работа. Докато Нолън беше впечатлен от умението на автора простичко да описва изключително сложни феномени, за Келси и Сандстром преживяването беше нещо подобно на озарение.

— Рафаел е бил прав — обяви Сандстром. — Мисленето на този мъж е изпреварило с десетилетия неговото време.

Келси поклати глава в съгласие.

— Изненадана съм, че не сме чували за него.

— Аз също — каза Нолън, като поставяше последните няколко папки обратно в плика. — Особено след като е бил тук, в Мичиган, когато е написал тези писма.

— Неговите коментари за някои от професорите във физическия факултет звучат съвсем актуално. Просто трябва да се сменят имената — пошегува се Келси.

— Бюрокрацията е вечна — вметна Нолън.

Все още прикован към болничното легло, Сандстром се взираше в подаръка на своя ментор.

— Сякаш Волф е правил експериментите в главата си, а започваме да ги разбираме едва сега, и то с помощта на суперкомпютри. Ако съдя по писмата му до Рафаел, мисля, че Волф е работил върху теорията за всичко.

— Теория за всичко? — недоверчиво попита Нолън. — Звучи като филм на „Монти Пайтън“.

— За физиците — отговори Сандстром — работещата теория за всичко е Свещеният Граал.

— Е, в такъв случай... Какво точно представлява?

— Искаш ли да отговориш на този въпрос, Келси? — попита Сандстром.

— Разбира се. Краткият отговор е нещо такова. Във вселената са познати четири основни сили, които определят поведението на всичко, от най-малката субатомна частица до самата вселена. Според съвременната теория, ако върнем часовниците назад във времето до по-малко от една стотна от секундата след Големия взрив, ще открием тези четири отделни сили да се свързват в една обща.

Нолън кимна.

— Дотук е ясно. Гравитацията, която ни пречи да изхвъркнем от Земята и влияе на всички големи неща във вселената, теоретично е свързана със силите, които държат атомите и всички субатомни частици заедно.

— Именно. Теорията за всичко описва връзката между тези сили. Ако можем да развием такава, която да издържи на експерименталните изпитания, ще получим много по-ясна представа как е възникнала вселената, как действа и накъде отива. Сега, като се опитваме да свържем всички тези сили в една-единствена, е изключително трудно. Айнщайн е прекарал последните години от живота си в работа върху единна теория на полето и не е постигнал нищо. Стъпка по стъпка ние успяхме да свържем две от силите — електромагнетизма и слабите ядрени сили. За момента физиците се опитват да свържат тези две сили със силните ядрени сили — тези, които държат протона и неутрона заедно, за да формират атомното ядро. Теория, описваща обединението на трите негравитационни сили, е известна като великата единна теория. Следващата стъпка, след като тази теория бъде развита, е да се получи работеща теория за всичко.

— И от писмата на Волф съдим, че той се е опитвал да създаде теория за всичко?

— Абсолютно — увери го Сандстром, — и е бил поне толкова близо преди петдесет години, колкото сме ние сега. Виждам зачатъци на М-бранната теория в тези писма и загатвания за стратегии за

разрешаване на някои от по-упоритите проблеми, с които съвременните теории се сблъскват.

Нолън кимна.

— Могат ли тези писма да ти помогнат при изследванията?

— Кой знае? Всичко зависи от това колко далеч е стигнал в теоретичните си разработки. Тези писма са просто скици, откъслечи. Волф е мислил и работил някъде другаде. Толкова блестящ мъж трябва да е публикувал нещо някъде — да е оставил някаква следа от запис за изследванията си.

В очите на Сандстром заблестя светлина и той погледна към Нолън и Келси.

— Трябва да намерим Йохан Волф.

— Тед — гласът на Келси беше изпълнен със загриженост, — дори да е жив, той ще е поне толкова стар, колкото беше и Рафаел.

Сандстром се усмихна.

— Няма значение. Ум като този трябва да е оставил някаква следа зад себе си — някакво свидетелство, че е бил тук. Трябва да намерим Йохан Волф — жив или мъртъв.

14.

28 юни

Москва, Русия

Ирина Чорни свали слушалката от главата си, върна я в гнездото на телефона и въздъхна. Пое дълбоко въздух, като се опитваше да потисне гнева, който заплашваше да смуги спокойното ѝ държане.

— Маmicата ти! — изрѣмжа тя по адрес на бюрократа.

Погледна към листа хартия с идентификационните номера на полета и товара за материалите, придобити от екипа на Дмитрий Лесков в САЩ. Орлов ѝ го беше дал преди повече от два часа, за да открие доставката и да уреди транспортирането ѝ.

Чорни се изправи, приглади полата си и спокойно се отправи към кабинета на работодателя си. Почука и Виктор Орлов ѝ махна да влезе.

— Говори ли с хората от „Шереметиево“? — попита той.

— Да, Виктор Иванович.

— И?

— Самолетът е кацнал, а товарът е бил разтоварен.

— Добре, значи можем да изпратим камион, за да получим доставката си.

— Все още не — каза Чорни.

— Защо?

— Както пожелаете, обадих се в митницата, като използвах само името върху товарителните документи и не съм споменавала вас или компанията.

Орлов кимна.

— След като ми загубиха адски много време, най-накрая ме свързаха с някакъв, който според тях имал достатъчно сиво вещество между ушите, за да роди искра от интелигентност. Този индивид ме информира, че самолетът, който е пристигнал от Чикаго, не е имал товар на борда, който да съответства на нашия номер или описание.

— Как е възможно! Воронин ни изпрати по факса цялата документация. Товарът трябва да е бил на самолета.

— Разбирам, но според хората, които са разтоварвали, той не е бил на борда. Тъй като списъкът, пристигнал със самолета, също не отбелязва собствеността ни да е била на борда, мъжът, с когото говорих, предположи, че може да е станала грешка в Чикаго.

Орлов се беше изправил и нервно крачеше пред високите прозорци, които гледаха към река Москва.

— Свържи ме с Воронин.

Чорни направи бърза сметка наум.

— Там в момента е четири през нощта.

— Не ме интересува дали ще събудя този дебел плужек. Искам да знам къде е собствеността ми.

Чорни кимна и се върна на бюрото си. Пет минути по-късно тя свърза Орлов с Воронин.

— Виктор Иванович — каза Воронин уморено, докато се опитваше да се отърси от сънливостта си, — какво мога да направя за вас?

— Можеш да ми отговориш на един въпрос, Пьотр Ефимович. Къде е моята собственост?

— Напусна Чикаго вчера. Трябваше вече да е в Москва.

— Според руските митнически служби на самолета не е имало товарни контейнери с номерата, които ми изпрати по факса. Отново питам, къде е моята собственост?

Воронин вече беше напълно буден, страхът за живота му причини подпомагано от адреналина ускоряване на пулса и покачване на кръвното налягане.

— Възможно ли е хората от митницата да те мотаят?

— Не мисля така, защото не са се опитали да вземат никакви пари от мен. Казват, че няма товар на самолета, който да съвпада с номерата, които ми изпрати.

— Кълна се в Бога, Виктор, не бих ти причинил такова нещо.

Орлов можеше да долови страха в гласа на Воронин, страх, който беше напълно оправдан. Дори и на половин свят разстояние Воронин беше наясно, че Виктор Орлов може да направи живота му ад, или лошо — да му го отнеме. Орлов правеше това, което бизнесът изискваше от него, и да нареди някой да бъде убит не беше по-различно от осребряване на чек.

— Знам, Пьотр. И ти знаеш, че не обичам извинения. Искам резултати. Искам собствеността си. Намери я днес.

— Да, Виктор Иванович. Ще се обадя веднага щом разбере нещо.

15.

28 юни

Ан Арбър, Мичиган

Нолън се отправи към източното крило на университета, поточно предишното източно крило на университета преди задъненият път, който очертаваше източната граница на първоначалния кампус, да бъде затворен и превърнат в красива пешеходна алея. Вляво от него беше западното инженерно крило, дълга триетажна сграда в римски стил, увенчана с червен керемиден покрив и два купола.

Той се усмихна, докато минаваше покрай редица от стъклени прозорци в дебелия зидана основа на сградата. Зад прозрачните блокове се намираха създаденият по флотски образец резервоар и дърводелската работилница, където дядо му, Мартин Килкъни, беше работил толкова много години, конструирайки големи модели на кораби.

Отвъд западното инженерно крило Нолън се изкачи по гранитните стъпала на физическата лаборатория „Рандал“. Зави наляво след стълбището и се насочи към кабинета на Келси Нютън, асоцииран професор по физика.

— Чук, чук, чук — каза той пред леко отворената врата.

Келси се извърна от екрана на компютъра си и се усмихна.

— Защо се забави толкова? Обади се преди около час.

— Все същото. Докато излизах от кабинета си, ме заляха няколко обаждания. По пътя взех няколко кифлички и еспресо.

— О, благодаря ти! — Келси радостно прие високата стиропорена чаша.

— Как върви издирването на Волф?

Келси отпи малка глътка от силното питие.

— Попитах няколко от по-старите професори, но нямах късмет. Изглежда Волф е изчезнал преди някой от тях да пристигне да прави магистратурата си тук. Също така проверих и архива на библиотеката. Намерих доста книги, написани от хора на име Волф, на теми,

вариращи от философия до химия. Дори намерих няколко криминални романа, но нищо от Йохан Волф. Освен това няма никакво споменаване на Волф във физическите списания отпреди войната.

— Ами архивите на факултета? — попита Нолън, докато отхапваше от сусамената кифличка.

— Точно щях да стигна дотам. Нямам идея колко назад се простира информацията, качена в компютърната мрежа.

Келси се завъртя с лице към компютъра. Прегледа сайта на физическия факултет, подмина рекламните материали и въведе своя идентификационен номер и парола, за да се свърже със защитения вътрешен сървър.

— Преподавател, Волф, Йохан — изрече тя, докато въвеждаше търсенето.

Курсорът на екрана се промени от стрелка в елемент с три въртящи се колела. Тридесет секунди по-късно започна да се зарежда нов информационен екран.

— Йохан Волф, асистент-професор по физика — прочете на глас Келси — от 1946 до 1948. Получил докторската си степен по физика в „Кайзер Вилхелм Геселшафт“ в Берлин през 1944. Няма снимка.

— Учил е физика в Берлин по време на войната? — попита Нолън невярващо.

— Очевидно. Докторската му работа е била върху квантова механика. Насочил се е към основното предизвикателство.

— Какво имаш предвид?

— През 1944 квантовата физика е била само на двадесет години. Волф е изучавал най-напредничавата наука на своето време.

— Нещо друго?

Келси огледа екрана за връзки към други сайтове, но не откри нищо.

— Това е всичко, изглежда ще трябва да се поразходим до архивите отсреща.

Келси изключи компютъра и двамата напуснаха кабинета. Излязоха през западната страна на „Рандал“ към Диагонала, минаха през „Ейнджъл Хол“ и прекосиха Стейт стрийт.

Влязоха в зданието и се спуснаха по странично стълбище към мазето. Огледаха схемата на етажата и бързо откриха стаята, където се съхраняваха данните за преподавателите, служителите и студентите.

— О! — каза жената зад бюрото, когато отвори дървената врата, и инстинктивно вдигна ръка към гърдите си. — Изненадахте ме. Нямам много посетители през лятото. С какво мога да ви помогна?

Келси хвърли поглед към пластмасовата идентификационна карта на жената.

— Добро утро, госпожо Грин — поздрави учтиво, преди да представи Нолън и себе си. — Търсим информация за професор, който е преподавал физика тук в края на четиридесетте години.

— Това е доста отдавна, но ще видя какво може да се намери. Какво е името?

— Йохан Волф — отговори Нолън.

— Достъпните онлайн записи показват, че е бил тук от четиридесет и шеста до четиридесет и осма — добави Келси.

— Мога ли да видя служебната ви карта? — попита госпожа Грин.

— Заповядайте — отговори Келси, като я измъкна от чантата си.

Нолън разкопча баджа от ризата си и го сложи на бюрото. Беше подобен на стандартната преподавателска карта, но носеше и емблемата на Мичиганския консорциум по приложни изследвания.

— Винаги трябва да се проверява — извини се госпожа Грин, докато им връщаше документите. — Преподавателските архиви, дори старите, все още са информация с ограничен достъп.

Тя въведе данните в компютъра си, записа нещо на лист хартия и изчезна сред редиците от чекмеджета и лавици, които изпълваха етажа. Десет минути по-късно се върна.

— Божичко, трябваше доста да се поровя, за да стигна до това — обяви, като постави тънка папка на бюрото.

Етикетът имаше баркод и обозначението Волф, Й. Келси разтвори папката и прегледа съдържанието ѝ. Вътре имаше стари университетски документи за назначението на Волф, съдържащи датата му на раждане, гражданството и друга житейска информация.

— Е, определено не живее вече тук — подхвърли госпожа Грин.

— Какво? — попита Нолън, докато погледът му се спускаше към адреса на местоживеене. — О, права сте.

— Къде е това? — попита Келси, докато се опитваше да събере мислите си.

— Беше точно до кампуса — отговори госпожа Грин, — близо до бизнес училището. Сега е паркинг.

Останалите страници съдържаха информация за курса, няколко писма до председателя на програмата и черно-бяла снимка на преподавателите. Последният лист беше официално писмо, прекъсващо отношенията на университета с Волф. Известието беше датирано от януари 1949.

— Това е странно. Председателят хвали Волф преди това — каза Келси, докато разглеждаше известието. — Защо са го уволнили?

— Може ли да погледна? — попита госпожа Грин.

Келси ѝ подаде листа.

— Не са го уволнили. Ако беше така, в писмото щеше да го пише, както и да бъдат посочени причините. Тогава, както и сега, освобождаването на преподавател е сериозен въпрос. Това писмо е просто бюрократично заявление, прекъсващо отношенията на университета с Волф — условен начин да се каже, че той вече не работи тук.

— Но къде е отишъл? — попита Нолън с ясното съзнание, че отговорът не е в папката.

— Кой знае? — повдигна рамене госпожа Грин. — Това е всичко, с което разполагаме за вашия професор Волф. Съжалявам, че не мога да ви бъда по-полезна.

— Всъщност можете да направите още нещо за нас. Възможно ли е да получим копие от папката?

— Разбира се, но трябва да платите такса.

— Добре — отговори Нолън, — пишете го на сметката ми във факултета.

16.

28 юни

Декстър, Мичиган

— Бях започнал да се чудя дали вие двамата изобщо ще се появите — изръмжа Мартин Килкъни с дебелия си глас с ирландски акцент от люлеещия се стол върху широката закрыта веранда на къщата. — Обзалагам се, че непрокопсаният ми внук е причина и двамата да пропуснете прекрасната вечеря, която жена ми беше приготвила.

— Бяхме в болницата на посещение при Тед Сандстром, Мартин — обясни Келси малко преди да го целуне по бузата.

— Удобно извинение.

— Ще желае ли някой от вас малко пай? — обади се през кухненския прозорец Одри Килкъни, бабата на Нолън. — От малини е.

— О, да — отговори Келси.

— Нека ти помогна, бабо — предложи Нолън.

Миг по-късно той я последва на верандата с голям дървен поднос, отрупан с пет чинии с пай и пет чаши чай.

— А, той е добро момче — каза Одри. — Ще излезе добър съпруг от него, Келси. Всички мъже от рода Килкъни са такива.

— Ще го имам предвид.

— Е, как се справя Сандстром? — попита Шон Килкъни, след като се присъедини към тях на верандата.

— Добре, доколкото може да бъде добре в това състояние — отговори Нолън. — Лекарите мислят, че ще се възстанови, но белезите ще са значителни. Пластичният хирург ще направи всичко възможно, но беше доста откровен за ограниченията относно козметичния ефект.

— Ами настроението му? Мислиш ли, че ще може да се върне отново на работа?

— Изживява тежко убийството на Парамо — отговори Нолън.

— Рафаел беше като баща за Тед — добави Келси. — Но имам усещането, че когато напусне болницата, Тед ще отиде направо в

лабораторията. Мисля, че ще продължи общата им работа, като начин да изрази почитта си към паметта на Парамо. Вчера например показа следи от старото си аз, след като с Нолън му занесохме вързоп с писма, които Парамо е искал да му предаде. Изглежда Парамо е смятал да се оттегли, след като новата лаборатория на Тед започне да функционира, и е смятал, че тези писма могат да помогнат в изследванията на Сандстром.

— От Парамо ли са писани? — попита Шон.

— Не, били са писани до него от млад физик, който е бил тук, в Мичиган, преди петдесет години — обясни Келси. — Прочетох на Тед няколко от тях вчера, зашеметяващи са.

— Мога да потвърдя това — каза Нолън. — Всяко писмо започва с малко приятелски клюки, после преминава към обсъждане на разни аспекти на теоретичната физика, в които се загубих много бързо.

— Вероятно има по-малко от петстотин души, които са способни да проумеят тези писма — допълни Келси. — Май всяко от тях съдържа искра от гениалност, дълбоко проникновение за начина, по който е устроена вселената.

— Може ли човекът, който е написал писмата, да помогне на Сандстром да завърши работата си? — зачуди се Одри.

— Това се опитваме да разберем — рече Келси. — Странното около тези писма е, че никога не съм чувала за автора. Толкова блестящ учен би трябвало да е оставил следи от работата си някъде.

Мартин се вгледа надолу в кафеникавата течност в чашата си, потънал в размисъл.

— Ние с Келси прекарахме по-голямата част от деня в търсене на някакви следи от този човек в кампуса — продължи Нолън. — Не намерихме почти нищо. В библиотеката няма книги, статии или научни документи, носещи неговото име.

— Това не е много изненадващо — каза Келси, — като се има предвид, че той е бил асистент-професор и е прекарал само две години тук.

Мартин погледна към жена си, докато Келси говореше, а очите му се напълниха със сълзи.

— Какво има, скъпи? — попита го Одри.

— Йохан.

Одри вдигна ръце към устните си, сякаш за да задържи дъха си.

— Татко — разтревожи се Шон, — добре ли си?

— Всичко е наред, сине. Малко съм изненадан, това е всичко. — Мартин се обърна към Нолън и Келси. — Мъжът, който е писал тези писма, този приятел на Рафаел Парамо... не е ли бил немец на име Йохан Волф?

— Да — потвърдиха те в един глас.

— Как разбра? — попита Нолън любопитно.

— Чудех се дали ще чуя това име някога отново — каза Мартин отнесено на глас. След миг мълчание той погледна към Одри, която изтриваше сълзите от лицето си.

— Отговори на въпроса на Нолън — настоя тя.

— Йохан Волф беше мой приятел. През четиридесет и шеста пристигна тук, в Ан Арбър, с дрехите на гърба си, няколко долара в джоба и работа в университета. Бедният човек беше напълно загубена душа, нямаше приятели или семейство — а антигерманските настроения тогава бяха доста силни. Срегнахме се случайно, защото кабинетът му беше в „Рандал“, а аз бях в съседната сграда. Той беше сянка на човек, когато пристъпи през вратата на работилницата ми, беше се загубил и търсеше някой да го упъти. Помогнах му и с течение на времето станахме приятели. Бяхме истински Мът и Дасеф^[1], той — образованият немски учен, а аз — прост ирландски дърводелец.

— Йохан беше блестящ млад мъж — добави Одри. — Беше привлекателен по свой си начин и много мил. Около него витаеше тъга, както и при много от бежанците, които дойдоха след войната. Разбирате ли, той беше загубил всичките си близки.

— Не всички, Одри. Забравяш Ели — напомни й Мартин.

— Коя е Ели? — поинтересува се Нолън.

— Годеницата на Йохан. Влюбиха се малко преди войната да избухне. За съжаление тя и семейството й не успели да избягат от Германия и били изпратени в лагерите на смъртта.

— Били са евреи — поясни Одри.

— Мисля, че схващат ситуацията, скъпа. Злият Хитлер не е изпратил твърде много лутерани по лагерите. Както и да е, докато Йохан е работил в Берлин, семейството му било убито в Дрезден и Ели изчезнала в тези лагери. Търсил я след войната, но не успял да я открие. И понеже бил добре образован, успял да си намери преподавателска работа тук, в Мичиган. Малко повече от година след

като пристигна получи писмо от Германия. Оказа се, че Ели е оцеляла през войната и живее в Чикаго. Не се бяха виждали от години, но това нямаше значение.

Мартин преглътна буцата, заседнала в гърлото му.

— През ноември четиридесет и осма заех на Йохан няколко долара, за да може да купи годежен пръстен на Ели. Нищо твърде скъпо, разбира се — никой от нас не беше Рокфелер... — просто обикновена златна халка, като знак на любовта му към нея. Местен бижутер я направи и той я занесе в Чикаго. Последния път, когато видях Йохан, беше в работилницата ми, та тогава ми каза, че тя приела предложението му за брак. Господи, беше наистина щастлив! Дори ме помоли да му стана кум. Когато се разделихме, се уговорихме, че той и Ели ще ни дойдат на гости през уикенда.

— Дядо, какво е станало с Волф?

— Не знам. Никой не знае. Сякаш изчезна от лицето на Земята. Плъзнаха слухове, но така и нищо не се разбра.

— Какви слухове?

— Той беше немски учен, Нолън. Според някои правителството било открило, че той е извършвал ужасни експерименти по време на войната, и са го вкарали в затвора или са го депортирали, или пък са го обесили. Някои казваха, че е избягал. Избери си — сви устни Мартин с горчивина. — Разбира се, това бяха пълни глупости. Той не беше някакво нацистко копеле. За първи път в живота си Йохан Волф имаше нещо, за което да живее. Домът му беше подреден, нямаше причина да ходи където и да е. Въпреки че тялото му никога не беше открито, все още смятам, че е бил убит. Смъртта е единственото нещо, което би го отделило от Ели.

— Значи просто е изчезнал?

Мартин кимна.

— Изпари се. Доколкото знам, Йохан Волф не е бил виждан отново.

[1] Герои от популярен комикс. — Б.пр. ↑

17.

29 юни

Чикаго, Илинойс

Валтер Гък влезе в бара на Роли малко след полунощ, последван от трима от колегите си от международното летище „О’Хеър“. Гласовете на коментаторите на мача на „Къбс“ се лееха от телевизора, окачен в далечния край на бара. Трима по-възрастни мъже отпиваха от чашите си, докато наблюдаваха екрана.

— По една бира? — предположи барманът.

— Четеш ни мислите — отговори Гък. — И между другото, масата за бiliarд в дъното работи ли?

— Да.

Барманът сложи четири запотени бутилки „Милър“ на бара. Товарителните работници платиха за питиетата и се отправиха към бiliarда. В този миг барманът измъкна визитна картичка и набра номера, изписан на нея.

— Да — отговори Воронин.

— Николай от бара на Роли се обажда. Гък пристигна току-що.

— Благодаря, Николай. Двама от сътрудниците ми скоро ще дойдат да го приберат.

Лесков влезе в бара, съпроводен от Йосиф. И двамата огледаха залата набързо и се отправиха към бара.

— Ти ли си Ник? — попита Лесков.

— Да — отвърна барманът.

— Къде е Гък?

— В дъното, играе бiliarд.

— Колко души има с него?

— Трима.

— Дай ми четири бири.

Барманът огледа Лесков за миг, после премисли и извади четири бири „Милър“ от хладилника.

Лесков кимна, даде две от бутилките на Йосиф, после тръгна към късия коридор, който минаваше покрай тоалетните и водеше към задната част на бара. Глъчка се разнесе от стаята и за кратко заглуши развълнуваните гласове на спортните коментатори.

— Какво стана? — попита Лесков.

— Първият бейзмен на „Къбс“ току-що направи двоен хоумрън — обяви един от мъжете, без да откъсва поглед от повторението. — Играта е равна с по пет точки.

Когато повторението свърши, Гък и колегите му се обърнаха да видят кой се е присъединил към тях. Лесков се усмихна топло, докато заобикаляше масата, като внимателно изучаваше четиримата мъже. Бадж със снимка висеше от лявото джобче на ризата на всеки от тях. Йосиф зае позиция между масата за билиард и коридора.

Лесков отпи малка глътка бира, после превъртя бутилката в ръка и я запрати в челото на Гък. Бутилката експлодира в пръски пяна и парчета стъкло. Ръцете на Гък се стрелнаха към лицето му и той заскимтя от болка.

— Какво правиш, човече, по дяволите! — извика един от колегите на Гък.

— Мамка му! — изруга друг от тях, когато Лесков измъкна пистолет, скрит зад гърба му, и го насочи към тях.

— Кървя — простена Гък, като се взираше в червените следи по ръцете си.

Йосиф стоеше близо до коридора и държеше втори пистолет, насочен към групата. Лесков остави другата бира на масата за билиард.

— Господа — обяви той спокойно, — този въпрос засяга само Гък. Предлагам ви да останете по местата си и да се насладите на играта.

Мъжете се поколебаха за момент, после бавно се отдръпнаха.

Лесков се приближи до Гък и го удари по главата с дръжката на пистолета. Мъжът падна по лице върху масата за билиард. Лесков го сграбчи през гърдите и го повлече към коридора. Гък висеше вдървен и безчувствен в ръцете му.

След като двамата и Гък излязоха от задната стаичка, Йосиф остави двете недокоснати бири на масата за билиард.

— Тези са от нас — подхвърли той през смях.

Гък се събуди от острата миризма на амоняк, която прогаряше ноздрите му. Тъпо туптене изпълваше задната част на главата му. Опита се да отвори очи, но нещо ги държеше затворени. Лежеше по гръб между две солидни вертикални плоскости.

„Аз съм в клетка“ — помисли си панически.

Опита се да приседне, но краката и ръцете му бяха завързани. Нечий юмрук го удари в корема и изкара въздуха му, докато падаше назад.

— Буден е — обяви някакъв глас.

— Добре. Махнете това нещо от очите му.

Гък усети пръста по материята, допряна до очите му, после рязко дръпване изви главата му нагоре, докато лепенката откъсваше вежди и мигли. Той примигна няколко пъти, докато сълзите не напълниха очите му, колкото от страх, толкова и от раздраждането, което солената кръв причиняваше.

Постепенно зрението му се проясни и погледът му попадна на покрития с бели плочки таван. Стаята беше топла и имаше стерилен вид, като в болница. Гък чу стъпки. После мъж с дебело месесто лице и пригладена черна коса облегна ръката си на ръба на клетката и погледна към Гък.

— Валтер, знаеш ли кой съм аз?

— Да, Пьотр Воронин.

Воронин се усмихна.

— Много добре. Сега стигаме до по-трудния въпрос. Какво, по дяволите, стана с товарния контейнер, който изпратих до Москва?

— Не знам за какво говорите! Аз не съм...

Воронин стовари юмука си в лицето на Гък и разби долната му устна.

— Не ме лъжи, Валтер. Знам как стават нещата на „О’Хеър“ — получавам процент. Вчера международен товарен въздушен полет единайсет двадесет и осем е излетял от Чикаго за Москва. Имам разписка, която потвърждава, че контейнерът, собственост на мой познат, е качен на борда. Когато самолетът е стигнал в Москва, товарът не е бил на борда. Как е възможно това?

— Не знам...

Още един юмрук се заби в лицето на Гък. Кръвта рукна от носа и разбитата му устна. Едното му око беше почти затворено от подуването.

— Извинявам се — каза Воронин, докато избърсваше кръвта от кокалчетата си. — Сигурно не успявам да обясня какво имам предвид. Ако не ми кажеш каквото искам да знам, ще те убия. Ще бъде бавно и особено мъчително. Сега разбираш ли ме? Просто кимни за „да“ или „не“.

Гък кимна утвърдително.

— Чудесно. Къде е товарът ми?

— В Москва — произнесе Гък на пресекулки.

— Ах, ти, малко копеле! — Воронин замахна за пореден удар.

— Не, не! — примоли се Гък. — В Москва е, кълна се. Беше на самолета.

Воронин спря юмрука си, дебелите му кокалчета застинаха на сантиметри от смазаното лице на мъжа.

— Как?

— Промених документацията, за да изглежда, че контейнерът не е на борда.

— Но е бил натоварен на самолета?

— Да, стигнал е до Москва — отговори Гък отзивчиво.

— Защо го направи?

— Не мислех, че някой ще забележи. Бяха само някакви мебели, компютър и стерео. Имаше застраховка, затова предположих, че собственикът ще предпочете да си прибере парите.

— Ако си смятал да откраднеш моята собственост, защо я изпрати в Москва?

— Не знаех, че е твоя. Господи, трябва да ми повярваш! — примоли се Гък. — Изглеждаше като нещо, което няма да липсва на никого. Имам братовчед в Москва, който ще се жени скоро. Изпратих му го като сватбен подарък. Нали се сещаш, за освежаване на домашния уют.

— Как го е взел братовчед ти, ако митническите служби в Москва казват, че не е пристигнал?

— Работи като товарач на „Шереметиево“.

Воронин видя, че всички парчета пасват на мястото си. Беше се оказал прекалено хитър в опаковането на откраднатата собственост на Орлов, правейки я толкова невинна, че този долен термит Гък я беше откраднал, без да се замисли.

— Името на братовчед ти?

— Конрад. Конрад Гък — измърмори мъжът.

Воронин измъкна телефон от джоба на палтото си и избра един от запаметените номера.

— Добро утро! Имам информацията, която Орлов искаше. Пратката е пристигнала в Москва, но е била открадната от товарителен работник на име Конрад Гък. При мен е братовчед му, който твърди, че лично е отговорен за подменените документи и е способствал за изчезването на собствеността на Орлов. Мебелите е трябвало да бъдат сватбен подарък.

Воронин млъкна за няколко минути, докато слушаше човека от другата страна.

— Да — отговори той. — Ще се погрижа.

Прибра малкия телефон в джоба си и погледна надолу към Гък.

— Валтер, толкова се радвам, че проведохме този разговор, но сега трябва да вървя. Не се притеснявай, оставям те в добри ръце.

Воронин отстъпи назад. От другата страна се появи мъж; той се усмихна, а после спусна капака, закрепен с панти над горния край на сандъка. Гък отново потъна в мрака, а сандъкът бързо започна да се тресе от ударите на чук, набиващ гвоздеи.

— Олег — каза Воронин, когато Артузов закова и последния пирон, — още веднъж благодаря за помощта.

— Няма проблем, Пьотр Ефимович. Радвам се, че успях да ви услужа.

С тези думи Артузов избута количката с дървения ковчег към вратата на пещта за кремация. Ковчегът се заклати, докато Гък се блъскаше вътре и крещеше. Когато количката беше нагласена, Артузов се отпрати към конзолата и започна кремацията. Ковчегът бавно се плъзна по конвейера от неръждаема стомана към пещта. Температурата вътре вече беше надминала двеста градуса. Свръхнагрятият въздух прониза гърлото и дробовете на Гък, всяко паническо и задъхано вдишване ставаше по-трудно от предишното. Блъскането в кутията спря, когато Гък загуби съзнание.

„Не за първи път Артузов изгаря жив човек за мен — помисли си Воронин с усмивка, — няма да е и последният.“

Докато излизаше от погребалния дом, той се замисли за братовчеда на Гък в Москва и посещението, което скоро щеше да му направи Дмитрий Лесков.

— Глупако — промърмори накрая, — откраднал си от погрешния човек.

18.

30 юни

Свердловск, Русия

Лара Авакум седеше с изправен гръб на стола, краката ѝ бяха опрени върху възглавница, която лежеше върху отвореното чекмедже на бюрото. С купчина хартия на скута си, Лара се взираше през прозореца към сибирската гора в далечината и ритмичното поклащане на клоните под повеите на вятъра. В съзнанието си можеше да види приливите и оттичанията на енергията в органичната система отвъд прозореца, плавната красота на природата, очертана пред нея като картина на Ван Гог.

„Свердловск 23“ беше името, което правителствените разработчици бяха дали на това секретно изследователско съоръжение, а Авакум беше прекарала последните десет години от живота си тук. Това беше затънтена редица от сгради, сгушени сред хълмовете на планините Урал, чието съществуване все още се смяташе за държавна тайна.

Отривисто почукване на вратата внезапно прекъсна медитирането ѝ.

— Да.

Вратата леко се откряна и през пролуката се появи посивяващата глава на Борис Жиров.

— Лара, имаш посетител — каза Жиров, в тона му личаха еднакви дози загриженост и вълнение. — Георгий току-що се обади от главната порта. Ще бъде тук след минута.

Посетителите бяха рядко срещано явление в „Свердловск 23“. Човек никога не знаеше как да приеме неочаквано пристигане на представител на правителството — единствените посетители, които бяха допускани тук.

Авакум се изправи и пооправи бледожълтата си рокля.

— Какво мислиш, Борис? — попита тя, като се надяваше да изглежда представителна.

— Красива, както винаги — отговори Жиров — Ето я.

Жиров отвори вратата и застана отстрани, като пропусна добре облечена брюнетка в кабинета на Авакум.

— Доктор Авакум, аз съм Оксана Зошченко, заместник-директор на Руската академия на науките.

— За мен е чест. Моля, седнете.

Зошченко кимна и прие предложението, въпреки че от дългото изтощително шофиране от Екатеринбург я боляха гърбът и седалището.

— Желаете ли чаша чай?

— Може би по-късно. Точно сега бих искала да изясня целта на посещението си.

Зошченко отвори тънкото си кожено куфарче и извади бяла папка, върху която се виждаше логото на академията. Етикетът на папката носеше името на Авакум.

— Работила сте за академията от дипломирането си от Московския държавен университет, преди малко повече от десет години?

— Да.

— Докторската ви дисертация е доста впечатляваща — продължи Зошченко, докато прехвърляше досието. — Имате разработки върху квантова лазерна оптика, което е довело до разпределението ви в това подразделение.

— Да — отново потвърди Авакум, като ѝ се искаше да беше учила нещо по-малко интересно за апаратчиците на академията, отговорни за военните приложения.

— Виждам, че неколkokратно сте искала преразпределение и всяка от молбите ви е била отхвърлена.

Авакум кимна, а гърлото ѝ се сви. Чувство на обреченост се прокрадна в нея. Честите ѝ молби най-сетне са били забелязани, а тази жена беше пратена да я порицае лично.

— Жалко — каза Зошченко и затвори папката. — Има редица по-интересни проекти, които могат да се възползват от ум като вашия. Поднасям извинения от името на академията за това, че сме допуснали да гниете в тази пустош.

Устните на Авакум се свиха в малко „о“, но тя не издаде нито звук. Извинение от академията за това, че бяха погубили толкова

години от живота ѝ, беше нещо нечувано. Все едно слънцето да изгрява от запад!

— Може би ви е известно, че академията участва в редица нови начинания, повечето с комерсиална насоченост. Русия има нужда от напълно продуктивна индустрия, ако се надява да оцелее. Това е и причината, поради която активно търсим изследователски проекти — академията трябва да създаде собствен приход, или я заплашва финансова разруха. — Зошченко се вгледа право в сините очи на Авакум. — Кога ви е било платено за последен път?

— В края на миналата година.

— Тогава вие на собствен гръб разбирате ситуацията, в която се намира академията. Нещата не могат да продължават по този начин. Има компания, руска фирма, която поиска научна подкрепа от академията. Свързана е със съвместен проект с група американци, която вече се е разпаднала. Фирмата възнамерява да продължи изследванията и да произведе продаваем продукт.

— Какъв вид продукт? — попита Авакум.

— Свързано е с производството на енергия. Съжалявам, но не мога да кажа много повече от това, освен да отбележа, че и фирмата, и академията вярват, че вие сте най-квалифицираният кандидат за този проект. Според договорените споразумения фирмата ще плати такса на академията и директно ще осигурява заплатата ви. Доколкото разбирам, ще е в твърда валута.

Очите на Авакум се разшириха при перспективата не само да получава заплата, но и да ѝ се плаща във валута, чиято стойност няма да се изпарява като тази на рублите.

— Фирмата държи да ви премести в Москва — продължи Зошченко, — където за вашата работа ще бъде оборудвана частна лаборатория. Ще бъдете настанена в хубава сграда на Тверская улица, недалеч от Большой театър.

— Откъде знаете, че тази компания може да направи това, което иска? — зачуди се Авакум, страхувайки се, че всичко е твърде хубаво, за да бъде истина.

— Мога да ви уверя, че тази фирма е уважавана и добре финансирана. Има сделки по цял свят, а основателят ѝ е доверено лице на президента. Вече е открита сметка с приблизително един милион щатски долара за финансирането на този проект. Като допълнителен

стимул за вас, ако в резултат на вашата работа бъде произведен продаваем продукт, вие ще получите дял от собствеността на компанията. Това е възможност да създадете нещо полезно за себе си и за страната си. Честно казано, далеч по-важно е от нещата, с които се занимавате тук.

На Авакум ѝ се зави свят. Беше мечтала да избяга от това място, да се завърне към цивилизацията, но никога не си беше представяла подобна възможност. Светът се беше променил толкова много за последните десет години. Икономиката беше изместила идеологията, а стоките за потребление бяха по-важни от оръжията.

— Не знам какво да кажа. Разбира се, че приемам.

Зошченко се усмихна.

— Чудесно. Мисля, че ще прецените новия си пост като много приятен. Ще уредя вие и вашите вещи да бъдете закарани в Москва. Направете каквито подготвителни работи смятате за необходимо, за да прехвърлите сегашната си работа на този, който ще ви замести.

Зошченко протегна ръка над бюрото, Лара Авакум я стисна топло.

— Не мога да ви благодаря достатъчно — каза Авакум почти през сълзи. — Това надминава всичко, за което съм мечтала.

— Лара — каза Зошченко с усмивка, — това вече не е онази Русия, в която си родена.

19.

10 юли

Екатеринбург, Русия

Когато беше напуснала Москва, преди цял един живот, Авакум беше пропътувала на изток с претъпкан древен влак на Транссибирската железница. За завръщането ѝ я чакаше корпоративен самолет, който щеше да я отведе от „Свердловск 23“ към свободата. Докато вървеше към него, тя видя логото на ВИО „Финпром“ — златен двуглав орел върху царствен син фон, изрисувано върху триъгълната опашка на самолета.

— Добре дошла на борда, доктор Авакум! — поздрави я униформеният пилот, докато тя пристъпваше в луксозната кабина на самолета с издължен игловиден нос.

Вътре Зошченко говореше с внушително изглеждащ мъж. И двамата станаха при приближаването ѝ.

— Лара, хубаво е да те видя отново. Искам да те представя на твоя работодател Виктор Иванович Орлов.

Орлов обхвана протегнатата ръка на Авакум с двете си длани; стискането беше силно, но нежно.

— Очаквах с нетърпение да се срещнем, Лара. Оксана ми разказа много за вас.

— Благодаря ви — отговори Авакум срамежливо, тъй като не знаеше как да реагира на такова внимание.

— Какво мислите за новия ми самолет? — ликуващо попита Орлов.

— Никога не съм виждала нещо подобно.

— Като се има предвид къде сте прекарала последното десетилетие, не съм учуден. Това е най-новият дизайн от „Дасо“. Свръхзвук. Способен да развие едно цяло и осем маха. Ще ни трябват само два часа, за да стигнем от тук до Москва.

— Два часа? Последното ми пътуване с влак беше два дни.

— Добре дошла в двадесет и първия век!

Пилотът затвори вратите и влезе в пътническата кабина.

— Почти сме готови за излитане. Ще ви помоля да заемете местата си.

— Благодаря ти, Броди — кимна Орлов.

Той се отправи към голям кожен стол. Авакум седна и усети как бавно потъва в меката седалка.

— Не се отпускате толкова много, че ще заспите, Лара — каза Орлов. — Искам да поговоря с вас.

Авакум, Зошченко и Орлов сложиха коланите преди излитането, докато трите двигателя на изстребителя загряваха. Настъпи лека промяна в честотата на воя на двигателите при плавното движение на самолета напред. Ако не бяха прозорците на кабината, Авакум не би могла да разбере, че се движат.

Еlegantният изстребител достигна края на пистата, където замря за минута. В далечината хора от наземния екип, излезли от хангарите, наблюдаваха излитането. Двигателите отново завиха, по-силно отпреди, и дългият тридесет и четири метра самолет с триъгълни криле се впусна по пистата. Светът препускаше край прозорците в смесица от цветове, докато скоростта не достигна точката, когато машината се освободи от прегръдката на земята. Минути по-късно те преминаха през слой от ниски облаци и излязоха в озареното от слънце синьо небе.

— Толкова е красиво! — ахна Авакум, докато се взираше навън към къдравите облаци.

— Нали? — съгласи се Орлов. — Ще поговорим ли за работата, която ни предстои?

— Разбира се — отзова се Авакум, малко смутена от проявената наивност.

— Поради причини, свързани със сигурността, Оксана ви е казала малко за това, върху което ще работите за мен. Предполагам, че сте любопитна за проекта.

Авакум кимна.

— Ще ви дам малко предварителна информация, като за начало. Моята компания участваше в изследователски проект с американска корпорация. И двете страни осигуриха финансиране и персонал и по-голямата част от работата беше извършена в Съединените щати. Този проект продължи почти две години, но после стана експлозия в

лабораторията. След този инцидент американските ми партньори се отказаха от сътрудничеството ни и обявиха, че са загубили вяра в проекта.

— Имате ли все още хора, които да работят по този проект?

— Не. Един от мъжете, които изпратих в Щатите, загина при злополука. Другият реши да остане там. Това, с което разполагам, са всички данни от изследванията им. Добре ли сте с английския?

— Доста добре се оправям.

— Това е хубаво, защото всички документи по проекта са на английски. Моите изследователи бяха двуезични, а техните не — така че документацията беше поддържана на общия за всички език. Тъй като от сега нататък това ще бъде ваш проект, можете да изберете какъвто искате език, стига да е руски.

Зошченко и Авакум се засмяха на шегата на Орлов.

— Ще работя ли с някого?

— В началото не. Оксана и аз обсъдихме въпроса и смятаме, че ще ви трябват няколко месеца, за да се запознаете с документацията. След като разберете с какво си имате работа, можете да ми изпратите изискванията си за необходимия ви персонал. Искам сама да изберете хората си.

Авакум се усмихна. Когато дойдеше този момент, щеше да има възможността да избере най-добрите учени, вместо да се бори с нечии некадърни протежета.

— Можете ли да ми разкажете повече за проекта? — попита тя.

— Оксана, би ли обяснила? — предложи Орлов.

— Да, Виктор Иванович. — Зошченко замълча за момент, докато събере мислите си. — Предполагам, че си запозната с теорията за негативното състояние на енергията.

— Разбира се. Ранната теоретична работа в тази област доведе до предвиждането за антима́терията, съществуването на която впоследствие беше доказано.

— Е, нашите изследвания проследяваха използването на флукутиращи електрически полета върху камери с изкуствен вакуум, за да се види дали по този начин не може да се разработи по-добър метод за производство и задържане на антима́терия. Резултатът от тези експерименти е устройство, което произвежда приблизително две хиляди пъти повече енергия от тази, която се вкарва в него.

— Бих искала да видя това — каза Авакум скептично.

— И ще го видите — обеща Орлов.

— Разбирам твоя скептицизъм, Лара — продължи Зошченко. —

И аз някога го споделях. Всъщност това е и една от причините ти да бъдеш избрана да продължиш тази линия на изследването. Екипът, който откри този феномен, така и не успя да обясни как точно работи, което е съществено при осигуряването на колкото се може по-широкообхватен патент за технологично приложение. Трябва да разберем защо устройството прави това, което прави.

— Вие повдигнахте друг интересен въпрос — намеси се Орлов. — Като стана дума за патенти... Моите бивши партньори казаха, че вече не се интересуват от продължението на проекта. И двете страни прекъснаха връзките си с идентични копия от резултатите от изследванията. Макар и засега да нямам доказателства, вярвам, че те също ще се опитат да продължат работата върху проекта. Ако се окаже така, значи се състезаваме, а победителят ще контролира технология, струваща милиарди долари.

Авакум редовно размишляваше над загадките на вселената и проникваше в дълбочините на субатомните структури, които бяха толкова малки, че тяхното съществуване можеше да се потвърди само косвено. Сега тя осъзна, че не може да обозре икономическия залог, който беше свързан с този проект. Ако успееше, дори и малък дял от толкова огромно начинание щеше да струва повече, отколкото последните двадесет поколения от рода ѝ бяха спечелили през целия си живот.

Орлов погледна Зошченко, която се усмихна доволно, докато изчакваше Авакум да се окопоти. Едно десетилетие в обеднено научно бласто бяха превърнали Лара Авакум в идеалния кандидат за работата. Тя имаше и уменията и което беше по-важното — мотивацията да успее.

— Искате ли да видите къде ще работите?

— Да.

Орлов отвори куфарчето си и извади снимка на голяма обикновена индустриална сграда. Флаг с логото на конгломерата се вееше от прът, закрепен върху парапета. Под флага големи черни букви изписваха името ВАО ФИНПРОМ.

— Признавам, че не е най-елегантната сграда, която притежавам, но оборудването е обновено, а сигурността е отлична, строена е по времето на Сталин; Гипромез е създавал металургични съоръжения по тези места. Намира се на Проспекта на мира, на около половин час от центъра на Москва. Вашият апартамент е на няколко спирки с метрото оттам, но сме ви осигурили и лична кола — „Сааб“.

Авакум се взираше във фотографията, но вместо нея виждаше новия си живот. Тя беше тук и летеше над европейската част на Русия със свръхзвуков самолет. Очаквах я добре платена работа, апартамент, нова кола и културата на Москва.

— Благодаря ви — прошепна тя, като едва успя да изговори думите. Имаше, чувството, че животът ѝ току-що е бил спасен.

20.

11 юли

Ан Арбър, Мичиган

Слънцето напичаше кабината на земекопната машина E120B на Бъд Веспър. Дори при отворени прозорци температурата в кабината беше с поне пет градуса по-висока от оповестените 35 от симпатичната метеороложка в местните новини.

Предишния ден деканът на факултета по физика на Мичиганския университет и още няколко изтъкнати личности бяха застанали на подравнената ливада зад Западното инженерно крило и „Рандал“. Носеха безукорно бели предпазни каски и всеки беше въоръжен с надписана бронзова лопата. Оповестиха началото с голяма церемония и всеки изкопа една лопата пръст, за да отбележат изграждането на модерната пристройка, която щеше да свърже в едно двете стари сгради.

Днес стоманената челюст, закрепена за края на хидравличната ръка на машината „Кат“, при всяко съприкосновение със земята отхапваше тридесет пъти повече пръст, отколкото онези церемониални лопати. След като изрина няколко тона пръст и глина, Веспър повика наблюдаващия Даръл Джоунс да провери дълбочината на изкопа.

Джоунс даде знак, че са достигнали желаната дълбочина, така че Веспър започна да копае следващата секция.

След петнадесет минути копаене Джоунс се появи с измервателен уред — двуметрова метална линия с разделения до милиметър. За пръта беше закачен електронен предавател, който издаваше пронизителен звук, когато се сблъскваше с осцилиращия лазер на теодолита. Джоунс задържа пръта вертикално. Лазерната линия беше само на няколко сантиметра от предавателя.

Той даде знак на Веспър да изкопае още малко. Когато челюстта отхапа още няколко сантиметра пръст, Джоунс вдигна ръка, тъй като нещо странно бе приковало вниманието му.

Веспър беше оголил някакъв дълъг предмет. Джоунс разкопа около ръбовете на обекта, който изглеждаше мек и подобен на гума.

— Надявам се това да не са никакви електрически кабели — процеди той.

Обхвана предмета с две ръце и дръпна. Той бързо се откъсна и Джоунс осъзна, че това е човешка ръка.

— Исусе Христе! — извика той.

— Хей, Даръл! — провикна се Веспър от багера.

— Бъд! — изкрещя Джоунс с ококорени очи и изпаднал в паника. — Бъд, има шибана ръка в проклетия изкоп.

— Спокойно, Джоунс, спокойно. Какво каза?

— Има шибана ръка, човече — отговори Джоунс, като подчертаваше всяка сричка, — в проклетия изкоп.

Веспър се вгледа в трапа и видя ръката да лежи там, където Джоунс я беше оставил.

— Не съм гробар! — оплака се Джоунс.

Веспър поклати глава отвратено, като съзнаваше, че това може да забави проекта му повече, отколкото седмица непрестанни валежи. Той измъкна телефон от джоба на бедрото си и се обади на Фред Мъроу, координатора на проекта от страна на университета.

— Здравсти, Фред — поде той саркастично, — познай какво ударихме току-що?

— Не ми казвай, че е топлопровод!

— Не, далеч сме от тях. Опитай отново.

— Бъд, нямам време за това. Какво, по дяволите, ударихте?

— Не сме ударили нищо, Фред. Изкопах нечия шибана ръка. Прегледах всички строителни планове за тази част и не си спомням някъде да съм срещал думата „гrobiще“.

— Добре, Бъд. Просто се успокой. Ще се обадя тук-там и ще дойда да видя на място.

21.

17 юли

Ан Арбър, Мичиган

— Даръл, готов ли си да се върнеш на работа?

Даръл Джоунс се приближи към Бъд Веспър, който седеше в земекопната машина, и колебливо се вгледа в изкопа.

— Измъкнаха ли всички трупове от дупката?

— След като забавиха програмата ми със седмица, дано да са го направили. Шибано медицинско училище!

— Медицинско училище?

— Да. Към края на 1800 медицинското училище е имало няколко сгради наоколо. Голямата сграда, в която са учили анатомия, е била точно на мястото, където копаем.

— Ръката всъщност изглеждаше доста по-свежа.

— Не е била. Университетът е изпратил патолог, за да събере намереното от нас. Каза ми, че причината да не открием само кости е, че частите са били твърде добре консервирани и са били заровени твърде дълбоко, за да не може някое куче да ги изрови. Човекът каза, че в онези времена се носели слухове, че медицинското училище ограбва пресни гробове, за да се сдобива с трупове. Увери ме, че вече не се прави така.

— Искрено се надявам.

— Както и да е, вече ги няма и са на път към подобаващо погребение.

— Радвам се да го чуя — каза Джоунс, като взе измервателния уред и започна да се спуска в дупката.

До следобед Веспър беше разширил изкопа покрай Западното инженерно, но докато копаяше по-близо до старите сгради, започна да попада на останки от стари строежи.

— Иска ми се да пребия човека, който е оставил тези лайна след себе си — промърмори Веспър, като загреба още веднъж натрошени тухли.

Сетне наклони хидравличната ръка обратно към дупката. Когато достигна дъното, се чу дълбок кънтящ звук. Джоунс бързо сигнализира да се отдръпне назад. Веспър закара машината настрани, изключи двигателя и се приближи към ръба на дупката.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Не знам, Бъд, но определено звучеше странно.

— Може да е разклонение на тунел от котелното или топлопровод.

Джоунс спусна измервателния прът в дупката и проследи с поглед дълбочината.

— Около тридесет не достигат.

— Твърде дълбоко, за да е тунел.

Веспър се замисли, огледа мазилката и се опита да отгатне каква е била сградата по оголената част от нея. Отломката, която бяха разкрили, изглеждаше ограничена в кръгова област с диаметър от три метра.

— Трябва да проверя нещо.

Веспър се измъкна от дупката и се отправи към караваната, която му служеше за походен кабинет. Прегледа серия от чертежи, дадени му за проекта, и взе плана на целия кампус.

Откри района, на който работеха, и до едно пресечено кръгче прочете бележка — комин, премахнат през 1948.

— Това е шибан комин! — изръмжа Веспър.

Като клатеше отвратено глава, той вдигна телефона и набра Мъроу.

— Здравсти, Фред, Бъд е. Как изглежда фондът за извънредни ситуации?

— Какво има този път? — Гласът на Мъроу оставяше впечатлението, че има нужда от няколко аспирина.

— Нищо особено, просто гадни основи на комин, който е бил срутен през четиридесет и осма.

— Колко е зле?

— Архитектът иска да сложи носеща колона точно върху проклетото нещо. Изглежда има отходен тунел от едната страна.

Вероятно е кух, така че няма да поеме тежестта и всичко ще се срути.

— Добре, Бъд, но не ме притискай. С тези темпове парите за извънредни ситуации ще се изпарят още преди да положим основите.

— Ще бъда внимателен. До скоро, Фред.

Веспър прибра телефона и се върна към последното разкритие.

— Каква е историята, Бъд? — попита Джоунс.

— Някога е имало проклет шибан комин точно тук. — Веспър посочи пръстена от разбити тухли. После направи десетина крачки на запад. — Коминът е бил свързан с котелното, което е било ей там. Когато са махали комина, са срутили дървото, но са оставили коренището. Говорих с Мъроу и той даде разрешение да го разровим.

— Тогава да копаем.

Веспър се качи в кабината на багера си и внимателно започна да разчиства ръбовете на основата на комина. Отне му почти два часа, за да я оголи напълно. Сетне разшири изкопа, който беше направил от срещуположната страна на предполагаемия сервизен тунел.

Когато блъсна с металната челюст по тухлите, през мазилката пробяга пукнатина, а след още два удара цепнатината се разшири и се спусна до долу. Тогава Веспър впи зъбците в горната част на цилиндъра и дръпна надолу, като разкъса иззиданата обшивка. Счупени тухли се разлетяха от разбитата конструкция сред облак от прах и древна пепел.

Джоунс даде сигнал на Веспър да изчака, докато огледа обстановката — с досегашния им късмет той се тревожеше какво може да открият. Включи фенерчето си и го насочи към тунела. Прахът все още се вихреше, но постепенно се слягаше.

— Няма топлопроводи, няма кабели — промърмори Джоунс. — Нищо, освен натрошени тухли върху...

Джоунс изпусна фенерчето си и изскочи обратно през затъмнения изход с ругатни.

Веспър се наведе от багера:

— Какво видя?

— Пресвета Дево Марийо! Направо не мога да повярвам, мамка му! Работя в шибано гробище. Нямам нужда от тази гадост, наистина нямам нужда.

Джоунс обикаляше в кръг. Веспър можеше да види паниката в очите му. Той скочи от машината и изтича към тунела.

— Даръл, добре ли си, човече?

— Нали каза, че всички трупове са махнати! Каза, че няма да намерим повече! По дяволите, ти ми обеща, Бъд!

— Заклевам се, човече, мислех, че са всички.

— Знаеш как се чувствам от тези гадости. — Джоунс постепенно възвръщаше самообладанието си, макар че сърцето все още се опитваше да изскочи от гърдите му.

Веспър кимна, после се обърна, за да разгледа последното откритие. Наведе се и хвърли поглед в мрачния тунел. Видя фенерчето на Джоунс върху купчина изпотрошени тухли, вдигна го, завъртя регулатора, за да получи широк лъч, и насочи светлината надолу към тъмното пространство.

На около два метра пред себе си видя тяло, проснато върху пода на тунела. Напълно облечен труп на мъж изглеждаше сякаш е бил захвърлен като парцалена кукла, ръцете и краката бяха извити под неестествен ъгъл. До него лежаха покрито с прах куфарче и смачкана шапка.

„Не знам защо — помисли си Веспър, — но ми се струва, че не медицинското училище е сложило този мъж тук.“

22.

18 юли

Декстър, Мичиган

— Домът на Килкъни — каза Одри, като вдигна телефона.

— Госпожо, обажда се детектив Брайън Пташник от полицейското управление на Ан Арбър. Може ли да говоря с Мартин Килкъни?

— Не е тук. Отиде по задачи заедно с внука ми. Аз съм съпругата му Одри. Мога ли да ви помогна с нещо, детектив?

— Опасявам се, че не, госпожо Килкъни. Просто трябва да говорим със съпруга ви. Ще му кажете ли да ми се обади, когато се върне?

— Разбира се, ако искате мога да позвъня на мобилния телефон на внука ми.

— Ще ви бъда много задължен, госпожо.

Когато Нолън и дядо му излязоха от „Декстър Мил“ с покупки, телефонът в калъф на колана на младия мъж завибрира. Той остави голямата торба с кучешка храна на земята и се обади.

— Нолън, Мартин с теб ли е? — попита Одри рязко.

— Да, бабо, тук е. Да не е забравил нещо?

— Не, скъпи, просто трябва да говоря с него.

Като осъзна, че нещо не е наред, Нолън пое торбите от дядо си и му подаде телефона.

— Здравей, Одри.

— Мартин, току-що се обадиха от полицията на Ан Арбър — детектив на име Брайън Пташник. Искаше да говори с теб.

— Детектив? Каза ли за какво става въпрос?

— Не, просто смята, че може би ще съумееш да му помогнеш с нещо и каза, че ще се надява да му се обадиш.

— Явно трябва да го потърся и да разбера. Какъв е номерът?

— За какво става въпрос, дядо? — попита Нолън, след като разговорът приключи.

Мартин не отговори — бързо набираше номера, преди да го е забравил.

— Изглежда полицията в Ан Арбър иска да говори с мен. Защо не довършиш товаренето, докато аз се обадя на детектива.

Докато Нолън отваряше багажното отделение на камиона, Мартин изчакваше да вдигнат от другата страна.

— Криминален отдел, детектив Пташник.

— Детектив, аз съм Мартин Килкъни. Търсил сте ме. Какво мога да направя за вас?

— Е, господине, като за начало вие ли сте Мартин Килкъни, който е работил в Мичиганския университет през четиридесет и осма?

— Съвсем същият. Защо питате?

— Честно казано, предвид възрастта на този доклад не бях сигурен дали сте още жив, а още по-малко дали още живеете в околността. Нещо изникна, свързано с много стар случай, и... е, името ви беше в папката. Не мога да повярвам, че работя по случай, който е по-стар от мен.

— И какъв е този случай?

— През декември 1948 сте подал доклад за изчезнало лице, наречено Йохан Волф. Спомняте ли си това?

Мартин се подпря на мерцедеса, усети как кръвта се оттича от главата му.

— Добре ли си, дядо? — попита Нолън.

Старецът кимна утвърдително.

— Спомням си го съвсем ясно, детектив.

— Добре. Ще ви бъде ли възможно да се срещнем пред съдебномедицинското представителство на окръг Уоштенау по-късно днес?

— Разбира се. Но защо?

— Може би сме намерили приятеля ви, господине. Осъзнавам, че е минало много време, но ще се радвам, ако ни окажете съдействие за идентифицирането на тялото. Мислите ли, че ще можете да се справите, господин Килкъни?

— Йохан беше мой приятел. Дължа му го. Два и половина достатъчно рано ли е, детектив?

— Много добре, господине.

— Ще ви дам внука си, Нолън Килкъни. Обяснете му къде точно трябва да отидем.

Мартин подаде телефона на Нолън, отвори вратата на черния мерцедес и седна на пътническото място с оклюмала глава. Нолън записа указанията на детектива в електронния си бележник и затвори.

— Дядо, сигурен ли си, че си добре?

— Йохан Волф е мъртъв, Нолън. Приятелят ми е мъртъв. Намерили са тялото му. — И с тези думи Мартин Килкъни даде воля на сълзите, които беше сдържал повече от петдесет години.

23.

18 юли

Ипсиланти, Мичиган

В два и половина Нолън и дядо му се срещнаха с детектив Пташник във фойето на обикновена държавна сграда в източната част на Ипсиланти, където се помещаваше съдебномедицинският център на окръг Уоштенау.

— Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо — каза Пташник и протегна ръка.

— Няма проблем — увери го Мартин.

— Ще се срещнем с доктор Портър в моргата. Тя ни очаква.

Двамата тръгнаха след Пташник през боядисаната стоманена врата с надпис „САМО ЗА ОТОРИЗИРАН ПЕРСОНАЛ“ и надолу по стерилен коридор, слабо осветен от хладни флуоресцентни лампи.

Мартин наруши мълчанието:

— Искан да ви попитам нещо, детектив.

— Кажете.

— При такъв дълъг период как стигнахте до извода, че това може да е моят приятел Йохан Волф?

— Намерихме лични документи с останките.

— А къде го открихте?

— В основата на разрушен комин, на не повече от петдесет метра от мястото, където според доклада сте се разделили.

Мартин леко пребледня, ужасен от мисълта, че тялото на Волф е лежало погребано с години толкова близо до работилницата му в Западното инженерно крило.

Кратката разходка завърши при входа на етажа на криминологията.

— Здравсти, Марта — провикна се Пташник приятелски, докато подаваше главата си през гишето на рецепцията. — Водя двама посетители при Бев.

— Тя те очаква.

— Благодаря.

Пташник ги преведе през двойка врати, обковани с предпазни плочки от неръждаема стомана. Стаята беше ярко осветена, студена и стерилна. Единственият по-различен цвят сред белите и приглушено сивите тонове бяха русите къдрици на жената, която ги очакваше вътре.

— Доктор Бевърли Портър — обяви Пташник, — искам да ви запозная с Мартин и Нолън Килкъни.

— За мен е удоволствие, господа, макар и обстоятелствата да не са от най-приятните.

— Доктор Портър, изчезването на приятеля ми беше като стара рана, която отказваше да зарасне.

— Надяваме се, че това ще ви донесе известно успокоение, господине.

Портър ги въведе в стаята за аутопсии, където под ослепителното сияние на лампите върху маса от неръждаема стомана лежеше завита фигура.

— Държа да ви предупредя, господа. Тялото не е в много добро състояние.

— Тялото? — попита Нолън. — Нима е останало нещо повече от скелет след толкова много време?

— Тази част от тунела е била като крипта — поддържала е пространството вътре хладно и сухо повече от петдесет години. Условиата са били идеални за съхранение. И въпреки това ще видите нещо, което може да ви подейства като шок — обясни Портър.

Нолън и Мартин кимнаха едновременно и се подготвиха за неприятната гледка. Портър хвана края на покривалото и внимателно разкри главата на трупа. Приличаше на египетските мумии — плът, покриваща костите, с набръчкана кожа, която се беше втвърдила и потъмняла. Срастъци от светлокестенява коса все още се крепяха на главата.

Нолън издиша тихо. В битка беше виждал немалко обезобразени тела и зловещи останки — образите в главата му бяха по-ужасяващи от това, което гледаше в момента.

— Може ли? — попита Мартин, давайки знак, че иска да погледне по-отблизо.

Портър се отдръпна, за да му направи място. Мартин се вгледа в сбръчканото лице и сравни това, което виждаше, със спомените си.

— Йохан е — каза със смесица от облекчение и тъга.

— Сигурен ли сте? — попита Пташник.

— Да, напълно сигурен.

Мартин измъкна носна кърпичка, отмахна появилата се сълза и издуха носа си.

— Как е умрял?

— Бил е убит — заяви Пташник с абсолютна увереност, — убиецът почти го е обезглавил.

— Кой, по дяволите, би направил подобно нещо? — попита Мартин гневно. — Бил ли е ограбен?

— Това беше първоначалното ни подозрение, но после открихме, че куфарчето и портфейлът му с десет долара са до него.

— Ако не е било за пари, тогава за какво?

— Дядо, ами слуховете? — попита Нолън.

— Слухове? — повтори Пташник.

— След като Йохан изчезна, се говореше как правителството може би е разбрало, че той е направил нещо лошо по време на войната, и са го депортирали, затворили или просто са го убили. Други казваха, че може би тъмното минало го е настигнало и е избягал. Всичко това бяха глупости; правителството го бе очистило от всякакви подозрения, преди да го пусне в страната.

— Детектив, вие споменахте, че куфарчето на Волф е било до него. Може ли да го видим? — попита Нолън.

— Защо?

— Преди няколко седмици един от физиците, с които работя — на име Тед Сандстром — наследи колекция от писма, писани от Йохан Волф. Част от информацията в тези писма се отнася до теоретичните му изследвания. Човекът, който му ги завеща, физик на име Рафаел Парамо, вярваше, че те могат да помогнат на Сандстром да разреши технологичен проблем, с който се е сблъскал в работата си. След прочитането на писмата Сандстром се съгласи, че отговорът може да се намира някъде в изследванията на Волф. До днес не сме открили никаква информация, която би могла да доведе до Волф или неговите изследвания. Надявам се, че в куфарчето има нещо, което може да ни помогне.

— Тъй като вие двамата сте най-близо до роднини на починалия, не виждам пречка — отговори Пташник. — Къде са личните му вещи, Бев?

— Запечатани са в кутия и ще бъдат изпратени в криминалната лаборатория на щатската полиция. Знам, че не е най-удобният момент да попитам, но кой ще се погрижи за погребението? Ще приключа с господин Волф до уикенда.

— Аз ще се погрижа за всичко — обяви Мартин. — От погребалното бюро в Декстър ще ви се обадят. Благодаря ви за уважението, което показахте към приятеля ми.

— Няма за какво.

След като двамата Килкъни последваха Пташник вън от стаята за аутопсии, Портър нежно покри със завивката лицето на Волф.

В преддверието Пташник намери кутията, за която Портър беше споменала, върху метална носилка.

— Преди да пипате каквото и да е, ще ви помоля да си сложите това — каза Пташник, като извади чифт бели латексови ръкавици от шкафче на стената. — Ще накарам хората от лабораторията да прегледат материалите, за да видим дали няма да изскочи някоя улика, по която да идентифицираме убиеца.

Нолън и дядо му последваха указанията на детектива; дебелите мазолести длани на Мартин едва не опровергаха твърдението, че ръкавиците пасват на всички размери.

Пташник извади джобно ножче и преряза тиксото около картонения капак. Мартин погледна в отворената кутия. Всяка част от облеклото на Волф беше опакована отделно в прозрачна пластмасова торбичка с етикет. Той се вгледа във вратовръзката и дългото палто.

— Йохан беше облечен с тези дрехи последния път, когато се видяхме — каза Мартин. — Сигурно е бил убит същата нощ.

Яките на ризата, костюма и палтото на Волф бяха черни от отдавна засъхнала кръв.

— Клане — процеди Мартин гневно. — Ужасен начин да умре човек.

Старецът положи внимателно всяка от опакованите дрехи, като че ли духът на приятеля му все още беше свързан с притежанията. Ронлива кал покриваше предната част на палтото и панталоните на Волф; върховете на обувките бяха зацапани и окаляни.

— Беше ужасна нощ — припомни си Мартин. — Земята беше все още влажна от дъждовете предишния ден. В петък следобед стана достатъчно студено и заваля сняг. Натрупа тридесетина сантиметра до събота сутринта.

— Което е било в полза на убиеца — подхвърли Пташник, докато размишляваше над спомените на Мартин. — Вие сте подал заявлението в събота следобед, но полицията е могла да започне проучване най-рано в понеделник. Снегът е прикрил следите от престъплението през уикенда, а после работниците са се върнали и са запълнили дупката.

Мартин измъкна овехтялото кожено куфарче на Волф от дъното на кутията.

— Ето го, Нолън — обяви той.

Пташник разпечата найлоновия плик, а Нолън внимателно извади куфарчето и отвори закопчалката. Тъмнокафявата кожа беше напукана и мръсна. Повдигна капака и погледна вътре.

— Когато се разделихме, Йохан ми каза, че има малко работа и писма за писане — спомни си Мартин.

Вътре Нолън видя плик и шест папки с твърди корици. Извади плика.

— Още едно писмо до Рафаел Парамо. Може ли да го отворя?

Пташник кимна одобрително.

Нолън внимателно прокара облечения си в ръкавица пръст под ръба на плика; напуканото лепило поддаде съвсем лесно. Той издърпа сгънатите страници и ги постави на носилката.

— Като другите е — каза Нолън. — Първо споменава за личните си дела, после се гмурка във физиката. Погледни това, дядо. Разказва на Парамо за годежа си с Ели.

Мартин бързо прочете първата част на писмото и се усмихна.

— Бил е щастлив, когато го е писал.

Докато Мартин четеше писмото, Нолън измъкна една от тетрадките.

— Йохан винаги носеше тетрадка със себе си, където и да отидеше — припомни си старецът. — Той беше много затворен човек, особено по отношение на работата. Някои от колегите му смятаха, че е малко параноичен, а може и да е бил. След всички тези години живот с Гестапо и постоянна бдителност мога да разбера, че си е изработил

начин да предпазва идеите си. Просто се чудя какво би направил, ако е имал наум нещо гениално — като Айнщайн. Имаше много примадони в места като Мичиганския университет, хора, които биха се засегнали, ако Йохан им покаже, че е по-умен от тях.

— Мислите ли, че някой от колегите му може да го е убил от професионална завист? — попита Пташник.

Мартин сви рамене.

— Не знам. Просто се опитвам да намеря някакъв смисъл. Йохан обичаше това, което правеше; дори понякога се опитваше да ми обясни върху какво работи, но то просто отскачаше от бедния ми мозък. Но ми се струва, че единственото ценно нещо, което Йохан притежаваше, беше това, което носеше в главата си и записваше в тетрадките си.

— Трудно е да се повярва, че това е било под земята повече от петдесет години.

Подвързията изпука рязко, когато Нолън разтвори тетрадката; страниците обаче бяха все още бели. Първата страница съдържаше внимателно изрисувани скици и малко текст.

— Какво мислиш? — допита Мартин.

— Рисунките са математически, но никога не съм виждал алгоритъм, който да генерира образ като този. Едно нещо е сигурно — Волф е можел да рисува.

— Със сигурност — съгласи се Мартин. — Имаше добра ръка, като чертожник.

Нолън прегледа текста — написан със същата прецизна ръка, създава писмата до Парамо — но не откри нищо, което да може да проумее.

— Това са безсмислици — каза накрая.

— Какво имаш предвид, момче? — попита Мартин.

— Текстът. Погледнете внимателно.

Обзети от любопитство, Пташник и дядото се наведоха над отворената тетрадка. Малките букви, които Волф толкова прецизно беше изписал върху страницата, бяха привидно случайна смесица от думи, букви и гръцки математически символи. Нолън огледа композицията на страницата като цяло. Всяка буква беше на еднакво разстояние от съседните, сякаш бяха вписани в решетка. Страницата беше резултат от грижливо и прецизно усилие.

— Може да е страдал от дислексия — предположи Пташник неуверено.

— Не мисля така — възрази Нолън. — Волф е вложил доста време в изписването на тези знаци; погледнете само колко внимателно е очертан всеки от тях.

— Прилича на калиграфия — отбеляза Пташник.

— Всъщност май е криптография.

— Би ли го повторил?

— Не съм експерт в тази област, но съм виждал достатъчно кодирани текстове, за да смятам, че и този може да е такъв.

— Защо Волф би правил подобно нещо? — зачуди се детективът.

— Ами бил е физик — отговори Нолън. — Какви физически проекти са били разработвани през четиридесетте?

— Бомбата — мигновено отговори Пташник.

— Не — изръмжа Мартин и поклати глава, — Йохан не би работил над никакви бомби. Мразеше проклетите неща. Веднъж ми сподели, че по време на войната е направил всичко възможно, за да попречи на Хитлер да получи бомбата. Беше много горд с това.

— Добре, не беше добър пример — призна си Нолън. — Но схващате идеята. Рафаел Парамо веднъж казал на жена си, че Йохан Волф е най-блестящият ум, който някога е познавал. Казано от човек, който се е движил в компанията на доста умни хора, това е наистина голяма похвала. Ами ако е работел върху нещо толкова значимо, колкото е бомбата?

— Нолън, Йохан не е работил за никого и за нищо. Той беше асистент-професор и преподаваше физика на първокурсниците. Както и да е, ако тетрадките му са били толкова ценни, защо са все още тук?

— Добър въпрос. — Пташник погледна в куфарчето. — Тук няма кал, а писмото и папките са чисти. Убийството е било доста жестоко и е извършено в кална яма. Убиецът трябва да е бил там заедно с жертвата си. Какъвто и да е мотивът, не мисля, че убиецът се е интересувал от куфарчето на Волф. Казахте, че светът на физиците не е чак толкова голям. Ами ако не е било важно върху какво работи, а какво знае? Не мисля, че руснаците са имали атомна бомба през четиридесет и осма. Може би е познавал някого, който им е помагал.

— Руснаците са взривили първата си бомба септември четиридесет и девета — припомни си Мартин. — През петдесета

година Фукс, двамата Розенберг и останалите са били арестувани за продажба на атомни тайни на руснаците.

Пташник поклати глава и се усмихна.

— Не спорете с дядо ми, детектив. Има памет като слон — обади се Нолън.

— И габаритите му — подхвърли Мартин с усмивка.

Нолън внимателно отгърна следващите няколко страници от тетрадката на Волф. Всяка от тях беше подобна на първата.

— Единственото нещо, което разпознавам върху тези листа, са датите в горния ъгъл. Ето тук е двадесет и две, осем, четиридесет и шест.

— Двадесет и две, осем, четиридесет и шест? — поинтересува се Пташник.

— Двадесет и втори август 1946 — обясни Нолън. — Използва европейския запис: ден — месец — година.

Нолън издърпа останалите тетрадки от куфарчето и провери датите на всяка.

Мартин полюбопитства:

— Какво гледаш, Нолън?

— Последният му запис.

Шестата тетрадка започваше с последната дата, която можа да открие. Като проследи с показалец празните страници откъм края, той намери последния запис на Волф някъде по средата на книжката.

— Десети, дванадесети, четиридесет и осма — прочете Нолън. — Десети декември.

— Това е последният ден, в който го видях — припомни си Мартин.

— И най-вероятно денят, в който е бил убит — добави Пташник.

Докато бавно затваряше тетрадката, Нолън забеляза написаното върху вътрешната страна на дебелия предна корица. Отгърна корицата, и видя серия от внимателно изписани математически уравнения. Нолън разпозна някои от функциите, но други бяха използвани по начин, който му беше непознат.

— Какво откри? — попита Пташник.

— Не съм сигурен, но поне е обикновено записване. Може би това е алгоритъмът, който Волф е използвал.

Мартин разтвори първата тетрадка, после погледна към тази в ръцете на внука си.

— Погледни това, Нолън. Мисля, че тази страница е същата като твоята.

Бърза проверка показва, че във всички тетрадки има същата формула върху предната корица.

— Какво мислиш? — попита Мартин, напълно объркан.

— Мисля, че има доста голям шанс това да е шифърът на Волф. Ако имахме ключа, можехме да го декодираме. Детектив, какво ще правите с тези тетрадки?

— Криминалистите ще ги прегледат за физически следи, после ще ги оставим на съхранение, като всички други улики. Защо?

— Може ли да предложи нещо?

— Разбира се.

— Тези тетрадки са стари и представляват потенциална ценност. Защо не ги занесете в реставрационната лаборатория на университетската библиотека? Хората там знаят как да се отнасят със стари книги.

— Това може би не е лоша идея. Използвали сме техни услуги и преди. Ще се договоря с криминолозите.

— Освен това бих искал да получа копие от писмото, за да го приложа към останалите, които е написал до Парамо. Ако искате, мога да ви дам копия на това, с което разполагаме.

— Кодирани ли са?

— Не, написани са на чист английски. Те са смесица от лични неща и физика. Не знам дали ще ви помогнат особено, но има доста злободневни коментари. Може би ще откриете нещо полезно там.

— Ще се радвам, ако е така — съгласи се Пташник.

— Мога ли да поискам услуга в замяна?

— Зависи каква е услугата.

— Докато тетрадките са в лабораторията — обясни Нолън, — бих искал да поработя върху тях за моя проект.

— Какво точно ще правите?

— Няма да им навредя, обещавам. Искам да сканирам страниците за компютърен анализ. Рафаел Парамо е имал достатъчно високо мнение за този мъж, за да сметне, че неговите писма могат да

помогнат на онзи физик, с когото работя. Така че бих желал да узная върху какво е работил Волф.

— Добре — отстъпи Пташник. — Просто ме дръжте в течение.

24.

19 юли

Москва, Русия

— Дмитрий, радвам се да те видя отново — каза Зошченко хладно, когато влезе в чакалнята на Орлов. — Моите съболезнования за загубата на брат ти.

— Благодаря ти — отвърна Лесков с кимване. — Павел беше наясно с рисковете на нашата работа и умря с чест. Беше добър човек и ще е трудно да му се намери заместник.

— Веднага ще приеме и двама ви — обяви Ирина Чорни, докато затваряше слушалката.

Лесков задържа вратата отворена за Зошченко и я последва в кабинета на Орлов. Изгледът към Кремъл спираше дъха в тази слънчева лятна сутрин.

— Моля седнете. — Орлов с широк жест посочи към канапето и столовете близо до прозореца.

На масата бе подреден сребърен сервиз за чай.

— Дмитрий, как върви наблюдението ни в Америка?

Лесков разкопча сакото си, преди да седне в един от старинните столове, създадени преди Революцията.

— Физикът Сандстром все още се лекува от сериозните изгаряния в университетската болница в Ан Арбър, Мичиган. Състоянието му е стабилно, но го очаква продължително възстановяване. В стаята му са поставени електронни устройства за следене, а телефонът му се подслушва. Екипът, който го наблюдава, е наел апартамент в кула от другата страна на реката срещу болницата. Мястото е достатъчно високо, за да получават ясен сигнал от устройствата. Сандстром има двама редовни посетители — Нолън Килкъни и Келси Нютън. И двамата присъстваха по време на нападението над лабораторията на Сандстром. Подробна проверка на Килкъни разкри, че е бил младши офицер в американската морска пехота.

Орлов свъси вежди при последните думи.

— Да, Виктор Иванович. Заради това трима от хората ми са мъртви. Трениран е като нашите в Спецназ. Нарезданията ви са изпълнени, поставихме под наблюдение и Нютън, и Килкъни.

— Отлично, Дмитрий. Научи ли нещо ново от наблюдението?

— Да. Потвърдихме предположението, че двата консорциума смятат да продължат подкрепата си за изследванията на Сандстром. Ще активизират нещата щом физикът се възстанови.

— Малко е преждевременно да се обмислят допълнителни действия срещу Сандстром. Ако се предприемат такива, това трябва да се направи много внимателно. А полицейското разследване на нападението?

— В пълен застой е. Освен показанията на Сандстром, Килкъни и Нютън, полицията няма следи, върху които да работи.

— Добре, продължавай да наблюдаваш ситуацията, но от безопасно разстояние. По всяка вероятност всичко ще отшуми постепенно.

Орлов се обърна към Зошченко, която седеше мълчаливо на канапето и отпиваше чай.

— Как вървят нещата в изследователското ни подразделение, Оксана?

— Има доста материали, които трябва да се прегледат, но Лара Авакум напредва отлично. Има почти интуитивно разбиране за концептуалните аспекти на проекта. Очаквам до края на месеца да е готова да започне експерименталната работа. Напълно се е отдала на проекта и е много ентузиазизирана.

— Реших, че може да ѝ допадне предложението ни; десет години в Сибир променят нагласата на всеки човек. — Орлов отпи от чая си и се наслади на вкуса на вносния сорт. — Има ли още нещо, което трябва да обсъдим?

— Само един въпрос, господине — отговори Лесков. — Наблюдението разкри нещо необичайно. На няколко пъти Нютън е била чувана да чете писма на Сандстром. След анализа на тези разговори смятам, че тези писма са били писани до колегата на Сандстром Рафаел Парамо преди много години. В един от записите Сандстром изразява изумление, че авторът е имал по-добро разбиране за квантовата физика преди петдесет години, отколкото някой има сега.

— Имате ли копие от тези записи? — попита Зошченко.

Лесков отвори кожено куфарче и ѝ подаде една папка.

— Предположих, че ще искате да ги видите. Нютън чете по едно или две писма при всяко посещение, а през останалото време обсъждат прочетеното. И двамата са много развълнувани от материала. Не знам колко писма има, но ги получаваме едно по едно.

— Това е много интересно — промълви Зошченко, докато преглеждаше първото писмо.

— Ще обясниш ли, Оксана?

— Разбира се, Виктор Иванович. Ако по първото писмо, което чета, може да се съди за останалите, съгласна съм със заключението на Сандстром, че авторът е много надарен учен. Пише за физиката като поет. Признавам си, че разбирането ми за недетерминистичната природа на квантовата механика е в най-добрия случай повърхностно, но дори аз мога да видя как мъглата се повдига, докато чета думите му. Мисленето на този човек е устремено. Фокусирано е като лазер. Никога не съм чела нещо подобно — иначе със сигурност щях да го запомня. Кой е авторът?

— Физик на име Йохан Волф — информира ги Лесков.

— Никога не съм чувала за него — озадачено призна Зошченко.

— Никой не е чувал. Килкъни и Нютън търсеха записи за работата на Волф и очевидно не са намерили нищо. Сандстром е убеден, че изследванията на този учен могат да донесат ключа, който да разбули мистерията зад откритието му.

— Как може такъв брилянтен ум да остане незабелязан?! — не можеше да проумее Зошченко.

— Тук става интересно. Преди няколко дни Келси и Нолън се отказаха от търсенето на Волф.

— Защо? — озадачи се Орлов.

— Отначало не бяхме сигурни, но след това научихме, че Волф е изчезнал през декември четиридесет и осма и оттогава нищо не е известно за него. Според университетските записи той е бил сравнително млад мъж — в края на двайсетте — когато е изчезнал. Интересът към Волф беше разпален преди няколко дни, когато тялото му беше намерено близо до сградата, в която е работил в университета.

Зошченко кимна замислено.

— Това обяснява защо никога не е публикувал работата си.

— Волф е бил убит — продължи Лесков. — Някой почти е отрязал главата му. Прехванахме конферентен разговор вчера между Килкъни, Сандстром и Нютън, в който Килкъни обясни това на останалите.

— Какво знаем за този Волф? — поинтересува се Орлов.

— Според статия във вестника Волф е бил от Дрезден и е учил физика в Берлин. По време на войната е работил с физик на име Хайзенберг.

— Вернер Хайзенберг? — промърмори Зошченко, впечатлена от името. — Спечелил е Нобелова награда за създаването на квантовата механика и за известния принцип на неопределеността, носещ неговото име. В пантеона на великите физици теоретици Хайзенберг е титан. Главната причина американците да вложат толкова време и средства, за да създадат атомната бомба по време на войната, е, че Хайзенберг е работил за немците. Всеки физик по света е смятал, че ако някой може успешно да построи такова оръжие, това е Хайзенберг.

— Значи Волф е бил откърмен от великия Хайзенберг — продължи Лесков, объркан от кратката лекция на Зошченко. — След войната е заминал за Америка и е започнал работа като преподавател в университета. Две години по-късно е бил убит.

— Това ли е всичко?

Лесков погледна бележките си.

— Има още нещо. Причината за подновения интерес е не толкова тялото, колкото вещите, които са били намерени с него. В прехванат телефонен разговор Килкъни споменава, че куфарчето на Волф съдържа шест тетрадки и едно писмо. С тетрадките имало проблем, който Килкъни не обясни подробно.

— Ако са били погребани заедно с Волф — каза Зошченко, — вероятно са в доста плачевно състояние.

— Може би, но нашите конкуренти смятат, че са от голяма важност.

— Значи така трябва да направим и ние. Добра работа, Дмитрий. Продължавай по следата с тетрадките; ако е необходимо, ще ги придобием. Оксана, искам да направиш малко проучване за Йохан Волф. Мисля, че Червената армия е конфискувала повечето научни архиви на Третия райх. Виж какво можеш да изнамериш оттам.

Предлагам да се срещнем в петък, за да обсъдим ситуацията по-подробно.

25.

19 юли

Лангли, Вирджиния

Барт Купър пристигна в разузнавателния център „Джордж Буш“ — централата на ЦРУ — малко след десет часа, след като успешно избегна сутрешните задръствания. Да разполага с времето си както намери за добре беше едно от предимствата, на които се радваше като консултант на Управлението — последната от солидната поредица титли, които беше придобил в дългата си разузнавателна кариера, започнала с постъпването му като оперативен агент в службата за стратегически операции по време на Втората световна война. Беше се издигал, докато организацията се разрастваше, и беше участвал в предните редици на американците в Студената война. Беше преживял скандали, различни програми за съкращение и управленски грешки от страна на Конгреса. А сега беше избегнал пенсионирането в качеството си на съветник на директора на централното разузнаване. На солидните си седемдесет и седем години той служеше като почетен съветник на Джаксън Барнет, сегашния директор на централното разузнаване, който ценеше Купър заради широкия му поглед.

След като паркира на същото място, което му беше зачислено още през шестдесетте години, Купър мина през проверката за сигурността, влезе в главната сграда и взе асансьора за изпълнителното ниво. Мястото беше изпълнено с обичайната шумотевица, докато информацията от цял свят беше събирана, пресявана, анализирана, обработвана, смилана и евентуално изплювана към избраните официални служители, които да решат какво означава. Някои неща не се променяха.

— Добро утро, Барт! — поздрави Сали Кърш, секретарката на Джаксън Барнет, когато Купър отиде да си вземе чаша кафе.

— Здравей, Сали! Как са нещата в Далечния изток днес?

— Не по-добре от вчера, а Африка отново се нажежава.

Купър въздъхна при мисълта за насилствената смяна на правителството в някоя страна под Сахара, което щеше да отключи нова вълна от междуплеменен геноцид.

— Има моменти, в които си мечтая за старите времена, когато просто щяхме да изпратим екип и да им видим сметката.

— Шегуваш се, нали?

Купър само се усмихна и си тръгна с чашата черно кафе.

В кабинета си той остави чашата на бюрото и сложи сакото си на закачалка. Кутията на бюрото му съдържаха папките, които Барнет му бе наредил да разгледа внимателно. Повечето от тях се отнасяха за оперативни идеи — силната страна на Купър — докато останалите бяха смесица от анализи, които някой някъде искаше с по-опитно око да се огледат критично. Вече извън челните редици, Купър беше благодарен, че Барнет цени проникновението му достатъчно, за да му разреши някакво участие в играта. Той беше последният от старата гвардия, хладнокръвен воин, чиято служба стигаше назад до дните на Дивия Бил Доноуан и Алън Дълес.

Седна и премести мишката на бюрото си, за да събуди компютъра от електронния му сън. Черният екран просветна и логото на ЦРУ изплува на светлосин фон. Малко прозорче в долната част на екрана очакваше паролата му. Купър натисна тринадесет клавиша и накрая ENTER.

— Охайо гозамасу, Купър-сан — обяви компютърът с глас, който напомняше много за актьора Тоширо Мифуне.

— Охайо, компютър-сан — отговори човекът.

Всеки ден компютърът поздравяваше Купър на езика на някоя от страните, в които беше действал като оперативен агент, и никога не използваше едно и също приветствие два пъти в един месец.

Купър активира календара си и видя, че има среща с отговорния за операциите директор в един и тридесет. После провери електронната си поща: няколко общи обявления, отговор от Барнет във връзка с китайско-корейската ситуация и инфо от централния компютър във връзка с посочен файл.

— Не си спомням да съм давал заявка за търсене — зачуди се Купър, докато отваряше последното съобщение.

До: Купър, Бартоломю
От: Мрежата на Центъра на ЦРУ
„Търсенето по ключова дума за файл OSS-17932 е открило 1 съвпадение за ключовите думи: Волф, Йохан“

Частта OSS^[1] в номера на файла го идентифицираше като нещо, датиращо към Втората световна война, част от наследството на службата за стратегически операции. Купър беше последният ветеран от тази служба, който все още работеше в Управлението. Когато беше разпределен в Германия непосредствено след войната, го натовариха с издирването на нацисти сред бежанците, които се опитваха да емигрират в САЩ.

Съобщението съдържаше само ред от син подчертан текст. Купър кликна върху линка и компютърът зареди статия от дневното електронно издание на „Ан Арбър Нюз“.

ТЯЛО НА ЛИПСВАЩ АСИСТЕНТ-ПРОФЕСОР

„Останките, изкопани в понеделник от строителната площадка на Диагонала на Мичиганския университет, са положително идентифицирани като тялото на Йохан Волф. Волф е бил асистент-професор по физика в университета от 1946 до изчезването му на 10 декември 1948. Роден е в Дрезден, Германия, защитил е докторат по физика в института «Кайзер Вилхелм» в Берлин и е работил с изтъкнатия физик Вернер Хайзенберг.

Детектив Брайън Пташник от полицията в Ан Арбър потвърди, че смъртта на Волф се разследва като убийство. Никакви допълнителни подробности, свързани с разследването, не са обявени.

Откриването на тялото на Волф следва зловещото разкритие на запазените трупове от 1800 г. при същия строеж миналата седмица. Десетина направени на ръка надгробни плочи с имената Амелия Ерхарт, Джими Хофа и Елвис Пресли са се появили на Диагонала, защото

студенти са превърнали ливадата на кампуса във фалшиво гробище.“

Купър разпечата статията и затвори прозореца на екрана. След като препрочете статията за трети път, се вгледа в списъка с телефони, окачен на стената, и набра необходимия.

— Отдел „Разследвания“, говори Кони — обади се дрезгав женски глас.

— Добро утро, Кони. Обажда се Барт.

— Барт Купър? — В гласа ѝ прозвуча изненада. — Мина доста време. Грижат ли се добре за теб там горе?

— Както винаги, с голямото уважение заради дългогодишната служба.

— Звучи точно като това, което получаваме тук — каза Кони през смях. — Какво мога да направя за теб?

— Трябва ми едно разследване за стар случай.

— Колко стар?

— Отпреди твоето време.

— Заявка за нещо подобно не е разследване, а археология.

— Знам — отвърна той и се засмя. — Но моля те, намери ми всичко, което можеш, за Йохан Волф. Бил е немски физик, работил е върху проекта на нацистите за атомна бомба по време на войната.

— Каква е историята?

— Току-що са открили тялото му в Мичиган, петдесет години след като е изчезнал. Прилича на убийство.

— Убит немски физик, колко интригуващо!

— Така е. Виж какво можеш да изкопаеш. Пълният пакет: немско разузнаване, имиграция. Всичко. Можеш да започнеш с досие едно седем девет три две. Също така виж дали можеш да получиш нещо от приятелите ни на Лубянка^[2] — те държат повечето от архивите на Гестапо от Берлин.

— Ще видя какво мога да направя. Колко спешно е?

— Не, просто искам да задоволя любопитството си. Виждаш ли, Йохан Волф беше един от немските учени, които лично проучих след войната — написах досието, за което ти казах току-що. Според данните, които успях да намеря навремето, му дадох разрешение да

имигрира в САЩ. Но имам няколко съмнения за него, от които бих искал да се освободя.

[1] Office of Strategic Services — стратегическо външно разузнаване на САЩ по време на Втората световна война, предшественик на ЦРУ. — Б.ред. ↑

[2] Площадът, където се намира сградата на руската Федерална служба за сигурност (ФСБ), наследник на КГБ. — Б.ред. ↑

26.

20 юли

Ан Арбър, Мичиган

Килкъни прокара картата си през четеца на електронната ключалка на вратата към компютърния център на Мичиганския консорциум по приложни изследвания. Червената светлина се смени със зелена, съпроводена от силно избръмчаване и изключване на електромагнитите, които държаха вратата затворена.

Вътре Бил Гринели, по прякор Грин, се изправи иззад отрупаната с апаратура маса, която беше сърцето на компютърната мрежа на консорциума, и се усмихна. Беше с няколко сантиметра по-нисък от Нолън и носеше черна тениска, удобни дънки и сандали „Биркенсток“. Дългата му до раменете кафеникавосива коса беше хваната на опашка, а лицето му беше украсено от козя брадичка, която подчертаваше заразителната му усмивка. Грин беше въплъщение на свободолюбив палавник и татуировката на митологичния Пан, яхнал полумесеца, откъдето разпръскваше вълшебен прах, която украсяваше лявата му предмишница, само подчертаваше това излъчване.

— Нолън, какво има, човече? Не сме се виждали от дълго време. Чух за вълненията в Саут Бенд. Май си се уредил с неприятности.

— Все старата история, приятелю.

Грин се засмя.

— Разбирам те, човече. Хора като нас няма нужда да си търсят неприятности; както е с пчелите и меда — те ни намират сами.

Като шеф по информационните системи Грин се стремеше информацията, изворът на живот за консорциума, да тече безпрепятствено по електронните вени и артерии на сградата. Привидната лекота, с която се справяше с работата, беше удивителна, като се има предвид разнообразието от персонални компютри и работни станции из консорциума.

Сърце на електронната империя на Грин бяха двойка суперкомпютри, които той смяташе за своя лична собственост —

наскоро придобита масивна паралелна машина на „Мой Електроникс“ и първоначалният „Крей“ на консорциума. Високата тънка „Мой“ беше в интересен контраст със сплесканата цилиндрична форма на „Крей“, което подсети Грин да ги кръсти Стан и Оли^[1]. За предния панел на всяка от машините висеше закрепена снимка на комика, на когото беше кръстена.

— Липсвах ли ти тук? — попита Нолън, докато стискаше протегнатата ръка на Грин.

— Знаеш как е. Трябваше да монтирам Стан сам-самичък. Е... заедно с пет-шест техници от „Мой“.

— Как работи?

— Като шампион.

— Чудесно, защото имам проблем, върху който ще искам да го пробвам. Как си с разбиването на кодове?

— Официално никога не съм се докосвал до кодове.

— А неофициално?

— Спомняш ли си двеста петдесет и шест битовата схема, която някакъв гений измисли за правителството и се предполагаше, че е непробиваема?

— Ти си този, който я е разбил?

— Признавам си. Бях замесен в малката пакост. Много обичам предизвикателства.

— Това ме радва. Нека ти покажа за какво става въпрос.

Килкъни придърпа един от столовете до масата и седна до Грин.

— Влез в системата на кампуса и директно в сървъра на лабораторията за реставрация.

— Така — отговори Грин, докато кликваше върху иконките на различни компютърни мрежи, свързани към консорциума. — Вътре сме.

— Търсим директория, наречена „Волф Кодекс“.

— Кодак, като филмовата компания ли?

— Не, кодекс, като илюстрираните тетрадки на Леонардо да Винчи. Това, което искам да ти покажа, са висококачествени сканирани изображения на страниците на едни доста стари тетрадки, които са били намерени до тялото в кампуса.

— На убития професор?

— Същият. Йохан Волф е преподавал физика в университета две години след края на Втората световна война до деня, в който е бил убит. Според някои доста уважавани физици, един от които познаваш...

— Келси?

Нолън кимна.

— ... покойният професор Волф може би е бил един от най-блестящите умове на двадесети век.

— Последния път, когато погледнах календара, бяхме двадесет и първи век, приятелю.

— Може и да е така, но ако Келси и Сандстром са прави, ако Волф не е бил убит, двадесет и първи век щеше да започне преди тридесет години — в технологично отношение.

Грин подсвирна.

— Много ли е останало от тези тетрадки?

— Всъщност са в изненадващо добра форма. Експертите ми казаха, че са с добре направени платнени твърди корици и от сравнително висококачествена хартия. Тунелът, в който са били погребани, ги е предпазил като времева капсула. Почти няма поражения по тях.

— Не си спомням да съм чел нещо за тетрадки, намерени с тялото.

— Полицията си мълчи, защото засега не искаме да оповестяваме откритието си. Те очакват и ние да си мълчим. След малко ще видиш защо.

Грин прегледа директориите на лабораторията за реставрация и накрая намери папката с име „Волф Кодекс“. Когато се опита да я отвори, се появи прозорец, искащ парола за достъп.

— Е? — попита Грин нетърпеливо, като погледна към Нолън за помощ.

— Избрах нещо, което реших, че ще си спомниш: две девет нула две осем.

Грин се обърна и се усмихна:

— Надморската височина на връх Еверест във футове. Трогнат съм. Не си забравил страстта ми към планинското катерене.

Грин въведе паролата и получи достъп до файла. Папката „Волф“ се раздели на шест подпапки — от VOL1 до VOL6.

— Отвори първата. В другите едва ли има нещо на този етап.

VOL1 съдържаше файлове с изображения. Всеки от тях бе кръстен с номера на страницата, чийто дигитален запис представляваше — от 001 до 016.

— Избери страница едно.

Мониторът се запълни от сканирания образ на първата страница от най-старата тетрадка на Волф.

— Какво гледам?

— Това е първи том, страница първа от кодекса на Волф.

— На какъв език е написаното? — каза Грин.

— На нито един от познатите. Увеличи малко от текста.

Грин избра част от текста от горния ляв ъгъл на страницата. Образът показваше знаците по-тъмни, като подчертаваше резките уверени линии.

— Това прилича ли ти на някакъв код, който си виждал?

— Определено не е обикновено заменяне на букви, това е сигурно. Няма определен ред, но предполагам, че е сериозно кодиране. Основният език английски ли е?

— Не знам. Волф е роден в Германия и е говорил няколко европейски езика, освен английски. Бил е в Щатите само през последните две години от живота си.

— Може би е Енигма.

— Енигма?

— Да, кодът, използван от немците през Втората световна война.

— Възможно е.

— Не са открили кодираща машина с тези тетрадки, нали? Би изглеждала като пишеща машина в дървена кутия.

— Не, но провери файла с име „Корица“.

Грин отвори файла.

— Еха, това е доста сериозна висша математика, приятелю.

— Определено е извън моята компетенция — призна си Нолън.

— Намерих този алгоритъм в началото на всичките шест тетрадки. Предполагам, че това е шифърът, който Волф е използвал, за да кодира текста.

— Не си намирал ключ за това някъде, нали?

— Не.

— Жалко. Е, мога да заредя това в Стан и Оли и да видя какво ще измъкнат. След като разбере как работи този алгоритъм, мога да използвам груба сила, за да го разбия.

[1] Прочутото дуо комици Стан Лаурел и Оливър Харди. — Б.ред. ↑

27.

21 юли

Москва, Русия

— Оксана, откри ли нещо повече за Волф? — попита Орлов, докато сядаше на креслото срещу Зошченко и Лесков.

— Много малко, освен че успях да потвърдя някои моменти от миналото му. Бил е роден и е израснал в Дрезден, четвърто дете в семейство на инженери. Учил е в университета в Берлин и по време на войната е завършил докторската си дисертация под ръководството на Вернер Хайзенберг. Не успях да намеря копие на дисертацията. Предполагам, че се е загубила при падането на Берлин. Волф и няколко други физици избягали от Берлин, преди да пристигне Червената армия и се скрили в предградие, което е било окупирано от западните войски. Като млад учен е бил задържан само за кратко от Съюзниците и по-късно емигрирал в Америка. Според проверките на Гестапо Волф бил мълчалив, интровертен млад човек, преподавателите смятали, че има голям потенциал. Очевидно Хайзенберг е бил толкова впечатлен от своето младо протеже, че използвал влиянието си, за да измъкне Волф от служба в армията. Както Дмитрий докладва в сряда, Волф е живял незабележимо в Америка, докато не е бил убит.

— Нещо друго?

— Само интересна бележка. След войната няколко от немските учени, които са били освободени от Червената армия и са станали гости на държавата, са били разпитани относно проучванията на Германия за създаване на атомна бомба. Германците така и не започнали подобно начинание, защото Хайзенберг убедил Хитлер, че дори да е възможно да се построи такова устройство, изследванията и разработването му ще отвлекат милиарди германски марки встрани от военните операции и до времето на построяване на първата бомба войната ще е приключила.

— Това какво общо има с Волф? — обади се Лесков. — По това време той е бил просто лакей на Хайзенберг.

— Препоръките на Хайзенберг към райха са били основани на това, което той е смятал за неопровержими научни факти, проверени с изрядни сметки на ръка. — Тонът на Зошченко беше подигравателен и издаваше чувство на превъзходство. — Всичко е било в числата, а тези числа са били точно изведени от така наречения лакей на Хайзенберг — Волф.

— Благодаря, Оксана — дипломатично я прекъсна Орлов, преди да раздразни още повече Лесков.

Зошченко се намръщи, но не каза нищо повече. Орлов знаеше, че двамата едва се понасят и се сдържат да не избухнат само защото той го изискваше от тях. Тя презираше Лесков като груб неандерталец — неприятна необходимост за бизнеса на Виктор Орлов. Лесков пък я смяташе за арогантна, себична, интелигентна кучка, която можеше лесно да бъде заменена от някоя от скъпоплатените проститутки, обслужващи московските политици.

— Дмитрий, какво ще докладваш? — попита Орлов, като се надяваше да върне разговора към деловата част.

— Тетрадките, намерени с трупа на Йохан Волф, са били занесени в лаборатория за реставрация в кампуса на Мичиганския университет. Нашият екип проби университетската мрежа и намери файлове, свързани с тези тетрадки. Защитени са, но хората ни смятат, че може да бъдат отворени. Забелязали са, че някой извън лабораторията разглежда въпросните файлове, някой си Грин от Мичиганския консорциум по приложни изследвания. Работим по идентифицирането му.

— Открихте ли какво има в тетрадките на Волф?

— Не, а и те не са успели.

— Как така не са? — объркването на Зошченко беше очевидно. — Ако са толкова заинтересовани от тези тетрадки, значи това са изследванията на Волф.

— Нямам никакви съмнения, че представляват точно това, но очевидно са кодирани по някакъв начин. Волф не е искал хората да знаят върху какво работи.

— Това е много интересно — потърка брадата си Орлов, докато обмисляше коментара на Лесков. — Оксана, ако се съди по писмата на Волф, дали разработките му ще са ценни за конкуренцията?

— Без съмнение. Мисленето му е необикновено, а проникновението му в квантовия свят може да ни даде ключа към устройството на Сандстром.

— Тогава трябва да получим тези тетрадки, дори само за да лишим конкуренцията от тях. Дмитрий, направи необходимото.

— Да, Виктор Иванович.

28.

21 юли

Лангли, Вирджиния

Когато влезе в кабинета си, Барт Купър видя дебел кафяв плик върху бюрото. Седна, махна връвта, с която бе завързан, и извади съдържанието му. Беше информацията, която бе поискал от Кони. Първите няколко страници описваха хронологично кратката версия на недългия живот на Йохан Волф — от раждането му в Дрезден до откриването на тленните му останки преди няколко дни.

Следваше сбита информация за Волф в засекретен доклад за военновременните действия на немските физици от септември 1948:

- 10/1947: Работници разчистват отломки в Западен Берлин и намират хранилище на папки в мазето на срутена сграда. Сградата е била използвана от Райхсфоршунгсрат — Съвета за научни изследвания на райха.

- Документите съдържат изследователски проекти, в които е бил използван принудителен труд на затворници от концентрационните лагери или са участвали като обекти в експерименти — според тези проекти е балистичната ракета Фау-2 на Вернер фон Браун в Пеенемюнде. Името на Йохан Волф беше в списъка на хората, отговорни за провеждането на ужасяващи опити върху затворниците.

- Следователите са успели да потвърдят чрез показания на очевидци и спомагателни документи повечето от престъпленията, споменати в папките.

- Тъй като няколко от по-изявените германски учени, споменати в папките, са работили по секретни проекти на САЩ, никакви действия не са били предприети да им се потърси отговорност за военните престъпления.

- 9/1948: Намерените папки и следователски доклади са били разгледани от комисия, назначена от Конгреса, и са били засекретени.

— И три месеца след като данните са били потулени Йохан Волф е бил убит в Ан Арбър, Мичиган — каза Купър с въздишка.

Спомни си слуховете за намерените папки, но само най-старшите офицери от разузнаването имаха възможност да работят с тях. Спомни си и нервността, която го обхващаше при мисълта, че някой военнопръстълник може да е влязъл в САЩ заради нещо, което е пропуснал при проверката на миналото му.

- Прегледът на все още засекретените документи разкрива, че следователите са били неспособни да потвърдят обвиненията, че физикът Йохан Волф е участвал в научни експерименти върху затворници. Нещо повече, други източници откриват сериозни противоречия в обвиненията.

- Намерените доказателства подкрепят информацията, предоставена от Йохан Волф по време на разпитите. Волф е прекарал цялата война в Берлин, в „Кайзер Вилхелм Геселшафт“, където е бил младши член на Уранверейн — Урановия клуб. Клубът е бил отговорен за немската програма за ядрени изследвания както за граждански, така и за военни приложения. Работата на групата е била предимно теоретична и няма доказателства, че Волф или някой друг от членовете ѝ е бил свързан по какъвто и да е начин с човешки експерименти от някакъв вид.

- По-нататъшното изследване за несъответствието по случая „Волф“ разкри, че папките на Райхсфоршунгсрат са били умишлено преправени от нацистки учен на име Герхард Щраус. Той сменил професионалната си личност с тази на Волф, за да прикрие военновременните си претръпления. Щраус е бил убит по време на навлизането на Червената армия в Берлин.

„Господи, той е бил невинен!“ — помисли си Купър, а съмненията му все повече се разсейваха, докато продължаваше да чете.

- Когато войната в Европа приключила, съветските и американските сили насилствено се опитали да присвоят немски учени и технологии. Няколко членове на Урановия клуб били пленени от съветските части заедно със значителна част от изследователската им документация.

- Разпитът на германските учени разкрил истината за техния провал да конструират атомна бомба. Никой от учените не искал да прави атомна бомба за фюрера, твърдо вярвали, че работата е невъзможна. Когато физиците направили своите предложения за ядрени изследвания, те казали, че създаването на атомна бомба е в най-добрия случай непрактично, а в най-лошия — невъзможно. Техните заключения се базирали на числа, които били прецизно пресметнати на ръка. Тези учени твърдели, че техните данни са били проверени няколко пъти от най-добрия математик в екипа им — Йохан Волф.

- След успешното взривяване на атомните бомби над Хиросима и Нагасаки записите на НКВД^[1] показват, че немските учени не са разбирали причината за своя провал. Като използвали папките, пленени от Червената армия, учените реконструирали математическата основа, на базата на която твърдели, че атомната бомба е теоретично неосъществима.

- След внимателно разглеждане на неколкогодишни изчисления немските учени и руските им колеги установили, че редица незабелязани грешки в уравненията са обрекли германските изследвания на провал.

Купър препрочете последния пасаж и стигна до неизбежното заключение:

— Били са саботирани.

- Разглеждането установило определени грешни сметки от страна на Йохан Волф. След като ги поправили, немците разбрали колко близо са били до установяването на факта, че атомната бомба е осъществима. Освен това разбрали, че за да може Волф да саботира изследванията им толкова съвършено, трябва да е бил наясно с истината. Според немските и руските учени Йохан Волф сам е попречил на немците да построят атомната бомба.

Купър се облегна на стола си. Лицето му беше придобило пепеляв цвят. Усещаше стягане в гърдите и за миг се зачуди дали не получава сърдечен пристъп. Ясно си спомняше деня, в който беше научил, че Волф, човекът, когото беше пуснал да имигрира в САЩ, може да е военнопредстъпник. Германия беше залята от слухове по това време — тайни проекти, скрито нацистко злато — и често беше трудно да се отсее истината от лъжата. Реки от дезинформация изтичаха от западните и съветските разузнавателни служби, докато започваше Студената война.

Спомняше си, че беше чул слухове за тайно хранилище с документи със записи кой какво е направил и как тези документи са били потулени поради причини, свързани с националната сигурност. Купър беше видял лагерите на смъртта и не можеше да си представи как една нация може да постигне сигурност, когато приютява мъже, способни на такива зверства.

Но някои мъже нямаше да търпят подобна несправедливост, мъже и жени, решени да въздадат възмездие — Нокмим. Купър им симпатизираше, обменяше информация с тях и понякога се обръщаше на другата страна, когато Нокмим оставаха последната възможност за въздаване на правосъдие спрямо военнопредстъпници, които намираха убежище под покривалото от политическа необходимост, спускано от Студената война. Някои от по-радикалните членове на Нокмим бяха по-малко заинтересовани от осигуряването на справедлив процес и наличието на основателно съмнение, отколкото от мисълта за въздаване на възмездие.

— Аз съм отговорен за смъртта на невинен човек — призна си Купър, като осъзна нещо, от което се беше страхувал още от първия си

контакт с Нокмим относно Волф. — Не само невинен, но и герой, който е попречил на Хитлер да построи атомна бомба.

Информацията, която имаше тогава, беше непълна, но и той, и Нокмим знаеха, че името е в папките. По онова време това изглеждаше достатъчно, но сега огромната значимост на грешната преценка сякаш го смаза.

Купър намери бележка от Кони, прикачена към последната страница на доклада.

„За твое сведение: Изглежда не си единственият, който се интересува от работата на Волф. Според руснаците две запитвания са били отправени за същия човек. Това е причината да отговорят на твоето запитване толкова скоро; просто вече бяха свършили същата работа и за някой друг.“

— Какво, по дяволите... — Мислите на Купър запрепускаха лудо, докато препрочиташе бележката. — Е, предполагам, че няма да навреди да попитам.

Той издърпа опърпан тефтер от горното чекмедже на бюрото си и заобръща страниците. Под името Фьодоров имаше сиво петно, където някога стояха инициалите КГБ. Като се съобразяваше с новия ред в Русия, бившият Комитет за държавна сигурност се беше прекръстил на Федерална служба за сигурност и над петното се четяха новите инициали ФСБ.

Купър вдигна телефона и набра дългата поредица от цифри.

— Фьодоров — изръмжа нечий глас в ухото му.

— Добър вечер, Игор Сергеевич! — отговори на руски Купър със слаб акцент. — Работиш до късно. Барт Купър е.

За миг последва мълчание.

— Бартоломю Георгиевич! Мина доста време. В Москва ли си?

— Не, Иги, обаждам се от Щатите. Как са нещата с ФСБ?

Фьодоров въздъхна.

— Има една поговорка във вашата страна, която идеално пасва на ситуацията: колкото повече се променят нещата, толкова повече си остават същите.

— Така си е. Има една дреболия, която бих искал да обсъдя с теб, ако имаш минутка?

— Както винаги, ще ти помогна — стига да мога. Казвай.

— Преди няколко дни тялото на немски физик беше открито тук, в Щатите. Бил е убит през четиридесет и осма и тялото му е останало скрито досега. Работил е върху германския проект за бомбата и аз лично дадох разрешение да имигрира в САЩ. Когато намериха тялото, аз поисках от отдела за разследвания да ми дадат пълно досие за него, най-вече за да задоволя собственото си любопитство.

— Научи ли нещо интересно?

— Малко, но това, което ме поразя, е колко бързо получих информацията. Вашите архивни служби ни отговориха за един ден.

— Един ден? С какво ги подкупвате? Аз трябва да чакам седмици преди да получа доклад.

— Бързата реакция учуди и нас. Просто те бяха провели идентично разследване за някой друг, така че информацията вече е била готова.

— Това е невероятно съвпадение.

— Старите инстинкти ми подсказват, че не е само съвпадение. Искам да разбера кой се е интересувал от информацията. Доколкото ми е известно, новината е изцяло местна и не е била предадена от никоя от електронните агенции.

— А и нашите архиви не са толкова достъпни за запитвания, колкото е примерно вашата библиотека на Конгреса. Какво е името на немския физик?

— Йохан Волф — отговори Купър.

— Ще видя какво мога да намеря.

— Благодаря ти, Иги.

[1] Народен комисариат на вътрешните работи, от 1946 — Министерство на вътрешните работи на СССР. — Б.р. ↑

29.

25 юли

Москва, Русия

Беше късно, но Лара Авакум реши да добави няколко бележки в дневника на проекта преди да си тръгне. Гореше от вълнение за това изследване и за пръв път от години загуби представа за времето, докато работеше.

Кликна върху иконката на текстовата програма и компютърът ѝ веднага я зареди. Американският „Гейтуей“, купен от Орлов, беше най-мощният компютър, който някога беше използвала, а беше толкова малък в сравнение с древните колоси, които заемаха цяла сграда в „Свердловск 23“.

В ъгъла на екрана се появи малък прозорец с анимиран образ на Алберт Айнщайн, който допи кафето си, безгрижно хвърли чашата настрани и махна за поздрав.

— Здравейте, Алберт — каза Лара.

Както винаги, думите започнаха да идват бавно, но постепенно потокът се засили и стана постоянен. Всичко започна да се изяснява пред Авакум — как дори в абсолютен вакуум не може да има тотална празнота. Математически това беше една от онези странни точки, които уравненията достигат, когато се сблъскат с нула или клонят към безкрайност, където материята или енергията ставаха неизмерими и следователно непознаваеми. Като физик тя беше наясно, че безкрайните стойности са безсмислени отговори, които се пораждат от несполучливо математическо описание на сложен феномен.

И все пак в работата на безименните си предшественици тя беше открила, че стои на ръба на ново осъзнаване, на драматична промяна във възприемането си за вселената. Виждаше ефекта на нещо отвъд теоретичните бариери на безкрайността, първите пукнатини в тази привидно непреодолима стена.

Тревожеше се, че не откри никакво споменаване на имена в документацията. Зошченко обясни, че те са били заличени според

споразумението за прекратяване на отношенията. Като учен Авакум разбираше важността на правилното документиране на източниците, за да се представи основата на работата. Мъчеше я угризение, че не ѝ е разрешено да почетете хората, чийто труд използваше.

След два параграфа от среднощното писане неволно натисна два пъти клавиша „w“. В очакване на следващото ѝ действие програмата предложи низ от подчертан син текст: www.cse.nd.edu/~sand/

Макар че едва беше започнала да навлиза в ползването на интернет след пристигането си в Москва, Авакум разпозна връзка към интернет страница. Обзета от любопитство, тя кликна върху реда и се появи голям прозорец.

Специална линия осъществи връзката на компютъра на Авакум с отдалечен мрежови комплекс в главния офис на ВИО „Финпром“, откъдето мигновено беше пренасочена към глобалната мрежа.

Секунда по-късно се появи фотография на усмихнат мъж, вероятно на около четиридесет години, с руса коса и червеникава брада.

— Тед Сандстром — прочете Лара текста до фотографията. — Професор, доктор по физика, университет „Нотр Дам“.

Под фотографията беше описана историята на Сандстром, както и научните му интереси. Авакум зяпна, като прочете, че текущата работа на Сандстром е посветена на изучаването на квантовата граница между материята и енергията. Страницата също така отбелязваше, че Сандстром няма да преподава в „Нотр Дам“ през текущия семестър.

Чудя се, професор Сандстром, дали вие не сте човекът, по чиито стъпки вървя, помисли си Авакум.

30.

26 юли

Ан Арбър, Мичиган

— Това би трябвало да подейства — каза Грин с надежда, докато запазваше програмния файл, над който работеше. — Сега може би ще мога да получа по-добра представа как работи Лобо.

Малко след като се потопи в декодиращия проект на Килкъни Грин реши, че математически алгоритъм като за шифъра на Волф заслужава име, така толкова заплетен, че го кръсти Лобо. Това беше програмата, която беше създал току-що, за да дешифрира записките.

След като зареди програмата в Стан, той реши да види колко нови страници са въвели в компютрите от лабораторията за реставрация. Щом се появи прозорецът с иконките на страниците, те започнаха да изчезват. Файловете се стопяваха по един на всеки три секунди. Без съмнение някой ги махаше от сървъра. Но кой и защо?

Грин се прехвърли на директорията на Волф — която съдържаше шест поддиректории за всяка тетрадка — и подаде команда за копиране върху неговия диск.

„ДОСТЪПЪТ Е ОТКАЗАН“.

Той се взря в монитора с недоверие:

— Какво става, по дяволите?

После грабна телефона:

— Моля се да има някой там.

Сигналът бързо се смени със заето и той затръшна слушалката. Още седем файла със страници бяха изчезнали.

Внезапно прозорецът, който показваше връзката му с лабораторията по реставрация, се затвори — връзката беше прекъсната.

— Тревога! Тревога! Всички по бойните места! — прозвуча гласов запис на Патрик Стюарт от „Стар Трек“, включен в работната станция на Грин. Който и да изтриваше файловете в кампуса, сега вече беше нападнал неговите машини.

Грин се завъртя, за да погледне големия монитор, и видя как екранът се изчиства и се отваря нов прозорец. В горния ляв ъгъл се появи бял квадрат, в който мърдаше графика на черен паяк.

— Добре, Спайдър, намери ги — заповяда Грин, сякаш компютърът го слушаше.

Скрит дълбоко в мрежата на консорциума, лежеше Спайдър, черен масив изкуствен интелект, който преди година едва не коства живота на Нолън и Келси. Устройството беше продукт на подобно хардуерно оборудване, разработено от „Мой Електроникс“ за защита на компютърните мрежи срещу атаки на хакери. Спайдър имаше всички устройства, с които беше снабден предшественикът му — „Пазачът на портали“, както и няколко агресивни схеми, разработени от ЦРУ за използване при събирането на информация. След инцидента със Спайдър Нолън и Грин сключиха сделка с ЦРУ, която им позволи да задържат устройството и да работят с „Мой“ върху подобряването му.

Грин наблюдаваше графичното изображение на мрежата от засегнатите компютри. От консорциума следата водеше към сървъра на лабораторията за реставрация, към централния сървър на университета и после към света.

— Може да си добър — каза Грин с неохотно възхищение, — но сега ми падна в ръчичките!

Система по система Спайдър проследяваше електронната диря на хакера, като идентифицираше всяка стъпка. Хакерът беше прикрил следите си добре, като минаваше през десетки интернет сървъри, за да създаде лабиринт от следи, който беше почти невъзможно да се проследи.

Грин пренастрои прозореца така, че да показва пътя на хакера, наложен на картата на Земята. Хакерът беше направил забележителна пътека по земното кълбо, като дори беше успял да проникне в сървъра на изследователска станция в Антарктида. Десет минути по-късно дирята достигна Москва.

— Кажи, зеле, глупако! — изхили се Грин, сигурен, че е приковал злонамерения нашественик.

Картата на света изчезна и беше заменена с образа на черна сървърна кула на Ай Би Ем. Точно когато спецификациите на

машината и серийният ѝ номер започнаха да се появяват, прозорецът угасна.

— Какво, мамка му, искаш да кажеш с това — че връзката е изгубена? — изкрещя Грин.

После даде команда на Спайдър да направи диагностика на мрежите. Появи се графично изображение на мрежата на консорциума, последвано от университетската мрежа. Спайдър му показва всяка машина, която можеше да достигне. И двете мрежи изглеждаха наред, с изключение на една дупка, там където според Грин би трябвало да се намира сървърът на лабораторията за реставрация. Сървърът се намираше физически в мазето на библиотеката „Харлан Хатчър“ в кампуса, но за Грин беше изчезнал.

31.

26 юли

Ан Арбър, Мичиган

Лесков се вгледа в разбитите останки на бежовия мрежови сървър — тънката му метална обвивка беше махната, за да разкрие фините вериги. Пет минути след началото на нападението над лабораторията по реставрация се получи паническо обаждане от екипа на Орлов в Москва за някакви трудности с мрежата на Мичиганския консорциум. Очевидно опитът им да проникнат там беше посрещнат със съпротива и ответна атака. Лесков беше отговорил на искането да прекъсне връзката, като разруши мрежовия сървър на лабораторията.

— Москва потвърди, че контактът с мрежата на консорциума е бил прекъснат — докладва младият мъж, отговорен за комуникациите.

— Очевидно, Миша — каза Лесков през смях. Въпреки че решението му срещу възможен пробив в сигурността можеше да се сметне от някои за грубо, то определено беше ефективно. — Подай ми магнита.

Миша, дългнест двадесет и пет годишен младеж с леденосини очи, смъкна раницата от гърба си и извади електромагнита.

Лесков подритна няколко парчета от счупената пластмаса встрани, за да разкрие масива от твърди дискове на сървъра. Включи мощният магнит и бавно започна да го движи над тях. Силно електромагнитно поле окъпа всеки от запечатаните дискове, като унищожи информацията върху тънките носители. След секунди целият масив беше „почистен“.

Йосиф, якият грузинец, участвал в нападението над лабораторията на Сандстром месец по-рано, се появи от задната част на лабораторията и бързо закрачи към Лесков.

— Взех тетрадките — докладва той, като закопчаваше ципа на раницата си и я премяташе през рамо. — Служителят беше много услужлив.

От малката стая, която Йосиф беше напуснал току-що, се подаваха чифт крака. Служителят беше или мъртъв, или в безсъзнание. Лесков погледна часовника си — след няколко минути щеше да знае със сигурност.

— Времето изтече.

Йосиф и други двама мъже, Кирил и Григорий, излязоха в коридора, където водачът на групата Евгений стоеше на пост.

— Пали.

Миша кимна, извади пластмасова бутилка и разпръсна чиста златиста течност из стаята. Когато стигна до вратата, затвори бутилката и я пъкна в раницата си.

— Готово — обяви.

Всички се отдръпнаха от вратата, Миша извади запалка и я метна в близката локва.

32.

26 юли

Ан Арбър, Мичиган

Докато препрочиташе съобщението, че сървърът на реставрационната лаборатория е изчезнал, Грин си спомни, че Нолън и Келси са на фестивал на визуалните изкуства в града. Две от трите места, на които се провеждаха годишните фестивали, бяха близо до кампуса, където беше лабораторията.

Грин набра номера на Килкъни.

— Килкъни слуша.

— Йо, Килкъни. Грин е. Нещо лошо се случва в лабораторията, където държат тетрадките.

— Какво имаш предвид?

— Точно влизах, за да сваля последните страници, и изведнъж забелязах, че някой изтрива съдържанието на директорията „Волф“. Опитах се да изтегля каквото беше останало, но ми попречиха. Когато се обадох в лабораторията, за да разбера какво става, телефонната линия се побърка. После някой се опита да поеме контрол над машините ми.

— Всичко наред ли е?

— Да, Спайдър затръшна вратата, после се насочи към тях, но това е причината да мисля, че трябва да провериш лабораторията. Точно щях да прикова хакера, когато сървърът на лабораторията се изключи. Имам лошо предчувствие. Според мен някой се опитва да ни лиши от тетрадките. Близо ли си до Магистърската библиотека?

— С Келси сме до Западното инженерно крило. Ще идем да погледнем.

Нолън приключи разговора и откри Келси до близка сергия да говори с един от участниците в изложението.

— Ще трябва да се върнем по-късно. — Той обви с ръка раменете на Келси и я отведе встрани от сергията.

— Какво става? Кой ти се обади?

— Грин. Трябва да проверя лабораторията за реставрация, и то веднага. Изглежда някой иска тетрадките на Волф.

Придвижиха се колкото можаха по-бързо, като си проправяха път през тълпата, и минаха през арката на Западното инженерно крило към Диагонала. От дясната им страна се намираше оградената яма, в която беше намерен трупът на Волф. Те се затичаха, като побутваха и заобикаляха хората и скоро Магистърската библиотека „Харлан Хатчър“ се изправи пред тях.

Келси последва Нолън по гранитното стълбище. Полъх от студен въздух ги приветства, докато минаваха през вратите от бронз и стъкло в богато украсения вестибюл на сградата.

Като се движеха бързо, стигнаха далечния край и се насочиха към странична зала, където се намираха асансьорите и стълбите към мазето. Забелязаха, че един от старите асансьори се готви да се спусне, и се шмугнаха през затварящите се врати.

Малко по-късно излязоха от асансьора във фоайето на мазето, последвани от библиотекар с книги в ръце. Стъпките им отекнаха из каменните коридори.

— Зад ъгъла е — обясни Нолън и се затича към лабораторията за реставрация.

Видя, че коридорът е празен, което не беше необичайно през летните месеци и беше почти очаквано за сграда в близост с лудницата на фестивала. После забеляза, че температурата наоколо се покачва.

Даде знак на Келси да забави крачка и внимателно се приближи към лабораторията. Тъкмо се канеше да сложи ръка върху вратата, когато матираното стъкло изхвъркна от рамката си, запратено от вълна свръхнагрят газ. За малко да уцели Нолън, докато летеше към коридора в металната си рамка. Втора експлозия изгътна в лабораторията, докато контейнерите с избухливи вещества експлодираха от горещината.

— Да се махаме оттук! — извика Нолън.

33.

26 юли

Ан Арбър, Мичиган

Нолън и Келси се устремиха стремглаво към основния етаж, завиха към вестибюла и изскочиха през предните врати. Когато стигнаха началото на стълбището, Келси погледна към събралите се на Диагонала хора, които гледаха като омагьосани как библиотеката гори, и забеляза група мъже, които си проправяха път през тълпата. Един от мъжете в средата на групата хвърли бърз поглед към горящата сграда.

— Нолън, ето го! — извика Келси с глас, изпълнен с изненада и гняв. — Това е един от носачите.

Нолън светкавично погледна към мястото, посочено от Келси. Яките мускулести мъже изпъкваха сред тълпата като спортисти, които се разхождат сред своите фенове. Държаха се различно от повечето хора. Стойката и движенията им бяха резултат от сериозни тренировки.

— Открих ги, Келси. Приличат на шестчленен отряд в стегната формация. Права си за русия в средата. И онзи едрият пред него също беше там. Хайде.

Докато се спускаха към насъбралите се, Нолън потърси в паметта на телефона си и избра номер.

— Криминален отдел, детектив Пташник.

— Нолън Килкъни се обажда. Лабораторията за реставрация, в която се пазеха тетрадките на Йохан Волф, гори. Ако е имало някой вътре, вероятно е мъртъв. Аз съм на Диагонала и се насочвам към кръстовището на Стейт и Северния университет. На петдесетина метра пред мен има група от шестима мъже, които според мен са отговорни за пожара. Вероятно са бивши възпитаници на руските специални части. Двама от тях са търсени за убийство, грабеж и палеж в Индиана. Трябва да изпратите полицаи насам колкото се може по-скоро.

— Мамка му! Сигурен ли си в това, Килкъни?

— Напълно.

— Добре, ще съобщя и ще изпратя коли. — Пташник изруга: — Мамка му, улиците са блокирани заради фестивала, ще изпратя пешеходни патрули в твоя посока. Ще ти се обадя веднага щом има някакво развитие тук. Къде са заподозрените сега?

— Пресичат Стейт, изглежда се отправят към „Никълс Аркада“.

— Дръж ги под око. Ще се обадя след минутка.

34.

26 юли

Ан Арбър, Мичиган

Лесков чу звука на приближаващите се сирени — явно пожарните екипи бяха на път към горящата сграда. Той огледа претъпкания площад; хората бяха започнали да се отдръпват от библиотеката, докато облаци от гъст черен пушек се извиваха нагоре. Ярки оранжево-жълти пламъци танцуваха в основата на одимената колона. Катализаторът напълно беше погълнал лабораторията за секунди. Огнеборците нямаше откъде да го знаят, но скоро нямаше да остане нищо, което да могат да спасят.

— Миша, къде е срещата?

— Шофьорът докладва за тежки задръствания, както се очакваше, Дмитрий. Има произшествие при първоначалното място за оттегляне. Предлага да се срещнем на резервното.

— Съгласен съм — каза Лесков. — Евгений, води ни към резервното място за среща.

Руснаците си проправиха път през публиката, събрала се около квартет перуански музиканти. Лесков се усмихна — претъпканите улици бяха идеалното място, където той и отрядът му можеха да изчезнат.

Евгений ги поведе през Стейт стрийт към „Никълс Аркада“ — двуетажен комплекс от малки магазинчета, подслонен под стъклен покрив.

Телефонът завибрира в ръката на Нолън.

— Килкъни — отговори той.

— Пташник е. Сложих те на високоговорител, така че да можем да предаваме информация на полицаите на улицата. Къде си?

— Току-що пресякохме Стейт и се движим към „Никълс Аркада“.

— Разбрано. Не искам да се набиваш на очи — не им позволявай да разберат, че ги следиш. Ще превъртят или нещо по-лошо. Има двама униформени полицаи на Вашингтон, които се движат към Мейнард. Как изглеждат руснаците?

Нолън описа всеки от мъжете възможно най-подробно.

— Ясно. Нашият патрул е забелязал твоите руснаци да излизат от аркадата на комплекса.

— Те са — потвърди Нолън.

От мястото, където бяха, Нолън и Келси видяха шестимата мъже да излизат от аркадата на Мейнард стрийт. Пращене изпълни ухото на Нолън и му подсказа, че сигналят се губи навътре в аркадата.

— Губя те — каза Нолън, като се надяваше, че детективът все още може да го чуе. — Обади ми се след минута.

Връзката се разпадна.

— Какво става? — В гласа на Келси се усещаше страх.

— Двама полицаи са забелязали руснаците отвън. Силно се надявам, че няма да правят нищо прибързано и ще ги изчакат да излязат на открито, иначе ще стане касапница. Погледни всички тези хора — за руснаците не са нищо друго, освен живи щитове и заложници.

— О, господи! — Страхът сви сърцето ѝ.

— Тактическата ситуация тук е изцяло в тяхна полза — продължи Нолън. — Нуждаем се от няколко екипа от двойки, разпръснати сред тълпата, и екип от снайперисти нависоко, за да имаме някакъв шанс да хванем поне някои от тези мъже живи, без да им дадем възможност да убият невинни минувачи.

— Дмитрий — каза Йосиф с нисък глас, — полиция.

Лесков се вгледа наляво. На около шест метра зад него двама униформени полицаи си проправяха път през тълпата в тяхна посока. По-младата от двойката беше извила главата си и говореше в микрофон, закрепен за рамото ѝ.

— Продължавай да вървиш — нареди тихо Лесков. — Вероятно няма нищо.

Евгений поведе екипа надясно, встрани от приближаващите полицаи. Бетонен паркинг се откри в средата на улицата, като

хвърляше тъмна хладна сянка над пътя. Тълпата се сгъсти на закритото от слънцето място.

— Извинете — каза старшият полицай със строг и сериозен глас.

Като използва лявото стъпало за опора, Кирил се завъртя и стовари петата на десния си крак отстрани по главата на полицая. Силата на зловещото завъртане запрати мъжа през витрината на голяма книжарница. Полицаят се приземи върху купчина разпилени книги по антропология.

— Ранен полицай! — извика по-младата му помощничка в радиото, докато вадеше оръжието си.

С бързо и тренирано движение Йосиф измъкна деветмилиметровия глок от скрития на гърба му кобур, прицели се и изстреля три куршума в гърдите на жената. Тя се олюля назад и се свлече на паважа.

Някаква жена се разпищя и тълпата на Мейнард стрийт изпадна в паника и се разбяга във всички посоки от мястото на престрелката.

— Движение! — извика Евгений, като блъсна някаква двойка към сергия за кожени изделия.

Металната рамка, която поддържаше лекия платнен покрив, поддаде, когато двамата се опитаха да се хванат за нея, за да спрат падането си. Прелетяха през платнената преграда в следващата сергия, което доведе до събарянето на всички седем сергии на земята. Керамика, бижута и изделия от стъкло се разбиха в паважа и бяха изпотъпкани от бягащата тълпа.

Йосиф прибра оръжието си в кобура, докато екипът се насочваше по Либърти стрийт. Хората на Лесков се врязаха дълбоко в тълпата, като се надяваха да останат незабелязани в суматохата.

— Мамка му, стрелба! — изръмжа Килкъни и се затича към Мейнард стрийт, като остави Келси назад.

Използва няколко стълба в края на аркадата за прикритие, огледа се и излезе на улицата. Келси се появи на Мейнард точно когато Нолън стигна до простреляната служителка на реда. Напорът на хората, които се устремяваха към съседните улици, беше предизвикал пълен хаос на мястото. Няколко души бяха повалени, включително и продавачите, които изпълзяваха изпод останките от сергиите си.

— Мъртва е — обяви Нолън гневно. — Каква загуба!

Изправи се, плъзна поглед наоколо и забеляза другия полицай през разбитата витрина. Келси го последва в книжарницата. И двамата внимателно положиха полицая върху покрития с килим под.

— Как е той? — попита Келси, докато Нолън проверяваше пулса.

— В безсъзнание и на път за ада.

Нолън издърпа микрофона от рамото на полицая и натисна бутона.

— Говори Килкъни. Има двама полицаи на Мейнард между Либърти и Уилям. Единият е мъртъв, а другият има нужда от медицинска помощ, спешно. Край.

— Помощта идва, Килкъни — обеща Пташник, гласът му бе изпълнен с тревога. — Къде са копелетата?

— Някъде на Либърти. Предполагам, че се насочват на запад, далеч от фестивала. Свършиха работата, за която бяха дошли, така че искат да се изтеглят. Келси Нютън ще остане тук с твоите хора, докато пристигне линейката.

— А ти къде отиваш?

— Ще се опитам да хвана тези мъже заради теб.

— Дори не си го помисляй, Килкъни! — извика Пташник.

— Ще трябва да ми се довериш този път.

После прекъсна връзката.

Обърна се, за да каже същото на Келси, но тя вече му подаваше оръжието на ранения полицай. След като провери предпазителя на зигзауера и закрепил полицейското радио за кръста си, Нолън хукна надолу по улицата.

35.

26 юли

Ан Арбър, Мичиган

Килкъни предпазливо се приближи към кръстовището, като се прилепи за ръба на сграда, в мазето на която се помещаваше копирен център. Бавно надникна иззад ъгъла и видя руснаците да се движат на запад по Либърти, между успоредните редици от сергии, които временно заемаха местата за паркиране.

Той излезе на тротоара, като използваше сергиите за прикритие. В края на улицата подмина двуметрова бомба, изрисувана като „Олд Глори“^[1], поставена до входа на военен магазин. Руснаците подминаха последната сергия и стъпиха на срещуположния на Килкъни тротоар — на около половин пресечка пред него. Лесно ги различи в разределения поток хора.

— Пташник, тук е Килкъни. Край.

— Чувам те, Килкъни. — Пташник изглеждаше ядосан. — Какво става?

— Все още се движат пеша и се отправят на запад по Либърти. Пресякоха Дивижън и приближават Пета.

— О, господи! Той има пистолет! — изкрещя една жена, когато видя Килкъни с пистолет в ръка.

Лесков и двама от хората му се обърнаха при вика и видяха Килкъни. Руснаците мигновено се затичаха към Мейн стрийт.

— Мамка му! Видяха ме! — изруга в микрофона Нолън. — Насочват се към Мейн.

Радиото зажува от заповеди и отговори, докато полицията изпращаше силите си. Пеша полицаи и патрулни коли се насочиха към района на Мейн стрийт, накъдето се движеха убийците на колегите им.

Руснакът, който беше последен, се обърна и се прицели. Килкъни се гмурна зад паркиран микробус, докато мъжът стреляше. Два

куршума разбиха предното стъкло на машината. Звукът от стрелбата опразни тротоара наоколо, хората се разбягаха в търсене на прикритие. Руснаците засилиха темпото си към гъстата тълпа на Мейн стрийт.

— Те са на Мейн, насочват се на север от Либърти — докладва Килкъни.

Той се затича надолу по улицата, като забави крачка в края на централната част на фестивала. Хиляди хора бяха заместили обикновеното задръстване от коли.

Атмосферата все още беше празнична, тъй като паниката от Либърти стрийт не беше успяла да достигне дотук. Уханието на подправено агнешко с лук се смесваше с музиката от бузуки, носеща се откъм временния павилион на гръцкия ресторант, разположен на тротоара. Нагоре по улицата триметров надуваем монголски воин поздравяваше минувачите и ги подканяше да похапнат в „Би Ди Монголско барбекю“.

— Пташник, Мейн стрийт е претъпкана, а целите са в средата ѝ. Къде са другите полицаи?

— Идват — обеща Пташник.

Полицаяте веднага докладваха позициите си при приближаване към мястото. Килкъни притисна радиостанцията към ухото си, за да чуе по-добре през глъчката, която го заобикаляше. Ядосан, той си проби път към тротоара и започна да прескача изкараните навън столове от ресторантите.

— Господине — укори го една от уредничките, — не можете...

— Дмитрий, на тротоара е — съобщи Йосиф.

— Виждам го. Това е Килкъни, който уби Павел и другите. Йосиф, ела с мен. Останалите следвайте Евгений до мястото на срещата. Ще ви настигнем.

Лесков и Йосиф се отделиха от другарите си и се насочиха за прехващането. И двамата подготвиха оръжията си за стрелба, докато се приближаваха към жертвата си. Другите четирима руснаци ускориха темпото и поеха по последната от улиците, затворена заради фестивала.

Килкъни си проправи път през дългата опашка от хора, които чакаха за места в ресторанта на монголския воин, и най-накрая

достигна кръстовището на Мейн и Вашингтон. Иззад дървена преграда огледа движещата се тълпа, като търсеше следа от руснаците. Забеляза ги, докато завиваха в следващата улица, после осъзна, че двама липсват. Наблизо патрулна кола безшумно се приближи до кръстовището.

— Обърни се и вдигни ръцете си така, че да ги виждам! — извика единият от полицаите, когато вратите на патрулната кола се отвориха.

Килкъни застина, после вдигна и двете си ръце във въздуха.

Докато единият от полицаите се приближаваше, Нолън видя двама от руснаците да си пробиват път през опашката пред ресторанта. Те също забелязаха Килкъни и вдигнаха оръжията си.

— Оръжие! — извика той, докато скачаше към улицата.

Полицаите залегнаха, два куршума прелетяха покрай Килкъни и рикошираха от паважа.

Някаква жена се разпищя и издърпа децата си надалеч от огромната фигура на монголския воин. Най-малкият ѝ син, тригодишно момченце, се спъна и тя не успя да го задържи. Като чу стрелбата, младият мъж в надуваемия костюм блъсна детето на земята. Следващите изстрели разкъсаха дебелия найлон на костюма и запратиха експлозия от въздух под налягане и парчета от плат нагоре.

— Да се махаме — обяви Лесков, когато възможността за отмъщение се стопи.

И двамата мъже се затичаха с тълпата по Мейн стрийт към Хурон. От другата страна на преградата, която отбелязваше северния край на фестивала, Лесков видя останалите от екипа да се качват в тъмнозеления събърбан, който ги беше докарал тук.

Килкъни се изправи и започна да оглежда тълпата. Видя двамата мъже, които току-що бяха стреляли по него, на половин пресечка нагоре.

— Стой на място! — извика полицаят.

— Пташник! — изрева Нолън гневно в микрофона. — Кажете на двамата полицаи на Мейн и Вашингтон да ме оставят на мира.

Убийците се измъкват!

Килкъни наблюдаваше как руснаците се отдалечават, докато нетърпеливо чакаше отговор.

— Новобранец, свали оръжието! — каза партньорът на полицаия, като тичаше откъм колата. — Това е мъжът, който проследява отрепките. Трябва да му окажем помощ.

— Щом си изяснихме нещата, давайте да се движим — нареди Килкъни, като се затича по тротоара.

Трясък на стрелба с автоматично оръжие закънтя във въздуха.

— О, господи! — извика някой ужасено.

Когато стигна до съборените прегради на Хурон стрийт, Килкъни видя кълбо от бледожълта пара да се издига от радиатора на полицейска патрулна кола. Десетки дупки осейваха тъмносиния седан. Двама полицаи лежаха на паважа и се бореха за глътка въздух. Далече нагоре по Мартин стрийт зелен събърбан със затъмнени стъкла ускоряваше на север към магистралата.

[1] Популярно наименование на американския флаг. — Б.ред. ↑

36.

26 юли

Ан Арбър, Мичиган

Минаваше девет и вечерта постепенно преминаваше в нощ, когато потокът от въпроси и отговори между Нолън и Келси и детектив Пташник най-накрая секна. След като бяха разпитани, полицейска кола от управлението на Ан Арбър ги закара до югоизточния ъгъл на Диагонала. Взеха си храна за вкъщи от любимия си китайски ресторант, после отидоха до старата къща на Келси, където беше паркирана колата на Нолън.

— Имаш ли нещо против да караш? — попита той и ѝ даде ключовете си. — Трябва да проведе един разговор.

Остави торбата с кутиите на пода зад мястото до шофьора и извади палмтопа си от куфарчето си. Докато караха към Декстър, намери в джобния компютър номера на Кал Мосли и го набра.

— Мосли слуша.

— Кал, обажда се Нолън Килкъни.

— Какво мога да направя за теб?

— Руснаците днес удариха отново, този път в Ан Арбър. Четири души са мъртви. Кал, това бяха същите хора, които нападнаха лабораторията на Сандстром в Саут Бенд.

След това Нолън накратко описа нападението.

— Значи са искали да вземат тези стари тетрадки? — попита Мосли.

— Да, определено. След като беше открито тялото на Волф, полицията не е споменавала нищо за тетрадките. Само шепа хора знаеха, че те съществуват и каква е потенциалната им стойност за проекта — аз вярвам на всеки един от тях. Най-доброто ми предположение е, че тези хора все още наблюдават Сандстром и вероятно подслушват стаята в болницата.

— Получили са информацията отнякъде — съгласи се Мосли. — Накарай да го преместят от болницата и ФБР да провери старата му

стая за подслушвателни устройства. Междувременно ще дам тази информация на някои хора наоколо и ще видя какво мога да направя. Благодаря за обаждането.

— Кал, имам нужда от цялата помощ, която можеш да ми предоставиш. Проектът, над който работя, има потенциала да стане индустрия, която да носи по няколко милиарда долара на година. Ако човекът, който стои зад тези атаки, успее да овладее квантовата технология на Сандстром, той ще има властта да направи икономически еквивалент на държавен преврат, засягащ целия останал индустриализиран свят.

37.

27 юли

Москва, Русия

Данните от стоковите трансакции в Далечния изток изглеждаха еднакви вече трети пореден ден, без никакъв признак за вълнение или вероятност за внезапни подеми, което правеше тези пазари интересни. Ден без спечелили и загубили — дотук. Денят беше все още в началото си, а западните пазари все още не бяха отворили.

Орлов размести няколко позиции, сякаш слагаше залози на масата за рулетка, но в по-голям мащаб. Залозите му обхващаха три неща: компании, продукти и валута. Милиардите под негов контрол му позволяваха да покрие широко поле от възможности. От началото на годината неговият портфейл се беше увеличил с шестдесет и пет процента.

Телефонът на бюрото иззвъня.

— Да, Ирина — отговори той.

— Дмитрий Лесков ви търси.

Орлов погледна часовника си. В източната част на САЩ беше малко след полунощ.

— Свържи ме.

Чу се изщракване, после глухо жужене, често съпътстващо презокеанските разговори.

— Дмитрий, какви са новините? — попита Орлов.

— Материалите пътуват към вас. Куриерът ще ги достави до края на деня.

— Отлично.

Чорни тихо влезе в кабинета и остави няколко разпечатани на лазерен принтер листа на бюрото. Това бяха копия на няколко новини, които беше открила в една от електронните агенции в интернет. Веждите на Орлов се повдигнаха леко, когато едно от заглавията се откри в ума му:

— Имахте ли някакви проблеми, за които трябва да знам?

— Нищо, за което не бяхме подготвени. Ирина намери ли информацията, която исках да видите?

— Пред мен е.

Орлов прегледа статията, като отбеляза, че трима от убитите са полицаи. Търсенето на виновниците без съмнение щеше да е щателно, което правеше пътуването на Лесков и екипа му опасно.

— Дмитрий, тази задача е свързана с много трудности. Мисля, че ти и твоите хора трябва да поостанете малко, за да се убедите, че ситуацията ще се успокои. Сигурен съм, че нашите познати там могат да ви подслонят.

— Вече го направиха, Виктор Иванович.

38.

28 юли

Москва, Русия

— Оксана! — каза Орлов с усмивка, сричките на името ѝ се отрониха почти като музика от езика му.

Зошченко мина през високите френски врати на кабинета му, като се движеше с грация и изящество. Изчистените линии на жакета и полата ѝ подчертаваха стройната ѝ фигура.

Орлов се изправи пред бюрото си, като се наслаждаваше на всяка стъпка от приближаването на красивата млада жена. Когато тя стигна до него, той обхвана ръцете ѝ в своите, наведе се напред и я целуна нежно.

— Дмитрий ще се присъедини ли към нас днес? — попита тя.

— Не — отговори той, като влюбено се взираше в очите ѝ.

После се протегна и активира интеркома.

— Ирина, докато трае срещата ми с доктор Зошченко, постарай се никой да не ни безпокои.

— Да, Виктор Иванович.

Орлов изключи интеркома, после даде знак на Зошченко да го придружи в съседната стая.

Там тя се обърна и го прегърна, като силно притисна тялото си към неговото, разпалвайки възбудата му.

Сетне се отдръпна леко назад и започна да го разсъблича. Орлов внимателно разкопча копчетата на жакета ѝ и свали дрехата от раменете ѝ.

Събу италианските си обувки, после приклепна и погали прасците ѝ, докато сваляше обувките ѝ. Задържа се там, като гледаше нагоре към нея, докато ръката му се плъзгаше под полата ѝ, за да издърпа чорапогашника.

Неговата копринена вратовръзка падна на пода, последвана набързо от ризата и панталоните му, сетне от блузата и полата ѝ. Те целуваха всяка новопоявила се изпод дрехите плът.

Орлов се наслаждаваше на голото ѝ тяло. Тя го насочи към орнаментираното легло, което заемаше почетно място в спалнята. На таблата беше изваян двуглавият орел на Романови — Орлов някога ѝ беше казал, че последният цар е поръчал това легло. Сега те го споделяха.

В началото на сексуалната им връзка Оксана откри, че техниката на Орлов е като на повечето мъже, с които беше имала подобни авантюри — груба и непохватна. Бавно и търпеливо го беше обучила и като награда за усилията си го беше изкачила на зашеметяващи висоти от екстаз. Орлов постепенно разви собствено чувство за импровизация и страстната им игра сега от време на време преминаваше границите на екзотичното.

Час по-късно и двамата лежах изтощени, телата им бяха прегърнати сред измачканите и пропити с пот чаршафи на царското легло.

— Виктор — прошепна Зошченко, докато прокараваше ръка през посивяващите косъмчета на гърдите му, — имах възможност да погледна тетрадките, които са ти донесли.

— И?

— И не знам какво да кажа за тях.

— Какво имаш предвид? — каза той раздражено. — Дмитрий и хората му си навлякоха много неприятности, за да получим тези тетрадки.

Зошченко се подпря на лакът, за да го погледне.

— Не, не ме разбираш. Получаването на тетрадките определено е ценно. Рисунките на Волф ни подсказват за какво е мислил, но без текста и изчисленията му това са само много интересни картинки. Дадох ги на бивш криптограф от КГБ да поработи над тях, но той не таи голяма надежда.

— Защо? Не е ли добър дешифровчик? Ако не, намери някой, който може да разбие проклетия код.

— Всъщност той е един от най-добрите, които КГБ някога е имал. Знаем, защото аз го открих. Но никога не е виждал нещо като математическия код на Волф — дори не е наясно откъде да започне.

Ръката на Орлов галеше гърба на Зошченко, докато умът му бе зает с тетрадките.

— Това ще даде ли отражение върху работата на Авакум?

— Няма начин да се разбере, докато тетрадките не бъдат разшифровани. Според данните от наблюдението Сандстром вярва, че Волф може да е имал работеща теория, с която да обясни квантовия ефект, който е открил. Ако това е вярно, такава информация може доста да допринесе за придобиването на правата върху технологията, извлечена от това откритие. Подобно познание би било толкова ценно, колкото и самото устройство.

Зошченко вдигна глава от гърдите на Орлов и се повдигна на лакът, за да го погледне.

— Мисля, че трябва да продължим електронното наблюдение над Сандстром и сътрудниците му.

— Колкото по-дълго го правим, толкова по-рисковано става — напомни й Орлов.

— Разбирам, но не знаем каква част от тетрадките се съхранява в компютрите им. Нашите хакери срещнаха сериозна съпротива, когато се опитаха да проникнат в мрежата на Мичиганския консорциум. Някой им затвори достъпа и започна да ги проследява. Ако Дмитрий не беше унищожил сървъра на лабораторията навреме, нашите хакери можеха да бъдат разкрити. При всички положения трябва да предположим, че и американците работят върху разкодирането на каквато и част да имат от тетрадките на Волф. Ако успеят, ще имат предимство в изследванията.

— А ако техният патент има приоритет, ние губим.

— Именно, Виктор.

39.

28 юли

Москва, Русия

Беше почти полунощ, но в лишената от прозорци лаборатория разликата между ден и нощ беше трудно доловима. Заради въодушевлението на Лара Авакум от работата ѝ времето минаваше по-бързо от всякога. Работните ѝ дни станаха дълги; осемнадесет, дори двадесет часа не бяха изключение, докато трескавата страст на откритието я обземаше.

Тя се взря неவிждащо в екрана, неспособна да изключи Тед Сандстром от ума си. Възможността той да е човекът, започнал проекта, изостряше желанието ѝ да научи повече за него.

„Но сигурно забраната на Виктор Орлов да установя контакт с предшествениците ми не включва това да науча нещо за тях. В крайна сметка, не е ли най-мъдро да узнаеш всичко за конкуренцията?“ — разсъждаваше Авакум.

Малко по-късно тя влезе в уебтърсачка и започна разширено търсене за Тед Сандстром. След няколко секунди получи седем отговора на запитването си.

Авакум избра статия от Ю Ес Ей Тудей и влезе в сайта на вестника. Страничните части се заредиха първи, после се появи историята и съпътстващите я снимки. С плътни черни букви изплува заглавието:

„ЕДИН ПРОФЕСОР ОТ «НОТР ДАМ» УБИТ, ДРУГ РАНЕН ПРИ ВЗРИВ В ЛАБОРАТОРИЯ“

Авакум прегледа статията и прочете за атаката върху лабораторията на професора, вследствие на която Рафаел Парамо бе мъртъв, а Тед Сандстром — с тежки изгаряния. Петима

неидентифицирани мъже, представящи се за носачи, бяха отговорни за взрива и откраднато от лабораторията на Сандстром оборудване и документацията на изследванията. Статията се позоваваше на източници от ФБР и твърдеше, че индустриален шпионаж бил най-вероятната причина за атаката.

Други двама души, Нолън Килкъни и физик на име Келси Нютън, бяха получили леки наранявания и бяха изписани веднага от болницата. Статията описваше как Сандстром наскоро е подписал споразумение с два консорциума, за да развият комерсиално приложение, свързано с тайното му откритие.

„Да не би да работя за крадци и убийци? — помисли си Авакум със страх, докато истината ставаше все по-очевидна. — Никой няма просто така да се откаже от цялото изследване; то е било откраднато, а умовете, които са го създали, са били нападнати, с цел да бъдат унищожени.“

Авакум прегледа другите статии, като търсеше допълнителна информация около инцидента. Скоро разбра, че състоянието на Сандстром се е стабилизирало и че е бил прехвърлен в болницата на Мичиганския университет. Разследването в момента беше в застой поради липса на доказателства.

Колкото повече четеше, толкова по-често се появяваше името Нолън Килкъни. Като отговорник за проекта на Мичиганския консорциум за приложни изследвания Килкъни беше свързан с комерсиалното приложение на работата на Сандстром — същата задача, за която Орлов беше наел нея.

Авакум продължи търсенето и попадна на страницата на Мичиганския консорциум. Прегледа сайта и откри името и електронната поща на Килкъни в списъка на служителите. Кликна на адреса и написа съобщение:

„Този файл работа на Тед Сандстром ли е?“

Авакум прегледа директорията от файлове в своя компютър, избра един, който се занимаваше изключително с квантовото енергийно устройство, и го прикачи към съобщението си.

Погледна краткото изречение, което беше написала. Ако подозренията ѝ бяха неоснователни, щеше да погази доверието на работодателя си, който я беше спасил от научно заточение в Сибир. Ами ако подозренията ѝ се окажеха истина? Ако Орлов наистина беше отговорен за нападението върху Сандстром, със своите изследвания тя щеше да стане негов съучастник.

Авакум внимателно прецени възможностите пред себе си, като балансираше между нуждата да узнае истината и крехката надежда, че неузнаването може някак да я защити.

Въздъхна тежко и изпрати съобщението.

40.

28 юли

Лангли, Вирджиния

Кокалчетата на Мосли изтракаха по леко откренатата врата на кабинета на Купър на седмия етаж.

— Барт, имаш ли минутка? Бих искал да обсъдя нещо с теб.

— Разбира се, Кал — отговори Купър, леко изненадан от посещението. — Влизай.

Мосли седна в един от тапицираните столове срещу бюрото на Купър.

— Работя върху случай на индустриален шпионаж, нещо свързано с радикално нови технологии.

Купър се облегна назад и се настани удобно на стола си.

— Разкажи ми за какво става въпрос.

Мосли набързо изреди информацията, която Килкъни му беше предоставил във връзка с квантовите енергийни клетки, нападението над Саут Бенд и неговите собствени разследвания.

— Значи излиза, че нямаш никакви конкретни следи.

— Дирята беше започнала да изстива, когато преди два дни се появи ново развитие. Двама от мъжете, участвали в нападението в Саут Бенд, са довели друг екип в Ан Арбър и са опожарили лаборатория за реставрация на редки книги.

— Как се връзва това с технологичния случай?

— Търсили са няколко тетрадки и точно тези тетрадки, или по-скоро техният автор, са причината да дойда при теб. Мъжът, който ги е написал, е бил немски физик на име Йохан Волф. Когато се обадох в отдела за разследвания, за да получа информация за него, ми съобщиха, че ти също си подавал подобно искане наскоро. Това ме накара да се замисля какви са били целите ти и дали няма припокриване със случая, над който работя.

— Може и да има — отговори Купър. — Взе ли доклада от отдела за разследвания?

— Не, говорих с тях точно преди да дойда тук. Досега нападенията са довели до смъртта на осем души и са вкарали един в болница с тежки изгаряния. Ще съм благодарен на всякаква помощ, която можеш да ми окажеш.

Купър наклони глава назад и подреди мислите си.

— Както сигурно си чувал, аз служа в Управлението от дълго време. Всъщност в разузнаването съм още от Втората световна война, когато работех за Бил Донован. — Купър посочи към черно-бялата снимка на стената, на която беше с легендарния разузнавач. — Когато войната в Европа започна да затихва, нашата служба поде активна кампания с цел пленяването на колкото се може повече немски учени — особено на участниците в разработването на ракети, свръхзвукови самолети и атомни изследвания. Волф беше част от групата, която работила върху немската програма за атомна бомба. Разпитах го и му дадох свободен достъп в САЩ. Когато тялото му е било открито, компютърната система е попаднала на ключовите думи от досието му и понеже аз все още съм тук, ми изпрати известие.

— Ако това е толкова стар случай, защо си поискал пълно разследване?

— Професионално любопитство. Когато проверявах Волф, не намерих нищо, което да го свързва с ужасните неща, извършвани в Третия райх. Изглеждаше като блестящ младеж, който е прекарал войната в правене на математически изчисления — точно от хората, които правителството искаше от нас да приобщим. След като тялото му беше намерено, това ме накара да се зачудя дали не съм пропуснал нещо. Поисках пълна проверка, защото сега е събрана много повече информация, отколкото имаше през четиридесет и шеста.

— Откри ли някакви скелети?

— Само слух, който се оказа лъжлив. Научих нещо за Волф — бил е доста по-умен, отколкото е позволявал да се вижда.

— Как така?

— Някога чувал ли си историята как Айнщайн и група от най-добрите физици са написали писмо до Рузвелт, в което обяснили защо САЩ трябва да построи бомбата?

— Да.

— Е, в Германия началникът на Волф, учен на име Вернер Хайзенберг, и неговият екип са направили изчисления и са стигнали до

извода, че дори да е възможно, построяването на атомна бомба ще струва баснословно много и ще отнеме твърде много време.

След това Купър обясни как съветските и пленените немски учени са възстановили стъпка по стъпка немската програма за атомни изследвания и са установили, че Волф е саботирал пресмятанията, като е попречил на нацистите да започнат разработването на атомно оръжие.

— Значи твърдиш, че Волф е попречил на нацистите да построят атомна бомба?

— Това е извод на колегите му, след като са подредили всички парчета от мозайката. Той е бил най-добрият математик в екипа на Хайзенберг и те са вярвали на способностите му безрезервно. Ако е казал, че две плюс две е пет, са щели да му повярват. Това е като цяло всичката информация, която имам относно Волф. Ти каза, че екипите, които са нападнали двете лаборатории, са били съставени от руснаци?

— Да, такова впечатление са оставили. Защо?

— Когато нашите хора са отправили запитване до ФСБ в Москва за информация от архивите относно Волф, научихме, че аз не съм единственият, който се е интересувал от него. Обадих се на един приятел там и го помолих да провери кой е отправил другото искане.

— Получи ли отговор?

— Да. Другата заинтересована страна е жена на име Оксана Зошченко. Тя е апаратчик от висшите кръгове в Руската академия на науките. Моята свръзка търси още информация за нея.

— Изборът на времето говори за малко повече от просто съвпадение.

— Да, а освен всичко останало, нападателите на лабораториите явно са от руските специални части.

— И все пак е странно. Ако руското правителство стои зад това, защо ни дават да проверяваме архивите им за Волф и ни съобщават за Зошченко? Нещо не се връзва.

— Така е, но нищо от станалото не изглежда като разузнавателна операция, проведена от правителството. Някой не само иска да придобие тази технология, но иска и да я контролира напълно.

41.

28 юли

Декстър, Мичиган

Мартин и Одри Килкъни седяха на верандата на фермата си, когато мерцедесът на Нолън мина по дългата чакълеста алея. Нолън паркира близо до стария пикап „Форд“ на Мартин, после заобиколи до дясната врата и я отвори. В очите на Одри се появиха сълзи, когато възрастна жена подаде на Нолън бастуна си, после пое протегнатата му ръка и внимателно слезе от машината.

Младият мъж се извисяваше над дребната женица, застанала до него. Ореол от снежнобяла коса обрамчваше овалното ѝ лице. Когато видя Одри и Мартин Килкъни, тъмните ѝ очи се премрежиха от вълнение.

— Ели, радвам се да те видя отново — възкликна Одри, докато внимателно слизаше от верандата.

Ели Витал кимна, неспособна да изрази чувствата си. Спомените за това място, за дългите уикенди, които бяха прекарвали тук с нейния Йохан, внезапно се завърнаха.

Последния път, когато беше минавала по тази алея, бащата на младия мъж, на чиято ръка се облягаше днес, беше все още момче. Беше декември 1948 и Йохан не беше дошъл да я посрещне на гарата. Вместо да прекарат уикенда в празнуване на годиша, Ели и Мартин напразно търсеха нейния липсващ годеник. Тя се върна в Чикаго съкрушена и уплашена, че Йохан е изчезнал като всичките ѝ близки, като семейството ѝ — завинаги.

А когато Мартин Килкъни ѝ се обади, денят, от който Ели дълго се беше страхувала, настъпи. Сега тя беше тук, при старите си приятели, за да почете паметта на любимия Йохан.

Ели пусна ръката на Нолън и извървя последните няколко крачки към Мартин и Одри сама. Тя потрепери, докато емоциите отпреди повече петдесет години отекваха дълбоко в душата ѝ.

— Винаги казваше, че някой ден ще узнаем истината.

Мартин прегърна гостенката в знак на обич и подкрепа, както беше направил в края на онзи ужасен уикенд, когато мъжът, когото обичаше, ѝ беше отнет.

— Имах вяра в Йохан. Знаех, че само едно нещо може да го задържи далеч от теб.

Ели се отдръпна и се обърна, за да прегърне Одри. Бяха поддържали връзка през годините, като разменяха писма и картички по празниците, но неизвестността винаги висеше като неканен гост. Странното изчезване на Йохан се превърна в разлом, който така и не можа да се затвори напълно.

— Толкова ми липсваше! — промълви Одри през сълзи.

— И ти ми липсваше.

— Ястието беше превъзходно, Одри — похвали Ели домакинята. Мартин отдръпна стола си от масата.

— Така си е. А сега, след като се нахранихме, трябва да обсъдим някои неща. Келси, ще те помоля за една малка услуга. Както може би си забелязала, Ели се придвижва с бастун през последните дни. Наскоро претърпя операция на тазобедрената става и все още се възстановява.

— Мартин, няма нужда да им разказваш целия ми живот — прекъсна го Ели с лек немски акцент. — Според мен старият ми приятел искаше да каже, че се нуждае от място, където да отседне. Заради операцията не мога да се изкачвам по стълби, така че не мога да остана тук. Одри спомена, че имаш прекрасен едноетажен апартамент със стая за гости. Надявам се, че не ти се натрапвам с тази молба.

— Съвсем не — отвърна Келси.

— Казах ти, че е добро момиче — заяви Одри с гордост. — Имаме големи надежди за нея и Нолън.

Келси засия, а лицето на Нолън почервения от нахлупата кръв.

— Единственият съвет, който мога да ви дам по този въпрос — каза Ели уверено с глас, в който се долавяше странна смесица от съжаление и надежда, — е, че трябва да оползотворите времето, защото никога не се знае какво ще ви донесе утрото.

Мартин се оживи:

— След като решихме проблема, Нолън, имаш ли копие от писмото, което беше намерено с Йохан?

— Не е у мен, но ако ми позволиш да използвам компютъра ти, мога да извадя разпечатка.

— Знаеш къде е.

Нолън отиде в малката съседна стаичка. Включи компютъра, влезе в мрежата на Мичиганския консорциум и установи, че е получил писмо в електронната си поща: съобщението съдържаше прикачен файл от avv@vio.com.ru. В полето за тема на съобщението пишеше САНДСТРОМ.

Нолън отвори писмото. То задаваше единствен въпрос: „Този файл работа на Тед Сандстром ли е?“.

Отвори прикачения файл.

— Какво, по дяволите...

Файлът съдържаше няколко страници с техническа информация, свързана с енергийно устройство, което подозрително напомняше на направеното от Сандстром.

— Ако това е истина, може да дойде само от хората, които са го откраднали. Но защо биха ми изпратили част от него?

Нолън бързо реши, че трябва да провери автентичността на кореспонденцията, така че препрати копия от съобщението и прикачения файл на Сандстром и на Грин, като се надяваше, че компютърният гуру на Мичиганския консорциум ще успее да разбере кой го е изпратил. После го препрати и на Мосли за всеки случай, а накрая разпечата копие за себе си.

— Нолън, намери ли писмото? — извика Мартин откъм кухнята.

— Само секунда — отговори машинално, докато все още мислеше за странното съобщение.

Разпечата и писмото и се върна в кухнята.

— Би ли прочел първата страница на Ели. — Гласът на Мартин се задави от вълнение.

Нолън седна и започна да чете.

10 декември 1948

„Скъпи Рафаел,

Вчера събрах куража да се отдам на мечтите си. Излязох извън удобството на досегашното си съществуване и направих скок във вярата. Действията ми не бяха основани на рационален, когнитивен процес, а на тези елементи на надеждата, чудесата и откритията, които правят самия живот смислен.

Открих красота и истина, а по безсмъртните думи на Кийтс — това е всичко, което ми трябва да знам. В действителност това е всичко, което искам да знам.

Отдадох се напълно на жената, която обичам, и сега тя държи ключа към сърцето, ума и душата ми. Ели ме прие и ми се отдаде напълно. Сега празнината е запълнена.“

42.

29 юли

Декстър, Мичиган

Нолън се протегна в леглото и се пресегна към безжичния телефон. Цифровият часовник на нощното му шкафче показваше 6:30 сутринта.

— Да — каза, като вдигаше слушалката, все още сънен.

— Добро утро, съкровище! — поздрави Келси с бодър и весел глас.

— О, здрасти, Келси — отговори той с прозявка. — Станала си рано.

— Не можах да спя. Трябва да поговоря с теб за нещо.

— След като ме събуди, давай.

— Мислиш ли, че дядо ти е станал?

— По това време? Сигурно.

— Можеш ли да включиш и него на линията? Искам да говоря и с двама ви.

— Чакай да погледна. Задръж.

Нолън я включи на изчакване, след което набра номера на дядо си на втората линия.

— Всички ли сме тук? — попита Нолън, когато връзката се осъществи.

— Да — отвърна Келси.

— Тук съм — обади се Мартин. — И така, Келси, какво е толкова важно, че се наложи да прекъснеш съня за красота на внука ми? Господ ми е свидетел, че има нужда от цялата красота, която може да извлече.

— Мартин, когато аз и Нолън започнахме да търсим Волф, ти ни каза, че си му дал назаем пари за годежен пръстен.

— Да, така си е. Пратих го при моя приятел Урбан. Свърши доста добра работа. Сега синът му се занимава с бизнеса. Не е зле и

вие двамата да се отбиете там, когато сте готови да узаконите отношенията си.

— Когато сме готови ли? — попита Нолън. — Много си уверен, дядо.

— Наполовина си затънал в момента. Само въпрос на време е. Има ли още нещо, Келси?

— Да, знаеш ли дали Йохан е накарал да гравират нещо на пръстена?

— Мисля, че да. Всъщност сигурен съм, защото си спомням как Урбан каза, че това бил най-странният надпис, което някога е правил на бижу.

— Какво имаш предвид? — попита Нолън.

— Ами написал е всичко, което Йохан го е помолил, но нямал никаква представа какво означава. Каза, че не изглеждало особено романтично, но реши, че става въпрос за нещо специално между Йохан и Ели. Щом клиентите му бяха доволни, какво значение има?

— Благодаря ти, Мартин. Това е всичко, което исках да узная.

— Няма проблем, Келси. И не забравяй да доведеш Ели за обяд. Ще се срещнем с няколко души от университета, за да обсъдим мемориалната служба.

— Ще я доведе. Нолън, ще останеш ли за секунда, след като дядо ти затвори?

— Със сигурност. — Нолън замълча, докато не чу изщракването след затварянето на линия.

— За какво става въпрос?

— Току-що прочетох последното писмо на Волф.

— Надявам се да си имала кутия с кърпички наблизо.

— Е, романтична съм, какво да направя. Но писмото ме накара да се замисля. Тук се казва, че Ели „сега държи ключа към сърцето, ума и душата ми“. Ами ако е имал предвид буквално?

— Как би могъл да й даде ключ към сърцето, ума и душата си?

— Нолън, Волф е бил физик, който е обичал работата си. Живял е по време, когато физиката е преобърнала света с главата надолу, както не се е било случвало от времената на Галилео и Коперник. Квантовата физика е била все още съвсем нова област, а той е учил при човека, който на практика я е открил. Физиката не е била просто работа за Волф, тя е била страст. Всичко, което е бил — сърцето му,

умът му, душата му — е било свързано с това. Най-ценното притежание, което е можел да даде на Ели като знак на любовта му към нея, не е било пръстен, а работата на живота му.

— Мислиш, че Ели е ключът към шифъра на Волф? — попита Нолън и логиката на Келси изведнъж му се изясни. — Пръстенът! Боже господи, ти си невероятна!

— След това, което Мартин каза за необикновения надпис, вече съм сигурна. Просто трябва да изчакам Ели да стане, за да я попитам.

— Е, аз вече съм станал, така че обади ми се колкото се може по-рано. Грин успя да запази голяма част от първата тетрадка на диска. Ако получим ключа, мисля, че можем да я декодираме.

— Ще те уведомя.

Секунда по-късно Келси затвори и Нолън чу друго отчетливо изщракване по линията. Замисли се за звука, докато свободният сигнал забръмча в ухото му. Нолън се превъртя на една страна, пресегна се и натисна ключа в гнездото. Сигналят изчезна. После вдигна пръста си — линията изщрака, после изщрака отново. Нолън набра номера на Келси и попадна на сигнал заето.

— Мамка му! — изруга, блъсна слушалката в гнездото ѝ и се изтърколи от леглото.

Навлече набързо някакви дрехи, после отключи сейфа в дрешника си и извади дървена кутия, където държеше пистолета, който използваше в дните си на тюлен — „Хеклер и Кох“ USP Mk 23. Закачи кобура на рамото си и бързо провери оръжието. Като остана доволен, той пъкна пълнител с десет четиридесет и пет милиметрови патрони, зареди куршум в цевта, после спусна предпазителя и прибра пистолета в кобура. Накрая натика още три пълнителя в джоба си.

Три минути след като Келси се обади Нолън запали двигателя на мерцедеса и включи на скорост.

— Надявам се просто да съм параноичен — промърмори той, докато облак от прах следваше ускоряващата машина по алеята.

43.

29 юли

Москва, Русия

Интеркомът на бюрото на Орлов изжужа тихо.

— Да, Ирина — отговори той.

— Дмитрий Лесков е на първа линия. Казва, че е спешно.

— Свържи ме.

Орлов чу изщракване по линията.

— Дмитрий, какво имаш да докладваш?

— Дватамата, които работят със Сандстром — Килкъни и Нютън — може би са открили къде Волф е скрил ключа за тетрадките си.

— Открили ли са го?

— Все още не. Прехванахме телефонен разговор между Нютън и Килкъни. Нютън смята, че Волф е гравирал ключа за шифъра си на пръстен, който е подарил на годеницата си — в момента тази жена е отседнала в нейния дом в Ан Арбър. Нютън все още не е говорила с жената за пръстена — тук е доста рано сутринта.

Орлов погледна часовника си и извади осемчасовата разлика във времето.

— Какво мислиш за предположението на Нютън?

— Звучи смислено. Никой не създава шифър, без да остави ключа някъде. Какво е мнението на Зошченко за тетрадките? Важни ли са за проекта?

— Вярва, че е така. Много е впечатлена от този физик Волф.

— Тогава смятам, че тук ни се открива възможност, стига да действаме бързо.

— Какво предлагаш, Дмитрий?

— От сегашната ни позиция мога да стигна с екипа си до апартамента на Нютън за петнадесет минути. Вече накарах да прекъснат телефонната ѝ линия.

— Знаеш ли дали пръстенът наистина е там?

— Не. Ако годеницата на Волф е сантиментална, предполагам, че ще носи пръстена със себе си. Ако ли не, ще знае къде е. И в двата случая ще го намерим.

— Много добре, Дмитрий. Действай.

44.

29 юли

Ан Арбър, Мичиган

Ели се събуди, докато Келси си взимаше душ, и се настани в кухнята. Когато младата жена излезе от спалнята си в кафяви шорти и коралово поло, Ели беше разрязала един грейпфрут и гледаше телевизия.

— Добро утро — поздрави Келси, докато увиваше хавлия около дългата си руса коса. — Добре ли спа?

— Доколкото мога с тази тазобедрена става. Добре че има ибупрофен.

Келси се усмихна:

— Ели, бих искала да те попитам нещо.

— Кажи, скъпа.

— Пръстенът, който Йохан ти е дал, все още ли е у теб?

— О, за бога, да. Разбира се, че е у мен. Винаги го нося със себе си.

— Йохан поръчал ли е нещо да бъде гравирано върху него?

— Да.

— Може ли да го видя?

— Разбира се. Но защо?

— Заедно с тялото на Йохан са намерени шест тетрадки. Вероятно са неговите изследвания, но не сме напълно сигурни, защото ги е защитил със сложен код. Препрочетох последното писмо на Йохан до Рафаел Парамо тази сутрин и забелязах нещо. Той пише, че ти дава ключа от ума си, и се зачудих дали това не е кодът.

Ели внимателно издърпа простата златна халка от безименния си пръст и я предложи на Келси. Металът показваше следи от дългогодишно износване.

Келси го поддържа в шепата си, после го вдигна внимателно. И тогава го видя. Деликатният надпис с толкова дребни символи, та

отначало ѝ се сториха декорация, беше числовият ключ към шифъра на Йохан Волф.

— Това беше нашата тайна — каза Ели, когато видя, че Келси е намерила надписа. — Йохан беше гениален мъж, баща ми казваше, че е бил най-надареният студент, който някога е имал. Йохан знаеше, че работата му е ценна и че някой ден ще осигури хубав живот за нас и децата ни. Той пишеше работата си с шифър, за да не се разгласява, докато не е готов за публикация. Беше близо до пробив, когато ме помоли да се омъжа за него, и тогава ми даде ключа към ума и сърцето си.

Келси вдигна поглед от пръстена — тя беше първият човек, с когото Ели споделяше тази история.

— След като Йохан изчезна, пръстенът беше единственото, което ми остана от него. Притежавала съм и други пръстени през годините, но винаги съм обичала точно този повече от всички останали. Защо не го пробваш?

— Не бих могла — отказа Келси, смутена от предложението.

— Моля те, направи го заради мен. Предполагам, че твоят млад мъж много скоро ще ти даде подобен. Надявам се неговият пръстен да означава толкова за теб, колкото този значи за мен.

Келси склони и сложи златната халка на пръста си.

— Ето, сега ръката ти не изглежда толкова гола. Изглежда добре. Келси, горчивият опит ме е научил да прегръщам всеки миг от живота сякаш е последен. Мога да видя, че ти и Нолън сте влюбени един в друг, точно както ние с Йохан бяхме през нашата младост. Улови това време и не го оставяй да ти избяга.

Преди Келси да успее да намери думи, за да отговори, предната врата на апартамента ѝ се отвори с трясък и четирима мъже влетяха вътре. Първите двама се отправиха директно към кухнята с извадени пистолети и се прицелиха в нея и Ели. Другите двама се разделиха, за да претърсят останалата част от апартамента. Когато се появиха секунди по-късно, единият отиде до предната врата и махна с ръка.

— Добро утро, професор Нютън — поздрави Лесков, докато влизаше в апартамента, гласът му беше твърд и равен. — Удоволствие е да ви видя отново.

— Познаваш ли този мъж? — попита Ели.

— Да — отговори Келси с очи, вперени в приближаващия се руснак. — Той е крадец и убиец.

Лесков я зашлеви с опакото на ръката си; кърпата се свлече от главата ѝ. Тя се пребори с парещата болка и се обърна, за да го погледне с пламтящите си от гняв очи.

— Махайте се от дома ми! — заповяда през стиснатите си зъби.

— Когато му дойде времето — отговори Лесков подигравателно.

Руснакът дръпна стол от масата, обърна го и седна, като подпря лакти на облегалката. На масата видя копие на последното писмо на Волф.

— А, едно, което все още нямаме. — Сгъна страницата и я пъкна в джоба на ризата си — Благодаря. Имам да обсъдя само още едно нещо с твоята гостенка и после аз и хората ми ще излезем оттук.

— Какво искате? — попита Ели предизвикателно.

Лесков извърна лицето си към нея, малко изненадан от липсата на страх.

— Госпожо, бих искал да видя пръстена, който ви е бил даден от Йохан Волф.

— Какво съвпадение! — каза Ели без следа от ирония в гласа си. — Келси ме питаше същото, когато вие и хората ви нахлухте през входната врата. Вече не притежавам пръстена.

Келси стоеше неподвижна, като се надяваше, че лицето ѝ няма да издаде истината.

— Къде е пръстенът? — настоя Лесков.

— Няма да ви кажа.

— Госпожо, надявах се, че ще бъдете по-отзивчива. Ако е необходимо, мога да направя тази ситуация много неприятна за вас.

Подигравателният смях на Ели шокира всички в стаята.

— Вие ще направите ситуацията неприятна за мен? Бях пребивана, унижавана, изнасилвана, лишавана от храна и оставена да умра от нацистите. Мислите ли, че можете да ми причините нещо, което вече не съм преживяла?

— Може би сте права, може би наистина не бих могъл да ви причиня нищо, което да ви стресне. — Лесков се пресегна и сграбчи китката на Келси. — Но ако видите как тази жена страда, вероятно ще промените решението си да мълчите.

— Ако нараните Келси по какъвто и да е начин, заклевам се, че ще посегна на живота си при първа възможност. Не ме е страх от смъртта и не се плаша от страданието. Губите и вашето време, и нашето. Вървете си откъдето сте дошли и ни оставете на мира.

Лесков с неохота се възхити от духа на тази жена. Очите им се срещнаха и той не видя нищо друго, освен стоманена воля. Тя щеше да изпълни всяка изречена дума.

Взирането им приключи, когато слушалката на Лесков припука.

— Килкъни зави по улицата — докладва мъжът. — Черен спортен мерцедес. Видя нашата кола.

— Внимание, изтегляме се — обяви Лесков.

— Прав ви път — викна Ели.

— Не ме разбрахте, вие двете идвате с нас. Не сме приключили с този разговор. Кирил, Миша, водете жените.

Двама от мъжете на Лесков грубо сграбчиха Ели и Келси, издърпаха ги от столовете и ги поведоха към входната врата.

45.

29 юли Ан

Арбър, Мичиган

Килкъни ускори към далечния край на застроената площ, където беше апартаментът на Келси. Когато се приближи до сградата, видя високогабаритен тъмнозелен микробус „Форд“ със затъмнени стъкла, паркиран пред дома ѝ — шофьор беше едрият чернокос мъж, когото беше видял в лабораторията на Сандстром и в Магистърската библиотека.

— По дяволите!

Натисна спирачката и рязко зави наляво. Воят на гумите, които се остъргваха в асфалта, се отрази от стените и прозорците на съседните сгради. Килкъни спря машината в средата на тясната алея. Докато излизаше през лявата врата, от входа на апартамента на Келси го посрещна залп от изстрели. Куршумите се забиваха в страничната част на мерцедеса, като проникваха дълбоко в метала и разбиваха стъклата на малки парченца. Колата се разтърси от експлозия, когато един от куршумите прониза цилиндъра със сгъстен газ, който задвижваше въздушната възглавница на мястото до шофьора.

Килкъни се приведе до предната гума с извадено оръжие. Около него летяха разбити стъкла и рикоширали от настилката куршуми. Мерцедесът се наклони настрани, когато гумите от другата страна се спускаха.

— Нолън! — чу вика на Келси.

Надникна над капака и видя двама мъже да стрелят с автомати, докато други двама завличаха Келси и Ели в микробуса. Начело на нападението и отвличането отново беше високият рус руснак. Нолън моментално се прицели и стреля по водача, а в този миг кратък откос направи капака на решето. Килкъни се дръпна назад, но нажежени метални парчета се впиха в лицето и ръцете му.

Лесков усети парещо жилене в челото, последвано от силна болка. Инстинктивно притисна длан към раната, от която започна да се

процежда кръв.

— Григорий, Евгений, убийте го! — извика Лесков, докато вървеше със залитане към микробуса, а ръцете и лицето му бяха целите в кръв.

Без да кажат и дума, двамата стрелци се устремиха към разкъсания от куршуми мерцедес със серия от скокове и прикляквания — единият стреляше, докато другият се придвижваше два-три метра напред.

„Скокове и откоси“ — реши Килкъни, като се вслушваше в стрелбата откъм приближаващите се мъже. Въпросът беше от коя страна на колата ще се опитат да го изненадат.

Коленичи и се изтегли назад, докато най-накрая успя да хване дръжката на задната врата и я отвори.

Евгений видя отварянето на задната врата, докато Григорий го подминаваше и достигна разкъсаната задна гума. Като правеше знаци с ръце, той уведоми партньора си, че Килкъни се е преместил на задната седалка. Григорий кимна и се приведе, за да може да стреля по-добре по разбития заден прозорец.

После Евгений се затича към предната част на колата, като стреляше до мига, в който стигна и клекна до предната гума. Под него се разливаше локва с отвратително сладникав на мирис антифриз.

Двамата мъже си кимнаха — знак, че са готови. Евгений вдигна пръсти и започна да отброява до три.

Килкъни изчака затихването на стрелбата. Като остана приведен, той се придвижи към задния край на мерцедеса, после се изправи и се прицели през разбитите стъкла на задните прозорци.

Двамата руснаци се появиха едновременно в полезрението му. И двамата бяха насочили вниманието си към задната седалка, когато той изстреля два куршума в главата на Евгений. После се метна надясно и изпрати още два в слепоочието на Григорий. И двамата мъже се свлякоха на земята, без да успеят да стрелят по него.

— Мамка му! — изруга Йосиф.

Грузинецът включи микробуса на скорост и натисна газта — осемклапановият двигател изръмжа силно и машината се насочи право към Килкъни.

— Какво става? — извика Лесков, докато изтриваше кръвта от очите си.

— Григорий и Евгений са мъртви — докладва Йосиф. — Трябва да се махнем оттук час по-скоро.

Лесков видя двете тела на улицата. После забеляза Килкъни, който се обръщаше, за да стреля по микробуса.

— Кирил, застреляй го! — изкрещя Лесков.

Като се наведе през прозореца, Кирил насочи автомата си и откри огън, което накара Килкъни да се дръпне зад разбитата си кола, докато Йосиф преминаваше по ниския бордюр и се устремяваше към ливадата на съседния блок.

— Мамка му! — изруга Килкъни.

Докато микробусът завиваше зад ъгъла, той видя само сенчестите очертания на хора през затъмнените стъкла. Не посмя да стреля от страх да не уцели Келси или Ели.

46.

Ан Арбър, Мичиган

Нолън примигна, докато парамедикът вадеше поредното метално парченце от окървавената му буза.

— Хубаво е, че нито едно не е попаднало в окото — коментира мъжът.

— Просто ги извади и ме превържи — каза Нолън и нетърпеливо се размърда на хромираната броня на линейката.

Втора линейка се изтегли от мястото на престрелката с телата на двамата руснаци, които беше убил. Извън периметъра, който полицията беше заградила, Шон Килкъни се беше облегнал на своя „Експлорър“ и чакаше сина си.

След като телата бяха отнесени и екипът за събиране на улики приключи със заснемането на направения на решето мерцедес на Нолън, шофьорът на аварийния влекач завърза стоманен кабел около долната част на повредената машина и бавно започна да я издърпва върху рампата. Лебедката зави под товара и разкъсаните гуми ту се влачеха, ту изплющяваха над четиригълната основа на влекача. Накрая шофьорът подаде на Пташник разписка и потегли. Нолън задържа поглед върху разбития си автомобил, докато не се стопи в далечината.

— Сигурен съм, че застрахователната ти компания ще бъде във възторг — подхвърли Пташник.

Нолън отвърна с каменно мълчание.

— Прав си. Глупава шега. Вземи. — Пташник му подаде разписката. — Ще задържим мерцедеса, за да съберем улики. От гаража ще ти се обадят, когато приключим с него.

— Трябвам ли ви още?

— Не мисля. Ще поддържаме връзка, ако изскочи нещо.

— Мога ли да си получа пистолета обратно?

— Не, ще се наложи да го задържим, докато тази бъркотия мине през прокуратурата. Не се тревожи за това. Очевидно става въпрос за

самозащита, а ти си се опитвал да предотвратиш отвличане. Няма начин някой да повдигне срещу теб обвинения за убийството на онези двамата. След като бюрократичните процедури се спазят, ще си получиш оръжието.

— Благодаря. Виждам, че сте докарали техник от телефонната компания, за да провери дали телефонът на Келси се подслушва. Някой проверил ли е моя телефон?

— Шерифът е там със специализиран екип. Телефонът ти ще бъде почистен най-много до час.

— Добре.

— Готово — обяви парамедикът, докато довършваше превръзката на дясното рамо на Нолън. — Дръж раната чиста и иди на лекар за преглед след няколко дни.

Нолън кимна и се изправи.

— Ще изчезвам оттук. Обади ми се, ако чуеш нещо за Келси и Ели.

— Непременно — обеща Пташник.

Нолън се приближи до мястото, където баща му беше чакал почти два часа.

— Добре ли си, сине? — попита Шон.

— Добре съм, татко. Обади ли се на родителите на Келси?

Шон кимна угрижено.

— Мразя да нося лоши новини. Тези руснаци, мислиш ли, че...

— Дали ще убият Келси или Ели? Господи, надявам се, че не, но действията им досега подсказват друго. Търсят годежния пръстен, който Волф е дал на Ели.

— Защо?

— Келси смяташе, че Волф е гравирал върху него ключа за шифъра си. Тя ми го каза тази сутрин и мръсниците са чули. Подслушвали са телефоните ни, тате.

— Нолън, вината не е твоя.

— Трябваше да проверя линиите. Знаехме, че отнякъде изтича информация, когато взеха тетрадките. Непрекъснато бяха една стъпка пред нас. Трябва да разберем кой ръководи тази операция, ако искаме да имаме някакъв шанс да ги спрем. — Нолън пое дълбоко въздух и издиша, като се опита да се успокои. — У теб ли е телефонът ти, тате? Не се доверявам на моя точно сега.

Шон бръкна през прозореца на джипа си и измъкна малък цифров телефон от конзолата в средата.

— Заповядай.

— Благодаря — отговори синът му, докато набираше някакъв номер.

— Грин — отвърна му глас, сякаш беше възможно някой друг да вдигне.

— Добро утро, Грин. Нолън е. Получи ли съобщението, което ти пратих вчера?

— Да, и имам две неща за теб. Първо, Тед Сандстром се обади преди малко и беше много развълнуван. Каза, че е отговорил на въпроса ти, но ти все още не си му се обадил.

— Какво е писал?

— Каза, че файлът, който си му изпратил, е от неговите.

— Добре. Какво друго имаш за мен?

— Добавката ги в края на адреса на изпращача означава, че сървърът е разположен в Русия. Проследих го до компания в Москва, наречена ВИО „Финпром“. Опитах се да изровя името на изпращача от мейл сървъра им, но не открих avv. Пробвах с малко настойчивост, но имат много добра защита. Ако искаш, мога да бъда малко по-неуловим.

— Изчакай засега — отговори Нолън. — В момента искам да изнамериш всичката възможна информация за ВИО „Финпром“.

След това Нолън разказа на Грин за теорията на Келси и отвличането.

— Съжالياвам да го чуя, стари приятелю.

— Да, кофти работа.

— Ще се заема с „Финпром“ веднага. Ако има нещо, което мога да направя...

Нолън се усмихна, знаеше, че предложението му включва не само хакерските умения на Грин, но и хората от вътрешния кръг негови съмишленици.

— Когато дойде моментът, ще те уведомя. Ще можеш ли да се обадиш на Мосли от мое име? Накарай го да звъне на телефона на баща ми.

— Смятай го за направено.

— Благодаря ти, Грин.

Няколко минути по-късно Мосли се отзова на повикването.

— Какво става, Нолън?

— Кал, както казваше покойната ми майка, цялата тази каша отива по дяволите.

После Нолън набързо разказа за всичко, което се беше случило от сутринта.

— Келси успя ли да потвърди теорията си за пръстена?

— Не знам. Щеше да ми се обади, след като поговори с Ели по въпроса. Така и не се стигна дотам.

— Нещата се развиват малко по-бързо, отколкото очаквах. Знаеш ли дали пръстенът е бил у Ели?

— Не, но е уместно да предположим, че го е задържала от сантиментални подбуди. Нямам идея дали го е донесла тук, или го е оставила вкъщи.

— Знаеш ли адреса там?

— Нямам го в момента, но ще ти се обадя, като се прибера.

— Добре, след като го получа, ще звънна във ФБР и ще ги накарам да се координират с местната полиция, да отцепят къщата ѝ и да я претърсят. Ако Ели не носи тръстена със себе си, домът ѝ вероятно ще е следващата им цел. Ще проверя дали не можем да получим информация от банките за запазени сейфове, където също може да е скрила пръстена.

— Кал, получи ли съобщението, което ти препратих?

— Да. Дадох го на техническия екип. В момента го обработват.

— Спомняш ли си Грин, от последната ни работа заедно?

— Коса на плитка. Козя брадичка. Да, помня го.

— Пратих му същото съобщение. Все още не знаем кой е avv, но електронното съобщение е било изпратено от компютър в Русия, собственост на компания, наречена ВИО „Финпром“. Това говори ли ти нещо?

— Хм. Изчакай да събера нещата на едно място. Ще те видя утре.

— Ще ме видиш утре?

— Не ми харесва начинът, по който се развиват нещата, а ти си в центъра на събитията. Ще доведа и един мой познат на име Барт Купър. Ще вземем първия сутрешен полет.

— Ще ви чакам.

47.

29 юли

Декстър, Мичиган

— Какво ще правиш сега? — попита Шон, докато завиваше към хамбара.

— Не съм сигурен — отговори Нолън умислено.

Пътуването обратно от апартамента на Келси премина безмълвно, тъй като Нолън се мъчеше да състави някакъв план за действие.

— Татко, ти си поръчвал различни бижута за майка, нали?

— Да, няколко пръстена, няколко огърлици и гривна за късмет.

— Имаш ли представа дали един бижутер пази някакви записи за изработените скъпоценности?

— Много подробни при това, особено за изработените по поръчка изделия. Всяко бижу, което купувах, бе придружено с пълното му описание заради застраховката.

— Включително и гравираните надписи?

— Да — отговори Шон. — Мислиш, че може все още да се пазят записите за пръстена, който Волф е купил за Ели?

— Това смятам да разбера — заяви Нолън, като се отправи към хамбара.

— Не така — противопостави се Шон твърдо. — Първо се изкъпи, докато аз изкарам вайпъра от гаража. Искаш ли да се обадя на семейство Урбан, че отиваш?

— Не, не го прави. След случилото се тази сутрин едва ли е добра идея да известявам плановете си публично.

— Мога ли да ви помогна? — попита привлекателна, стилно облечена жена, като първо кимна за поздрав иззад един от щандовете с витрини в бижутерийния магазин.

— Да — отвърна Нолън и се представи. — Тук ли е собственикът? Дядо ми е стар приятел на семейството и бих искал да поговоря с него.

— Да, тук е. Сега ще проверя дали може да дойде.

Нолън видя, че след централното фоайе магазинът се разделяше на две нива — всяко на половин стълбище нагоре и надолу от мястото, където стоеше. Жената се спусна на долното ниво и изчезна зад сива метална врата. Малко по-късно се появи, последвана от рус мъж в светлосин работен костюм.

— Господин Килкъни, радвам се да се запознаем. Когато дядо ви мина оттук преди няколко седмици за подарък за рождения ден на баба ви, спомена, че може би ще се отбиете скоро, за да купите пръстен.

— Не, днес няма да купувам пръстен, за съжаление. Нужна ми е информация. Пазите ли записките на баща си?

— Разбира се. Все още попадам на негови произведения от време на време, изпратени за чистене, поправка и такива неща. Защо питате?

— Търся подробности за един пръстен, който баща ви е направил през есента на четиридесет и осма година. Опитвам се да открия какво е било гравирано върху пръстена.

— Ако баща ми не е изхвърлил записките, би трябвало да са долу при архивите. Как е името на клиента?

— Йохан Волф.

— Изчакайте малко и ще видя какво мога да направя.

Бижутерът изчезна в долната част на магазина, като остави Килкъни сред блестящите витрини.

— Извинете — приближи се към него продавачката. — Докато чакате, защо не разгледате нашите пръстени? Току-що завършихме нова колекция, просто са зашеметяващи.

— Защо не!

Нолън погледна надолу към майсторски изработените пръстени, уникални произведения на изкуството. Обикновените златни халки постепенно бяха изместени от по-сложни геометрични мотиви; камъните варираха от традиционните диаманти до по-причудливи скъпоценни камъни, обработени така, че светлината да танцува по тях.

— Мисля, че намерих това, което търсехте — обяви бижутерът, докато се изкачваше по стълбите.

Сложи стара кафява папка върху стъклената витрина, над пръстените, които Нолън тъкмо разглеждаше. Отвори на пожълтяла страница, написана на ръка.

— Клиентът е бил Йохан Волф, препоръчан от дядо ви. През декември четиридесет и осма година господин Волф е закупил четиринадесеткаратов златен годежен пръстен, направен по оригинален дизайн. Видът му е на масивна халка, гладко полирана. Пръстенът е бил надписан със следното...

Бижутерът прехвърли следващите няколко страници, докато не достигна лист разграфена хартия, която съдържаше дълга поредица числа.

— Не е особено романтично като за надпис, нали? — отбеляза бижутерът.

— Не, но точно това търся — отвърна Нолън. — Мога ли да получа копие от страницата?

— Разбира се.

— Още нещо. След като си тръгна, приберете папката в сейфа си.

— Защо?

— Хората, които стреляха по улицата пред магазина ви в сряда, също търсят тази информация. Ако някой друг ви пита за този пръстен, кажете му, че папката е у мен.

Докато излизаше от магазина, Нолън извади телефона си и набра Грин.

— Йо, тук е Грин.

— Здравсти, Грин. Останаха ли ти някои от сканираните страници от тетрадките на Волф?

— Имам няколко дискети в раницата.

— Добре, донеси ги. В момента съм в центъра. Ела у нас след половин час. Тогава ще ти кажа за какво става въпрос.

48.

29 юли

Ан Арбър, Мичиган

Грин пристигна малко след Нолън и паркира жълтия си микробус „Фолксваген“ до червения вайпър. С малко късмет смяташе да възстанови тридесет и пет годишното возило до първоначалната му слава до края на лятото.

— Тук съм — обади се Грин, докато излизаше от микробуса. Носеше подрязани дънки, шарена риза и високи маратонки на жълто-черни квадратчета. — Какво става?

— Намерих ключа на Волф — каза Нолън. — Да се качим по стълбите и да разбием Лобо.

В апартамента Грин остави раницата си на кухненската маса и започна да изважда дискети и разпечатки.

— Нека ти кажа какво имаме досега — каза той. — Като за начало знаеш ли нещо за квантовите компютри?

— Само каквото съм чел от разни списания.

— При цифровия компютър, като този на бюрото ти, информацията се записва като поредица от нули и единици — битове.

— Да, спомням си го от часовете по информатика — отговори Нолън.

— В квантовия компютър обаче квантовите битове или кубитовете, съществуват в множество състояния едновременно. Няма да навлизам в темата за дуалността на вълните и частиците и суперпозицията, но важното е, че един кубит може да представи много повече информация, отколкото обикновените цифрови битове, с които ти и аз разполагаме.

— Бях чел за няколко изследователски проекта, в които е бил направен елементарен квантов компютър.

— Екип от хора от Ай Би Ем, Ем Ай Ти, Бъркли и Оксфорд бяха създали хлороводороден процесор и го използваша, за да сортира неподреден списък. Можем да направим същото с конвенционални

програмни алгоритми, но квантовият компютър може да сортира списък от един милион имена петстотин пъти по-бързо. При по-сложните проблеми предимството нараства експоненциално.

— Не ми казвай, че Волф е сътворил квантов компютър, за да закодира тетрадката си.

— Не, тогава все още не са разполагали с необходимата технология, за да се справят с такъв проблем. Та умниците, които работят в тази област, и в момента едва остъргват повърхността. Но както и обикновените компютри, квантовият се състои от два различни компонента.

— Хардуер и софтуер — предположи Нолън.

— Точно така. Преди около шест години човек от лабораторията на Ей Ти Енд Ти на име Шор е написал квантов алгоритъм за разлагане на цели числа на множители. На хартия тази програма изглежда като нещо, което ще се справи с всичко, писано за цифрови машини. Шор сериозно е уплашил хората, чието занимание е да пишат програми за кодиране на данни, защото подобен алгоритъм може да схруска за закуска шифрите, които използват големи прости числа като ключ.

— За техен късмет няма машина, на която да го пуснат.

— Все още не, но до двадесет години методите за квантово програмиране ще преобърнат компютърния свят с главата надолу. Смяташ ли, че Y2K беше проблем? Сигурността в интернет ще се изпари в мига, в който се включат машини, способни да изпълняват квантови програми. — Грин спря, за да си поеме дъх. — Но да се върнем на Волф. Този шифър ми напомни за някои изследователски статии за квантовото смятане, които съм преглеждал, така че изтеглих няколко от нета, за да видя дали догадките ми са верни.

— И какво е твоето заключение?

— Йохан Волф е разработил нов вид изчисления и като страничен продукт е написал алгоритъма си за квантово криптиране. Ако си мислиш, че схемите на елиптичните криви са трудни за разбиране, значи още не си видял нищо. Искаш ли да знаеш кое е наистина безумното в цялата работа?

— Да.

— Алгоритмите, независимо дали са квантови или обикновени, по същество са списък с инструкции, които казват как да се направи нещо. Ти и аз сме разглезени. Свикнали сме да пишем собствени

програми, да ги пускаме в компютъра и да оставяме машината да свърши цялата черна работа.

— Затова хората са създали компютрите.

— Точно така е, но Волф не е имал компютър, когато е правил своя алгоритъм. Тогава е имало само шепа допотопни цифрови машини в целия свят, а квантовите компютри са били нещо немислимо до началото на деветдесетте. От сегашна гледна точка алгоритъмът на Волф е невероятно програмно постижение. А това, че го е написал преди петдесет години, направо не е за вярване. И наистина не мога да проумея как той не само е написал тази малка математическа симфония, а я е проиграл в главата си и я е използвал да закодира тетрадките си. Шифърът на Волф е изумително постижение — каза Грин с възхищение. — Опитах се да създам графика за различните части на Лобо и той работи с нещо от порядъка на единадесет измерения. Какъв блестящ ум! Говорим за Айнщайн и Рейнмен, събрани в едно.

— Схванах. Но можем ли да декодираме тетрадките?

— Да, но ни предстои сериозна работа. Разбираш ли, имаме неговия ключ и квантовия му алгоритъм, но не и квантов компютър, на който да го пусна. Ще трябва да реконструираме този алгоритъм, като използваме конвенционални програмни методи.

— Е, да се захващаме. Разбиването на кода е единственият ни шанс да си върнем Келси и Ели невредими.

— Ще остана тук, докато не получим смислен текст от това нещо. Ще ми трябва кофеин и някаква стимулираща музика. Какво имаш?

— Какво ще кажеш за диетична кола и Рамонес?

— Като за начало не е зле.

Грин запретна ръкави и започна да нахвърля груба блок схема на програмите, които трябваше да се напишат. Нолън му подаде леденостудена кутийка, а бумтящият бас и гръндж звученето на триструнен китарен риф се разляха от вградените в стената високоговорители и изпълниха помещението с мощни звуци.

49.

29 юли

Москва, Русия

— Работиш до късно — каза Орлов, когато влезе в кабинета на Авакум.

Видя я как се сви, сякаш я удари електрически ток. Стреснато се обърна, за да посрещне неочаквания посетител. Видът на Виктор Орлов, застанал на входната врата, не успя да намали притеснението ѝ.

— Не ви очаквах, господине — каза Авакум, докато се изправяше пъргаво.

Тя разсеяно отметна няколко кичура коса от лицето си.

— Не се съмнявам. Моля те, седни.

Авакум се подчини машинално, като все още се опитваше да се овладее. Орлов разкопча сакото си и седна на един от столовете в стаята.

— Какво мога да направя за вас? — попита тя с разтреперан глас.

— Вече правиш това, за което си наета, Лара. Според Оксана Зошченко отбелязваш невероятен напредък. Това ме радва.

— Благодаря ви.

— За съжаление не съм дошъл да обсъждаме работата ти. Изглежда имаме проблем със сигурността.

— О?

Очите на Орлов се присвиха и Авакум усети как той се взира в нея. Отношението му видимо се промени.

— Да. Много талантиливи хора като теб работят за мен. Част от тях се грижат за всички компютри, които се използват в различните ми бизнес начинания. — Орлов посочи към машината на бюрото. — Мрежата, към която е свързан твоят компютър, се следи от тези хора. Те виждат всичко, което минава през нея, включително електронното съобщение, което си изпратила вчера на мъж на име Нолън Килкъни.

Сърцето на Авакум замря за момент, а после от изблика на адреналин заби бясно.

— След като си се свързала с него, предполагам, че знаеш кой е Килкъни и какво представлява.

— Работи със Сандстром, който е направил откритието.

— Шибана кучка! Това ли ти е благодарността, че те извадих от дупката в Свердловск? Тези мъже са мои конкуренти, мои врагове. Съобщението ти може да провали всичко, което се опитвам да постигна. Това е надпревара между тях и мен — победителят взима всичко. Възнамерявам да спечеля. И ще спечеля.

— На всяка цена? — дръзко попита Авакум. — Убийството и кражбата приемлива част ли са? Убили сте един мъж и сте откраднали делото на живота на друг. Как може да се оправдае това?

Орлов се изправи и я удари през лицето с опакото на ръката си. Ударът почти я повали на пода. Бузата ѝ остана безчувствена и тя усети вкуса на кръв в устата си, когато устната ѝ се сцепи.

— Доктор Авакум — заговори Орлов ледено, докато изтриваше слюнката ѝ от ръката си, — така се играе играта.

— Ако така ръководите бизнеса си, тогава не искам да имам никакво участие в него.

— Аз вече взех това решение. Ти не оправда доверието ми. Зошченко ти търси заместник в момента — човек, който е по-добре подготвен за работа в частния сектор. Очаквам да останеш, докато заместникът бъде намерен и доведен, за да се ускори работата по проекта.

— Не, не мога да продължавам да работя за вас.

Орлов я удари отново, като разцепи устната ѝ още по-дълбоко. Авакум се обърна да го погледне, сцепената ѝ устна беше гротескно подута.

— Не ти предлагам избор. Ще останеш тук — изръмжа Орлов, като посочи към бюрото, — в тази сграда, докато не ти бъде намерен заместник. Достъпът ти до външния свят е забранен. Ще бъдеш под въоръжена охрана двадесет и четири часа на ден.

— Вие сте луд! Наистина ли смятате, че ще продължа да работя за вас? Можете да заключите тялото ми, но не и ума ми.

— Ще имаш достъп до материалите по проекта на компютъра си, но този достъп е намален само до възможност за четене. — Орлов се наведе така, че лицето му спря на сантиметри от нейното. — Какво ще

правиш, докато си тук, е твоя работа, но всеки опит да повредиш материали по проекта ще бъде наказван сурово.

— И мен ли ще убиете? — попита Авакум дръзко.

— Ако намерението ми беше такова, нямаше да водим този разговор. — Орлов се изправи и закопча сакото си. — Качеството на работата ти през оставащото време ще се отрази на начина, по който пътищата ни ще се разделят. Работи или умри, доктор Авакум. Изборът е твой.

Орлов излезе от кабинета. Докато завиваше по коридора, едър и мускулест мъж с кафяв костюм се появи на вратата. Каменното му лице не издаваше никаква следа от интелигентност или човечност.

50.

29 юли

Пайн Ривър, Мичиган

Лесков приключи огледа на земите около отдалечената ловна хижа, където той и хората му се криеха в момента. Хижата принадлежеше на бизнес партньор на Виктор Орлов и се намираше в южния край на шест хиляди акра парцел с блатисти гори. Северната граница на имота стигаше до гората Оугмал, собственост на щата, а по южната граница лежеше Сагинау Бей. Най-близките къщи бяха по крайбрежието на десетина километра разстояние.

Изолираността и блатистият терен правеха имота идеален за скриване на пленници. Подстъпите към хижата — по тесен черен път или през залива — можеха да се защитят лесно, а спускане от въздуха беше твърде опасно, за да бъде осъществено.

Като приближи към хижата, Лесков видя едрата мускулеста фигура на Йосиф, който стоеше на пост отвън.

— Как са гостите ни?

— Настанихме ги удобно. Не са ни създавали никакви проблеми. Радвам се, че кухнята беше заредена.

— Сигурен съм, че нашите домакини искат да запазят добрите си отношения с Орлов. Комуникациите?

— Всичко е наред. Сателитният телефон работи добре. Трябва да получим съобщение от нашите подслушвачи, ако чуят нещо на полицейската честота. Освен това пристигна потвърждение, че двама души ще минат през канадската граница тази нощ, за да се присъединят към нас.

— Добре, значи ни остава да чакаме.

— Ще разпитаме ли старата жена?

— Все още не. Според мен на този етап само ще ни попречи. Тя е силна, а нямаме с какво да я изплашим.

— Мислиш ли, че беше добра идея да вземаме тези жени за заложници?

— Вземането на заложници беше единственият ни разумен избор. Ако пръстенът е у Килкъни, ще го размени за жените.

— И въпреки това не ми се нрави. В миналото влизахме, избивахме и се изтегляхме. Ако трябваше да хванем някой афгански вожд, свършвахме си работата и го доставяхме за разпит. Никога не са ни тренирали да дундуркаме някого.

— В миналото беше по-просто, приятелю — съгласи се Лесков. — Но ако си спомняш, и заплатите ни бяха доста по-ниски тогава.

— Както и по-редки — допълни Йосиф през смях.

— Изпратен ли е видеоклипът в Москва?

— Да. Миша се погрижи за това преди петнадесет минути. Москва потвърди получаването и са доволни.

— Добре. Сега Орлов може да започне преговорите.

51.

30 юли

Декстър, Мичиган

Кал Мосли паркира наетия таурус до овехтелия микробус на Грин. Докато той и Барт Купър слизаха от колата, два твърде дружелюбни жълти лабрадора изтичаха към тях, за да ги посрещнат. Чува пронизително изсвирване от предната веранда на къщата.

— Бъкли, Бабс! Елате тук!

Двете кучета се стрелнаха обратно към верандата и спряха в краката на Мартин Килкъни.

— Благодаря — кимна Мосли, после представи Купър и себе си, докато се приближаваха. — Търсим Нолън. Би трябвало да ни очаква.

— При това с нетърпение. Минете през страничната врата на хамбара, ей там. Качете се нагоре по стълбите към жилището му.

Мосли поведе Купър през огромния осъвременен хамбар и нагоре по витото стълбище към таванската част. Завариха Нолън и Грин сред купчина остатъци от нощните им атаки над кодиращия алгоритъм на Волф. Никой от тях не забеляза пристигането на двамата мъже.

— Добро утро, господа — провикна се Мосли. — Убеден съм, че имахме среща.

— Добро утро, Кал — поздрави Нолън и вдървено се изправи. — Предполагам, че това е Барт Купър.

— За мен е удоволствие — каза Купър, докато се здрависваха.

Нолън се прояви като гостоприемен домакин:

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Имаме кана с кафе и малко сок.

— Кафе ще ни дойде добре. За мен черно — отговори Купър.

— Същото — добави Мосли.

— И аз бих пийнал едно — присъедини се Грин и бавно се отправи към кухнята, където напълни три чаши.

— Ако се съди по тъмните кръгове под очите ви — поде Купър, — бих казал, че сте бодърствали доста време. Над какво работите?

— Разкодираме тетрадките на Волф.

— Разбили сте кода? — попита Мосли учудено.

— Много по-лесно е, когато имаш ключа — отговори Грин.

После Нолън обясни как е получил копие на надписа на пръстена от магазина за бижута.

— И как върви? — попита Мосли нетърпеливо.

— Напредваме, но бавно. Грин, покажи му.

— Разбира се, шефе.

Той се запъти към компютъра на Килкъни.

— Съберете се наоколо — подкани останалите. — Но държа да ви предупредя, че това не е най-прекрасната програма, която е писана някога. Доста е примитивна в сравнение с метода на Волф, но върши работа.

Грин увеличи прозореца на декодиращата програма, докато той не запълни целия двадесет и един инчов екран. Дисплеят показваше два празни вътрешни прозореца един до друг.

— Ще отворя страница шеста от първата тетрадка на Волф. Вече декодирахме първите пет.

Левият прозорец се изпълни с широка колона от привидно произволни символи и букви. След като кодираният текст се зареди, програмата маркира първия ред на текста и курсорът се промени от стрелка на въртящ се часовник.

— Волф умишлено е използвал колони, за да записва информацията в тетрадката си, защото му е помагало да я поддържа подредена в главата си. Разбирате ли, той е използвал многомерни матрици по начин, какъвто никога не съм виждал. Все още съм удивен, че този човек е можел да прави в главата си това, с което модерният компютър на Нолън се бори в момента.

Разкодираната версия на първите няколко символа започна да се появява в десния прозорец. Знаците идваха с прекъсване и времето между появяването на всеки следващ беше ту по-кратко, ту по-дълго.

— Защо е толкова неравномерно? — попита Купър.

— Просто програмата е написана по този начин — отговори Нолън, като се прозяваше. — Методът, който Волф е използвал за кодирането, е продукт от изчисленията, които е разработил за

изследванията си. Как ще бъде обработена част от информацията, се определя от вероятностите.

— Какво? Загубих се, Нолън — простена Мосли.

— Не се тревожи. Грин и аз разглеждахме нещата отново и отново, докато накрая внезапно си обяснихме как работи този алгоритъм. Повечето кодове разчитат на някаква форма на заместване — А става Ф, или У, или четиринайсет — в зависимост от метода четеният текст се трансформира от един вид в друг. Елементарен черно-бял процес.

— Дотук ясно — ободри се Мосли.

— Квантовата реалност е изпълнена с нюанси на сивото. А може да стане Ф, У и четиринайсет едновременно. По същество всеки знак има безкрайно много едновременни възможности. Затова с помощта на вероятностите трябва да открием отговора, който търсим.

— За щастие Волф е разработил само прост квантов алгоритъм — нещо, което е можел да прави в главата си — добави Грин. — Успяхме да сглобим много груба конвенционална програма, която да симулира метода на Волф — нещо като да пренапишем симфония на Моцарт за свирки и дрънкалки. Ако имахме работещ квантов компютър, досега да сме превели цялата тетрадка.

— Защо не си вземете един? — попита Купър.

— Квантов компютър? — изсмя се Нолън. — Все още не са изобретени.

Грин опря кокалчетата си в компютъра на Нолън.

— Засега това е най-доброто, което може да се използва.

Мосли и Купър наблюдаваха как първите няколко низа от декодиран текст се появяват в дясната страна на монитора. После забелязаха малката купчина разпечатани страници на бюрото.

— Това е частта, която вече сте завършили?

— Да, можеш да погледнеш — предложи Нолън.

Купър сложи очила и вдигна страниците.

— На немски е, което е обяснимо. Това е майчиният език на Волф. За съжаление това е всичко, което мога да разпозная. Науката никога не е била сред силните ми страни.

— Не мисля, че някой в тази стая може напълно да оцени работата на Волф — отбеляза Нолън. — Ще ни трябва човек, който да ни я обяснява на порции.

— Е, определено не е за мен — съгласи се Купър, като остави страниците обратно на бюрото.

— Достатъчно за тетрадките — каза Нолън. — Какви са последните вести за похитителите? Знаем ли с кого си имаме работа?

— Не знаем къде са заложниците. Свързах се с ФБР и те като нас не мислят, че са напуснали страната. Освен това май потвърдихме, че Ели не е носела пръстена в себе си.

— Защо мислиш така? — попита Нолън.

— ФБР следи къщата на Ели и са забелязали някакви хора да душат наоколо. Номерът на колата е на високопоставен шеф на руската мафия. Това ми подсказва, че Орлов все още търси пръстена. Мисля, че Ели и Келси са добре, трябва да са, иначе Орлов няма да има с кого да преговаря.

— Кой е Орлов? — попита Нолън.

— Мъжът, който е отговорен за цялата тази каша. Нека седнем, а ние с Барт ще ти разкажем какво открихме.

Нолън махна празна кутия от пица от масата и четиримата мъже седнаха около нея. Купър измъкна папка от куфарчето си и я сложи отгоре.

— Най-напред — започна Мосли — хората ни потвърдиха казаното от Грин за съобщението, което ми препрати. Идва от интернет сървър на корпорация, наречена ВИО „Финпром“. Тя е със седалище в Москва и служи като холдингова компания за разностранни финансови и индустриални видове бизнес. „Финпром“ е съкратено от финансов и промишлен, тоест „финансово-индустриален“.

— А ВИО? — попита Нолън.

— Това са инициалите на собственика на тази бизнес империя — отговори Купър, докато слагаше снимка на масата — Виктор Иванович Орлов.

След това сложи още една снимка до тази на Орлов — на привлекателна брюнетка в средата на четиридесетте.

— Оксана Зошченко, заместник-директор на Руската академия на науките. Малко след като беше открито тялото на Йохан Волф, Зошченко и аз, независимо един от друг, сме изискали информация за Волф от архивите на КГБ на Лубянка. Сметнах това съвпадение за странно, докато Кал не ме въведе в неговото разследване. Понататъшната проверка на Зошченко разкри два много интересни факта.

Първо, тя е била в Ан Арбър тази пролет като гост на университета. Очевидно един от управителите я е завел на заседанието на Мичиганския консорциум по приложни изследвания, на което Тед Сандстром е изнесъл презентацията.

— Тогава е разбрала за него — каза Нолън.

— Дори е подписала споразумение за неразкриване на тайната, но не е удържала на обещанието си. Втората информация за Зошченко е, че допълва приходите си, като осигурява консултантски услуги на Орлов. Такъв вид договори тук се приемат като конфликт на интереси, но явно в Москва не представляват проблем.

После Купър сложи трета снимка на масата — увеличен близък план на мъж с руса коса.

— Това е Дмитрий Лесков. В момента той е изпълнителят на Орлов; той движи мръсните му сделки, занимава се с мокрите поръчки. Лесков е бивш капитан от Спецназ — съветските специални части.

— Опасен мъж, предполагам — подхвърли Грин.

— Меко казано. Лесков е добре трениран и много способен наемник. Човек, който не трябва да се подценява. Моите познати в Москва и аз направихме проверки за пресичанията на границите и открихме пристигания и заминавания, които показаха, че Лесков и още четирима руснаци са били в САЩ по време на атаката над лабораторията на Сандстром.

— Нолън, виждал ли си го преди? — попита Мосли.

— Да — процеди гневно Нолън. — Той водеше и трите нападения.

— От четиримата, които са влезли в САЩ с Лесков при първото пътуване — продължи Купър, — само един се е върнал обратно.

— Погрижих се за останалите трима — отбеляза Нолън безизразно, тонът му беше лишен от гордост или угризение.

— И аз така разбрах от полицейския доклад — кимна Купър. — Никое от тези тела не е намерено и не очаквам да се появят. Има нещо интересно около единия мъж, когото си убил. — Купър посочи с палец нова снимка. — Павел Лесков, по-млад брат на Дмитрий.

— Това сигурно е ядосало големия брат, Нолън — обади се Грин, докато се вглеждаше в снимката на мъртвия мъж.

— Репутацията на Лесков сочи, че е хладнокръвен професионалист. Дали смъртта на брат му ще се отрази на начина, по който ще се отнесе с Келси или с теб, е неясно. Просто реших да го спомена, в случай че Лесков има нещо наум извън плана на Орлов. Останалите — Купър нареди други снимки — са дошли с Лесков миналата седмица. Това е екипът, нападнал библиотеката и отвлякъл Келси и Ели. Всички са ветерани от Спецназ, които или са служили, или са тренирали с Лесков. Избирал ги е лично.

— Двама от тези мъже са в моргата в момента — добави Нолън. — Какво знаем за онзи, който държи Лесков на каишка?

— Виктор Орлов получава същото внимание от руската преса, на каквото Бил Гейтс се радва тук. Богатството му дава достъп до най-високите етажи на руския елит. За всеки приятел той има огорчен враг. До падането на комунизма е бил никой. Сега е един от най-богатите хора в света и пътят му е осеян с трупове.

— Предполагам, че не говориш метафорично? — попита Килкъни.

— Не, в никакъв случай. Орлов не е социопат; за него убийството е просто още едно бизнес средство. Ако застрелването на конкурент ще му осигури това, което желае, то конкурентът ще се окаже мъртъв. Москва е изчела доста неприятни истории за коли бомби и атентати срещу руски бизнесмени — повечето от тях се приписват, по една или друга линия, на Орлов.

— Смяташ ли, че ще убие зложниците? — попита Нолън, като се довери на опита на Купър с подобен вид хора.

— Ако трябва да бъда искрен, Нолън, реши ли, че убийството им е в негов интерес, ще направи точно това. Цялата тази ситуация е като шахматна партия за Орлов; а на този етап от играта не виждам каква полза ще му донесе убийството им. Той иска ключа към кода на Волф, а жените са най-доброто средство да го получи.

— Малко встрани от темата — вметна Мосли, — смятаме, че сме идентифицирали автора на загадъчното съобщение по електронната поща от ВИО „Финпром“.

— Моите хора — продължи Купър — казват, че това е жена на име Лара Авакум, физик от Руската академия на науките. В момента е наета да работи за ВИО „Финпром“ върху промишлено-изследователски проект. Орлов и Зошченко са я измъкнали от сибирска

изследователска база и са я преместили в една от сградите на Орлов в Москва.

— Ако работи за Орлов, защо е изпратила съобщение?

— Връзката на Авакум с Орлов е не по-дълга от три седмици. Преди това тя е била толкова далеч от всичко, че може и да не е чувала за него. Зошченко ги е свързала; нейният пост в Руската академия на науките ѝ позволява да намери блестящ и нископлатен млад физик, за да продължи работата на Сандстром до постигането на резултат, за който Орлов би могъл да подаде искане за патент и да стане баща на една нова индустрия.

— Значи Авакум е просто средство за изпълнението на целите му — заключи Килкъни.

— Такова е нашето виждане. Тя е добър специалист, нает да свърши определена работа. Мисля, че ти е писала, защото Орлов не ѝ е казал откъде са дошли материалите за проекта. Със сигурност е поискал файловете, откраднати от Сандстром, да бъдат модифицирани, но явно е пропуснал нещо, което е позволило на Авакум да идентифицира Сандстром и теб. Мисля, че тя е единственият човек в екипа на Орлов, на когото може да се има доверие.

— Защо?

— Поела е работата, без да знае за какъв човек работи. Според моята свръзка сега вече знае. Изглежда е поставена под домашен арест в сградата, където работи. Орлов я е посетил вчера и е оставил противен едър мъж да ѝ прави компания. Моят човек се е опитал да ѝ изпрати съобщение на електронната поща, но то е било върнато като невъзможна доставка.

— Има логика — каза Нолън. — Превръща се в риск за сигурността и я отрязват.

Грин поклати глава.

— Ако Авакум е заплаха, защо Орлов просто не я е убил?

— Ясно е, Грин — отговори Килкъни. — Орлов все още има нужда от нея. Тя е умел играч. Ако я убие сега, губи адски много време, докато ѝ намери заместник. По-добре е да сплаши Авакум и да я накара да работи, докато не открие физик, готов да се заеме с работата.

— А после ще я очисти — добави Мосли.

Малък прозорец се появи в ъгъла на монитора и глас обяви получаването на ново съобщение. Нолън се изправи и отиде до бюрото си. Не разпозна адреса на подателя, който беше безсмислен низ от букви и цифри. Темата на писмото беше: „Ще размениш ли две за едно, Килкъни?“.

Нолън отвори съобщението.

„Държим Келси Нютън и Ели Витал. Ще ги върнем невредими в замяна на ключа за кода на тетрадките на Йохан Волф. Прикрепихме видеофайл с нашите гости. Сутринта на 31 юли очаквайте обаждане с инструкции за размяната.“

— Съобщение от Орлов — обяви Килкъни.

Купър, Мосли и Грин се събраха около компютъра.

— Може ли? — попита Грин, протегна се над рамото на Нолън и въведе команда, която да покаже цялата пътека на съобщението. — Добре са си покрили следите, би могло да е изпратено отвсякъде.

— Доста директно искане — каза Купър. — Да видим видеоклипа.

Нолън отвори прикачения файл. Миг по-късно Келси и Ели се появиха на екрана. Седяха неподвижно с ръце, подпрени на старинна дървена маса в проста стая с дървени стени. През първите няколко секунди никой от двете не помръдна. А после:

— Здравсти, Нолън. Ели и аз сме добре. Хората, които ни отвлякоха, искат годежния пръстен, който Йохан Волф е дал на Ели.

Клипът свърши, като последният кадър замръзна върху екрана.

— Кратко и сладко — промърмори Купър. — Достатъчно, за да ни покажат, че са при тях.

— Всъщност — каза Нолън с прокрадващо се в гласа му леко любопитство — мисля, че ни показаха и друго.

— Забеляза ли нещо, Нолън? — попита Мосли.

— Може би.

Нолън увеличи неподвижния образ до пълния размер на екрана. Картината стана зърнеста от уголемяването.

— Ето го! — възкликна той.

— Кое? — попита Купър.

— Пръстенът на Ели.

Всички погледнаха към ръката на старата жена, но не видяха никакъв пръстен.

— Ели не носи пръстен — възрази Грин.

— Тя не, но Келси носи. А тя по принцип не носи пръстени. Мисля, че единственият, който притежава, е от гимназията и не го е слагала, откакто навърши осемнайсет. Погледни пръстена, изглежда като дебела златна халка. Това съвпада с описанието на бижутера за пръстена на Волф. Трябва да е той.

— Господа — каза Мосли строго, — тази информация не трябва да напуска тази стая. За двете дами това е въпрос на живот и смърт.

Всички кимнаха.

— Трябва да отговорим — настоя Килкъни.

— Вече работя по въпроса — обяви Грин. — Мога да напиша програма троянски кон, която да вложа в отговора ни. След като отворят съобщението, троянският кон ще се свърже с нас по мрежата и можем да използваме Спайдър, за да ги издирим.

— Не това имах предвид, Грин. Те ще очакват нещо подобно. Орлов се чувства сигурен в момента. Мисли, че контролира ситуацията. Трябва да поразклатим това усещане. Предлагам да му се обадим.

— Да се обадим на Орлов? — изуми се Грин. — Нолън, да не си се побъркал?

Мосли кимна, докато обмисляше предложението на Нолън.

— Всъщност идеята не е лоша. Ще хванем Орлов неподготвен и можем да поставим собствени условия.

— Ще му дадем всичко, което иска — ключа за кода, декодиращата ни програма, всичко — в замяна на Келси и Ели.

Дяволита усмивка се появи на лицето на Нолън.

Мосли забеляза блясъка в погледа му.

— Нолън, след малкото ни пътуване до Лондон миналата година знам, че не си от хората, които се предават без бой. Какво си намислил?

— Имам план, Кал, план! — Нолън се обърна към Купър. — Дали Орлов има врагове на високи постове в руското правителство — хора, на които би им се понаравило той да се срине?

— Според информацията на моята свръзка в Москва, ако Орлов някога направи сериозна грешка, вълците ще го разкъсат на парчета.

— Добре, защото мисля, че трябва да посетя Орлов в офиса му в Москва.

Грин поклати глава недоверчиво.

— Говориш безумици, човече.

— Ако ще печелим тази битка с Орлов, не можем просто да сключим сделка с него. Трябва да го разкараме. За да го направя, трябва да отида там — аз ще бъда нашият троянски кон.

През следващия един час Нолън продължи с описанието на плана си за нападение, като прецизираше някои моменти, докато ги обсъждаше с Купър, Мосли и Грин.

— Значи сме съгласни? — попита Нолън.

Другите трима мъже кимнаха.

— Решено. — Той подаде на Купър безжичния телефон. — Барт, време е да проведем няколко разговора.

Купър прехвърли бележника си, докато не откри списък с телефонни номера, и набра първия от тях.

— Електронно наблюдение. Гарднър слуша.

— Гарднър, Барт Купър се обажда. — След това издиктува идентификационния си номер в Управлението. — Искам обратно проследяване на този номер за всички входни обаждания, като се започне от мига, в който затворя. Собственикът на линията е до мен, така че няма нужда от съдебна заповед.

Той чу как Гарднър въвежда номера му в компютъра и проверява дали правомощията му позволяват искането за обратно проследяване. Купър се усмихна, нямаше много агенти в Лангли, които да разполагат с повече власт от него.

— Всичко е готово, господин Купър. Националната разузнавателна служба ще следи тази линия, след като затворите.

— Благодаря, Гарднър.

Купър прекъсна разговора и набра дълга поредица от цифри.

Нолън дръпна Мосли настрана.

— Кал, какво е обратно проследяване?

— Като нормално телефонно проследяване, но е много по-бързо. Може да се използва и за мобилни телефони и да открива местоположението им с помощта на клетките или сателитите. С негова

помощ можем да фиксираме обаждане от всяко място на Земята, а понеже не знаем къде се намират заложниците, имаме нужда точно от това.

Купър застана в центъра на стаята със слушалка до ухото.

— *Дом Орлова* — отговори дрезгав глас от другия край на линията.

— *Добрий вечер. Вы говорите по английски?* — попита Купър.

— Да, говоря английски — отговори мъжът с отчетлив акцент.

— Добре. Името ми е Барт Купър и искам да говоря с Виктор Орлов.

— Господин Орлов не желае да бъде безпокоен. Това е частна линия. Как получихте този номер?

— Това не е важно, важно е съобщението, което смятам да направя на Орлов. Не ме интересува дали ще трябва да го извлечете от леглото на любовницата му, просто ме свържете веднага. Ако ви попита, кажете, че имам ключа за тетрадките на Волф.

Мъжът премисли чутото.

— Момент, ще видя дали ще приеме обаждането.

— Много добре. Ще изчакам.

Мина известно време, през което Килкъни и другите се чудеха какво ли става от другата страна на линията.

— Господин Купър — обади се мъжки глас с едва доловим акцент, — аз съм Виктор Орлов. Познавам ли ви?

— Не, не лично, но аз имам доста връзки. В момента съм при Нолън Килкъни. Получихме съобщението ви във връзка със заложниците.

— За какво говорите?

— Стига глупости, Орлов! Малката игра приключи и вие спечелихте. Обаждам се, за да склуча сделка и да сложим край на всичко това. Имам ключа за кода на Волф. Килкъни успешно е дешифрирал няколко страници от тетрадките, така че сме уверени, че ключът работи. Ако го искате, сега е времето да преговаряме.

— Много добре, господин Купър, но искам да знам с кого си имам работа. Кой сте вие?

— Да кажем, че съм човек с достатъчно влиятелни приятели, за да мога да намеря домашния ви телефон, и това е всичко, което трябва да знаете за мен. Основният ми интерес е да върна двете жени

невредими. Ако преговаряте директно с мен, няма да имате никакви проблеми.

— Много добре — отговори Орлов заинтригувано. — Какво предлагате?

— Първо, видеоклипът, който сте изпратили, е безполезен. Искаме живо телефонно обаждане, за да се уверим, че заложниците са невредими.

— Това може да се уреди.

— Добре, защото от това ще зависи сделката. Ще очаквам обаждането в рамките на десет минути след като приключим разговора. — Купър издиктува номера на Нолън. — Предполагам, че заложниците са наблизко. Не се тревожете, няма да ви питам къде са. И без това няма да ми кажете.

— Напълно вярно.

— Като мярка за сигурност и за двете страни предлагам да разделим размяната. Заложниците трябва да бъдат на публично място по ваш избор. Когато им кажете, вашите хора просто ще ги оставят там и ще се отдалечат. Жените ще ни се обадят, за да съобщят, че са били освободени.

— Как ще получа ключа за шифъра?

— Тази част е малко по-сложна. Нолън Килкъни и аз ще пътуваме до Москва, където ще се срещнем с вас в кабинета ви на Проспекта на мира.

— Изглежда знаете доста за мен, господин Купър — каза Орлов подозрително.

— Както вече споменах, имам доста добри връзки. Ще излетим оттук по-късно следобед, което значи, че ще кацнем в Москва утре следобед. Нека се уговорим тримата да се срещнем във вашия кабинет в шест часа. Когато пристигнем там, ще кажете на хората си да освободят жените. Щом се уверим, че това е направено, ще ви предадем ключа на Волф и декодиращата програма на Килкъни.

— Тези условия са невероятно щедри, Купър. Защо?

— Припишете го на добрата ми воля. Всичко, което ни интересува, са заложниците. Килкъни има копие само от десетина страници от тетрадките на Волф, така че ключът не му помага особено. Както казах и по-рано, вие спечелихте. Да уредим това и да приключим.

— Дадено. Очаквам с нетърпение да се срещнем утре, господин Купър.

— И аз.

Купър затвори телефона.

— Не съм правил нещо подобно от доста време.

— Забележително представление! — възхити се Килкъни.

— Сега трябва просто да изчакаме обаждането.

Малко по-късно телефонът извъня. Килкъни бързо вдигна слушалката.

— Тук е Нолън Килкъни.

— Нолън, Келси е.

— Как сте двете с Ели? — заговори достатъчно силно, за да го чуят другите.

— Добре сме. Не са ни наранили.

— Открихме ключа на Волф, така че само трябва да изчакате, докато направим размяната. Всичко ще приключи утре, обещавам.

— Обичам те, Нолън.

— И аз те обичам, съкровище.

Линията прекъсна.

— Изключиха я — обясни Килкъни, докато затваряше телефона. — Добре е, просто беше уплашена. Каза, че и двете са добре.

— Дано да е така до утре — каза Купър. — А сега трябва да направя следващото си обаждане.

Той взе слушалката от Килкъни и набра някакъв номер.

— Гарднър, Купър е. Успяхте ли да проследите последното обаждане?

— Да, сър. Идваше от окръг Аренак, Мичиган, близо до град, наречен Стендиш. Имам адрес и точни координати.

— Прочетете ми ги.

Купър си записваше, докато Гарднър четеше резултатите от проследяването.

— Гарднър, това е ситуация със зложници, която може да има последствия за националната сигурност. Свържи се с хората от отдела за разследвания. Искам пълна информация за този имот и всичко, което успееш да намериш. И ми трябва за вчера. Запиши адрес на електронна поща.

— Готов съм — заяви Гарднър, възбуден от притока на адреналин.

Купър внимателно прочете адреса на Килкъни.

— Записа ли го?

— Записах го, сър. Ще имам нещо за вас до тридесет минути.

— Добре. И освен това искам дискретно наблюдение на имота. Виж дали не можем да използваме сателит, за да направим няколко снимки. Изпрати ги на същия адрес.

— Сър, Килкъни има ли разрешение за сателитни снимки?

— Да, на моя отговорност. Ако искаш, мога да накарам директор Барнет да ти се обади, за да го потвърди.

— Стига ми вашата дума, сър — каза Гарднър добродушно.

— Добре. — Купър затвори и остави преносимия телефон на бюрото.

— Намерих програмата за джипиес картографиране — обяви Грин. — Трябват ми само координатите.

Купър прочете точните ширина и дължина, които Гарднър му беше дал, Грин въведе числата и натисна ENTER. Сателитната програма за глобално позициониране показва кълбо на екрана, което започна да става все по-голямо и по-голямо, сякаш наблюдателите летяха към Земята през космоса. Северна Америка изпълни екрана, после се появи отчетливата форма на долната част на Мичиганския полуостров. Най-накрая програмата приближи мястото от северното крайбрежие на Сагинау Бей, където река Райфъл се вливаше в залива.

— Спускал съм се с кану по тази река като бойскаут — каза Килкъни, докато се взираше в екрана. — Веднъж минахме по цялото течение до залива. През по-голямата част от бреговете има мочурища и дървета и само няколко къщи покрай брега. Много често ловят патици. Мисля, че приятелите ми ще могат да се справят с това.

52.

30 юли

Москва, Русия

Телефонът иззвъня и разкъса тишината в стаята, в която Орлов чакаше. Той вдигна бързо, напълно уверен, че от другата страна се обажда Дмитрий Лесков.

— Обаждането до Килкъни беше осъществено.

— Някакви проблеми?

— Не. Бяхме кратки и не оставихме време да проследят обаждането. Нютън не каза нищо различно от това, което ѝ наредихме.

— Добре. Прехвърли грижата за зложниците на Йосиф. След като Килкъни и Купър ще идват в Москва, искам ти да се погрижиш за сигурността. Билетите те чакат на летище „Трай Сити“. Оттам отиваш до Ню Йорк, откъдето съм уредил „Конкорд“ да те закара в Европа. Важно е да пристигнеш тук няколко часа преди нашите посетители.

Докато записваше информацията за полета, изблик на гняв обзе Лесков. Килкъни имаше пръст във всичко, което бе объркало тяхната операция, беше причинил и смъртта на неговия брат Павел. Той си поигра с идеята да остави хората си да изнасят жената на Килкъни, просто за отмъщение, но подобни действия не се вместиха в плановете на Орлов.

— Потеглям. Има ли някаква промяна в плана за зложниците?

— Никаква.

— Очаквате ли неприятности от Килкъни или от този Купър?

— Не, но искам да се увериш, че нещата се развиват гладко. След като получи кода, можеш да уредиш сметките си с Килкъни.

— Разбирам, Виктор Иванович — отговори Лесков. —
Благодаря!

53.

30 юли

Ан Арбър, Мичиган

Килкъни стоеше пред хангара на летището и наблюдаваше как малкият военен самолет минава по пистата. Пилотът умело го спря до оцветените маркировки на специалната настилка буквално на няколко метра от него. Двойката свръхзвукови двигатели на опашката бавно замлъкнаха, пронизителният им вой спадна и като сила, и като височина.

Вратата на самолета потрепери, после се разтвори. Помощник-пилотът спусна стълба и се отдръпна, за да направи място на пътниците да слязат. Начело беше мускулест мъж на видима възраст около петдесет години, с тъмна абаносова кожа и късо подрязана къдрава коса, прошарена със сиво. Беше малко по-нисък от Килкъни; яката на военната му униформа беше украсена със звездата на новоназначен контраадмирал. Отдясно на гърдите му блестеше златната емблема с пистолет и тризъбец на морските пехотинци.

Килкъни отдаде чест на контраадмирал Джак Доусън с отсечено движение.

— Радвам се да те видя, Нолън — каза Доусън, докато връщаше поздрава. — Съжалявам, че обстоятелствата не са добри.

— Благодаря ти, че дойде, Джак.

— Просто изпълнявам заповеди. След като от Лангли докладваха на секретаря по отбраната за ситуацията, той се съгласи, че ще е най-добре ние да се справим с тези наемници от Спецназ.

Когато Доусън и Килкъни се бяха срещнали за първи път, адмиралът беше капитан, после командваше тренировъчните лагери на тюлените в Коронадо, Калифорния, а Килкъни премина курс по основни подводни сапъорски операции. Няколко месеца след като Килкъни беше разпределен към четвърти екип на тюлените в Литъл Крик, Вирджиния, Доусън беше поел командването на екипа.

Уважението и лоялността, която двамата мъже хранеха един към друг, скрепиха приятелството им.

— Звездите ти стоят добре — каза Килкъни по повод скорошното повишение на Доусън и новото му назначение като командващ Втора специална бойна група на тюлените.

— Издигането има някои добри страни, но добави цял тон бумащина между мен и хората ми. Поне съм в позиция, от която мога да направя нещо добро за тях.

— Картите и разузнаването те очакват в дома ми, заедно с един мъж от ЦРУ на име Кал Мосли. Той координира нещата от тази страна. Баща ми ще те заведе там — каза Нолън и посочи към джипа на баща си.

Деветимата мъже, които бяха дошли с Доусън, оформиха жива верига от товарното отделение на самолета до експлоръра на Шон Килкъни и двойка наети „Форд Експедишън“, паркирани до хангара. Бързо разтовариха торбите с екипировка и ги разпределиха по машините за следващия етап от пътуването. Главен старшина Макс Гейтс, огромен здравеняк с ръчища, които биха направили Попай горд, даваше тон на мръсните подвиквания, които съпътстваха действията. Гейтс беше дясната ръка на Килкъни по време на службата му при тюлените.

Нолън разпозна повечето от мъжете. В миналото той и Гейтс бяха водили Гилгалън, Хепбърн, Дарвас, Родригес и Детмър на мисии по цял свят и всеки от тях му беше като брат. Едуардс, младият лейтенант, който го беше заместил, познаваше само по репутацията му. Двамата други мъже, Ахсан и Горски, също бяха работили с екипа на Килкъни няколко пъти — те бяха снайперисти.

След като натовариха багажите, лейтенантът поведе хората към Доусън.

— Отряд едно е готов да потегли, сър — каза младият мъж и отсечено отдаде чест.

— Много добре, лейтенант — отговори Доусън, докато връщаше поздрава. — Свободно, господа.

Тюлените се отпуснаха, разпуснаха строя и заобиколиха Доусън и Килкъни.

— Лейтенант Джеръми Едуардс — обърна се към лейтенанта Доусън, — искам да те запозная с твоя предшественик Нолън

Килкъни.

— За мен е удоволствие да се запознаем, сър. Старшина Гейтс и другите говореха много хубави неща за вас.

— Те са добър екип — каза Килкъни, докато се здрависваше с Едуардс, — и вие сте от военната академия, както разбирам. Аз също съм възпитаник на Анаполис. На добър час, лейтенант!

— Благодаря.

— Мъже — извика високо Доусън, — малко информация за тази мисия. Един от заложниците, които трябва да спасим, е много близък приятел на Килкъни. Той може вече да не носи униформа, но продължава да е един от нашите. Това прави нещата лични.

Мъжете отговориха с одобрителен боен вик.

— Нолън — обади се Гейтс с провлачения изговор, характерен за Оклахома, — имаш думата ми, че ще ти върнем Келси невредима.

Килкъни здраво стисна ръката му.

— Знам, че ще го направиш, Макс. Знам, че ще го направиш.

— Хайде, всички! — извика Доусън. — Да потегляме.

Доусън се качи с Шон Килкъни в големия експлорър. Зад тях Едуардс и Гейтс подкараха двата форда. Килкъни наблюдаваше, докато малкият конвой премина по Стейт стрийт.

Когато изчезнаха от поглед, Купър излезе от наетия таурус и се приближи.

— Бих се обзаложил, че ти се иска да отидеш с тях.

— Щеше да спечелиш този облог — призна Килкъни. — Но така трябва да бъде. По дяволите, вече не съм в екипа от две години. Това е цяла вечност, когато става въпрос за тренировки. Ако бях потеглил, сигурно щях да си подпиша смъртната присъда. Сега водачеството принадлежи на Едуардс. Старият ми старшина смята, че е добър в занаята. Ще свършат работата, а Келси и Ели имат нужда точно от това в момента, не от мен в ролята на герой с димящи оръжия.

— Е, нас също ни чака работа — каза Купър — и е време да хванем полета си за Москва.

54.

30 юли

Полет 0030 от Нортуест

Малко след като самолетът излетя от летище „Детройт Метрополитън“ Килкъни потъна в дълбок и отчаяно необходим сън. Купър, който седеше до него в салона бизнес класа, направи няколко телефонни обаждания и си поръча „Блъди Мери“.

Дрънкането на количката с напитки събуди Килкъни. Той се прозя, погледна часовника си и надзърна през овалния прозорец. Небето беше ясно и тъмно; Атлантическият океан се разливаше спокойно под тях и блестеше под светлината на непълната луна.

— Как се чувстваш? — попита Купър, като замени празната си чаша с пълна.

— Мисля, че мога да поспя още един ден. Ами ти?

— Ще спя по време на обратния полет.

— Ще желаете ли нещо за пиене? — попита стюардесата.

— Портокалов сок — отвърна Килкъни, устните му бяха подпухнали, сякаш бяха натъпкани с мокър памук.

Той получи питието си и взе няколко пакета фъстъци, а стюардесата отмина нататък.

— Барт, искам да те попитам нещо.

— Казвай.

— Спомена, че след като тялото на Волф е било намерено, ти си поискал проверка за него. Защо?

— Професионално любопитство. Волф е работил при немците по време на Втората световна война. След войната е поискал да емигрира в САЩ. Аз съм човекът, който провери Волф и установи, че не е нацист. Когато историята за намирането на тялото му стигна до вестниците, компютрите в Лангли я засякоха, свързаха я с доклад, който бях написал през четиридесет и шеста, и ми изпратиха известие. Убийството на Волф ми заприлича на екзекуция, затова реших да проверя дали не съм пропуснал нещо, като съм го пуснал в страната.

— И откри ли?

Купър се вгледа в леда в чашата си.

— Да, открих, че всичко е било наред.

— Когато Кал разбра, че и двамата сте търсили информация за Волф, защо просто не му даде това, което си знаел? Той провежда активно разследване, а ти — без да се обиждаш — но си минал с няколко години възрастта, до която можеш да работиш като оперативен агент.

— Това е доста смекчен начин да се каже, че съм стар човек, но си напълно прав. Имам статут на работещ пенсионер в Управлението. Останах, защото реших да помогна на Кал. Познавам някои хора с доста добри връзки в Русия, а разследването водеше натам. Сметнах, че може да съм от полза.

Килкъни кимна, като обмисляше казаното от Купър.

— Барт, не искам да си мислиш, че изпитвам подозрение към мотивите ти, защото и инстинктите ми, и Кал Мосли ми казват, че мога да ти вярвам. И понеже си на моя страна, всички причини, които изреди, все още не изясняват защо се заемаш с това. Над седемдесет си, направил си достатъчно за страната си. Просто ми се струва, че някаква дълбока страст те тласка в този случай, нещо по-силно, отколкото бих очаквал, като се има предвид, че за пръв път си чул за всичко преди два дни.

Купър за момент остана неподвижен, безмълвен, просто неவிждащо се взираше напред.

— На моята възраст човек има вътрешната необходимост да знае, че е направил нещо добро с живота си. Ако го е сторил, може да е доволен. Ако не, трябва да се опита да поправи грешките си по някакъв начин. След войната трябваше да свършим доста разузнавателна работа. Искрахме да разберем всичко, върху което райхът беше работил — ракети, реактивни двигатели, атомна енергия — преди Съветският съюз да е направил същото. Постигнахме съотношение шестдесет към четиридесет, що се отнася до хората, оборудването и записите. Някои от учените, които открихме, бяха без сянка от съмнение нацисти. Няколко трябваше да бъдат съдени като военнопръстълници за злините, които бяха извършили, но не бяха дадени на съд поради причини, свързани с националната сигурност.

Вместо това получиха свободен достъп до Америка, където бяха привлечени да работят върху нашите оръжия.

— Морална целесъобразност.

— По-скоро аморална целесъобразност. Разпитах няколко от тези учени и те бяха горди от това, което бяха сторили. Какво като са умирали хора — това беше допустимо за напредъка на работата им. Да наблюдавам как тези мъже водят охолан живот в САЩ след видяното в лагерите на смъртта направо ме побъркваше. И като човешко същество, и като евреин, не можех да търпя подобно двуличие. Когато бях разпределен в Германия по време на окупацията, се свързах с група европейски евреи, които търсеха възмездие за бившите си потисници. Бяха известни като Нокмим — Отмъстителите — и се бяха зарекли да унищожат всеки военнопръстъпник, когото могат да открият. На няколко пъти съм им давал сведения, които ставаха причина за действията им срещу определени индивиди; някои бяха немски учени и инженери, заловени от Алианса.

— Бил ли е Йохан Волф един от тези немски учени? — попита Килкъни, като се досети накъде води тази история.

— Да. През четиридесет и седма година бяха открити документи, които уличаваха Йохан Волф във военни прръстъпления. Уликите бяха малко, но достатъчно за Нокмим да му издадат смъртна присъда. По това време той вече беше в САЩ.

— Значи са изпратили убиец, за да го елиминира.

— Не убиец, езекутор. Съдът на Нокмим е обявил Волф за виновен за прръстъпления срещу човечеството. Справедливостта трябваше да възтържествува. Аз бях човекът, изпратен да изпълни присъдата на Волф.

— Ти си убил Йохан Волф? — Нолън се приведе на сантиметри от лицето на Купър.

Купър кимна, а в гърлото му се сви буца. Той затвори очи и се опита да потисне емоциите си.

— Убил съм няколко души през живота си, Нолън, но никой не ме е прръследвал като Йохан Волф. Както казах, улликите срещу него бяха малко и аз не смятах, че са достатъчни. И все пак смъртната присъда беше издадена. Когато дойде време да се завърна в САЩ, ми беше възложена задачата да въздам правосъдие над Волф. На новата си работа в новосъздаденото ЦРУ успях да открия Волф в Ан Арбър.

Докато го наблюдавах, не можех да си представя как този човек би могъл да бъде чудовището, описано в документите, довели до неговото осъждане. Водеше спокоен живот. Беше влюбен. Борех се с тези противоречия, но накрая чувството ми за дълг надделя над желанието ми за истината. На десети декември хиляда деветстотин четиридесет и осма нападнах Волф точно пред кабинета му, убих го и скрих тялото.

Купър махна на стюардесата да му донесе още едно питие. Изчака тя да отmine и продължи разказа.

— След това имах жена, деца — всички онези неща, от които бях лишил Йохан Волф. Бях преследван от мисълта за него, защото не бях сигурен дали съм постъпил правилно. Тази неясна вина щях да отнеса със себе си в гроба. Когато тялото на Волф беше открито, реших, че за благото на душата ми трябва да узная истината за него.

— И какво откри?

— Открих, че Волф не е бил такъв, за какъвто са го смятали Нокмим. Научих, че е бил почтен човек, блестящ учен, който е можел да предложи много нови неща. Нещо повече, изложил се е на голяма опасност, за да попречи на немците да разработят атомна бомба. Волф може би е бил най-големият герой на тази война. И... И открих, че съм убил невинен човек съвсем хладнокръвно. Волф не е бил виновен за престъпления срещу човечеството, но като лиших света от този гений, всъщност аз съм извършил такова престъпление.

Купър заплака безмълвно. Килкъни беше благодарен, че притъмнената кабина предлага поне малко уединение. Като изслуша тази история, той се почувства като свещеник в изповедалня, но не можеше да даде опрощение на Купър, за да облекчи вината му.

— Вината ми към Волф никога не може да бъде изкупена.

— Тогава защо се замесваш? — попита Килкъни.

— Защото след повече от петдесет години ми беше дадена възможността да поправа малка част от стореното. Волф е бил учен, а не нацист. Работел е за немците, защото не е имал избор. Лара Авакум е в абсолютно същата ситуация; тя работи за Орлов, защото до главата ѝ е опряно оръжие. Съюзниците са освободили Волф, но кой ще освободи Авакум, ако не го направим ние? Хора като нея и Сандстром са наследниците на Волф; те търсят истините, които могат да променят света.

Килкъни кимна, докато връзката между миналото и настоящето на Купър му се изясни.

— Освен това го правя и защото искам да върна тетрадките на Волф. Те са запис на живота на този човек, неговото наследство. Ако е бил толкова блестящ, колкото казваш, тогава тези тетрадки са доказателство за неговия гений и трябва да бъдат изнесени публично. Да останат в ръцете на Орлов ще бъде все едно да бъдат заровени в земята. Затова трябва да ги върнем. Не мога да поправа стореното, но може би мога да направя нещо в негова памет.

55.

31 юли

Сагинау Бей, Мичиган

„Шарън Ес“ леко се плъзгаше по гладката повърхност на Сагинау Бей, двата детройтски дизелови двигателя пулсираха в машинното отделение на деветнайсетметровата лодка на „Крис-Крафт“. Тя принадлежеше на Харсен Смит, корабостроител от Алгонак и близък приятел на Мартин Килкъни от 1930 година. Външно изглеждаше, че двамата мъже са сами на борда, но тюлените на Джек Доусън се подготвяха за битка на закритата задна палуба.

— Мисля, че сме доста близо — каза Мартин.

— Почти — потвърди Смит, като погледна към джипиес индикатора, монтиран до компаса.

Високо над главите им съзвездие от сателити за глобално позициониране опасваха с мрежа Земята, всеки изпращаше собствен сигнал към повърхността. Като получеше сигналите от поне три сателита, джипиес устройството можеше да изчисли с точност до няколко сантиметра местоположението навсякъде по повърхността на планетата.

Смит отпусна тягата и „Шарън Ес“ плавно спря. Координатите, изписани върху джипиес устройството, съвпадаха с дадените от Доусън.

— Стигнахме на поисканото от вас място, адмирале — събщи Смит, като изключи двигателите.

— Благодаря ви, господин Смит — отвърна Доусън и тръгна към вратата между мостика и задната палуба.

Докато Харсен Смит наблюдаваше как тюлените се подготвят за своята задача, Мартин се приближи към приятеля си и го потупа по рамото.

— С малко късмет и много молитви всички могат да се измъкнат от тази каша невредими.

Смит беше спрял „Шарън Ес“ на около миля от брега, с нос към мястото, където река Райфъл се вливаше в залива. Задната палуба на лодката не се виждаше от брега. Водата беше спокойна и те бяха пристигнали доста бързо по река Сейнт Клеър от Алгонак, езерото Хурон, около „палеца“ на Мичиган, и накрая в Сагинау Бей. Беше осем и трийсет сутринта в началото на ден, който обещавахе да е горещ и слънчев.

На тръгване от Алгонак седемчленният отряд беше прегледал подробно етапите от плана на мисията. Бяха обмислили всички очаквани възможности при подводното им пътуване до целта, включително характеристиките на водата, теченията и подводната топография. Лейтенант Едуардс беше дал на отряда подробности за мисията и беше разпределил задачите на всички. След като най-добрият план беше приет, те бяха разгледали резервен, за да се справят с появата на неочаквани обстоятелства. Накрая всеки от тюлените внимателно провери оръжията и оборудването си.

Тъй като ставаше въпрос за спасителна операция, Доусън нарече отряда „Ангел“. „Шарън Ес“ — флагмански кораб и база за операцията — беше преименуван на „Небе“. Заложниците Келси и Ели получиха съответно кодовите названия „Ореол Едно“ и „Ореол Две“. По традиция похитителите бяха „Танго“, а снайперисткият отряд на тюлените — „Бог“.

Слушалката на Доусън изпраща от идващо съобщение:

— „Бог“ до „Небе“. Край.

Доусън се пресегна към устройството, закачено за колана му, и натисна ключа за изпращане, което позволяваше предаване на съобщения и в двете посоки.

— Тук е „Небе“, „Бог“. Докладвай статус.

— „Бог“ е на позиция.

— Чувам те, „Бог“. „Небе“, край.

Доусън превключи радиостанцията на входящ режим.

— Едуардс, чу ли това?

— Тъй вярно, сър. „Бог“ е намерил позиция близо до целта и е готов, ако имаме нужда от него.

— Добре, хора — извика Гейтс. — Време е да се понасяме.

Тюлените закопчаха черните си плувни костюми за дългото плуване към брега. Над гърдите си сложиха кислородни апарати

„Дрегер“ — нещо подобно на затворена система за гмуркане, която не позволяваше на издайнически мехурчета да достигат до повърхността. После закачиха различните екипировки и оръжия за гърба, кръста и бедрата и се превърнаха в подвижен арсенал.

Гейтс провери всеки от мъжете, за да види дали всичко е в изправност и да се увери, че оръжията и другата екипировка са закрепени здраво. После отрядът направи предварителното прочистване, за да освободят телата си от натрупания азот, преди да минат на чист кислород за гмуркането. Тази процедура се правеше за безопасност, като намаляваше възможността някой от гмуркачите да пострада от липса на кислород, ако издишаният азот премине през абсорбиращите въглероден диоксид кристали в маската „Дрегер“ и отнеме мястото на животоподдържащия кислород.

Едуардс погледна часовника си за гмуркане. Беше време да тръгват.

— Адмирале, „Ангел“ ще бъде на позиция в девет и тридесет и ще очаква вашите заповеди.

— Приятно ловуване, „Ангел“ — отвърна Доусън достатъчно високо, за да го чуе целият отряд.

Един по един мъжете скочиха от задната палуба. Когато и седмината бяха във водата, Едуардс вдигна палци към Доусън и двамата старци. После тюлените изчезнаха в езерото.

56.

31 юли

Москва

— Здравствуйте, Бартоломию Георгиевич! — поздрави як и набит мъж, докато Килкъни и Купър влизаха в апартамента си в „Метропол“. — Как мина полетът ви?

— Добре, Иги — отговори Купър топло. Двамата мъже се прегърнаха. — Радвам се да те видя отново.

— Да. Като в миналото, само че по-хубаво.

— Иги, искам да се запознаеш с Нолън Килкъни, за когото ти разказах. Той ми помага за този случай. Нолън, да ти представя Игор Сергеевич Фьодоров от ФСБ.

— За мен е удоволствие — каза Килкъни и подаде ръка.

Фьодоров я хвана здраво с дебелопръстата си лапа и стисна, като през цялото време се усмихваше и гледаше Нолън в очите. Килкъни се усмихна на свой ред и приложи същото количество натиск, тъй като очевидно ставаше дума за изпитание за сила. Косматите вежди над кафявите очи на Фьодоров се сбърчиха и той увеличи натиска върху ръката на Килкъни, който не му остана дължен и посрещна предизвикателството с напрегната усмивка.

— Достатъчно — спря ги Купър и се засмя, развеселен от спектакъла. — Смятайте резултата за равен.

Фьодоров и Килкъни отпуснаха ръцете си едновременно, и двамата облекчени, че състезанието е приключило.

— Приятелят ти има добър захват — каза Фьодоров, докато масажираше ръката си.

— Същото може да се каже и за вас, господин Фьодоров.

С приятелски жест Фьодоров силно тупна Килкъни по гърба.

— Наричай ме Иги.

— Всичко готово ли е за срещата ни с Орлов? — попита Купър.

— Всичко е съгласно уговорката. Когато получа вашия сигнал, „Алфа“ ще бъде изпратен.

— „Алфа“? — вдигна вежди Килкъни.

— „Алфа“ е отряд от специалните части, като вашите тюлени и „Делта“. КГБ сформира „Алфа“ за операции в Афганистан. Аз бях част от отряда, който атакува президентския дворец в Кабул — заяви Фьодоров с гордост. — Ние бяхме начело на руското нашествие през 1979. Когато тази първа мисия тръгна на зло и попаднахме под тежък обстрел, Брежнев нареди да бъдем изоставени.

— Не е могъл да преглътне разочарованието? — попита Килкъни.

— Политици — процеди Фьодоров с отвращение. — Ние се справихме с това предателство и станяхме елитният отряд на специалните части на КГБ. По време на битката за руския Бял дом, когато Елцин започна единадесетдневна обсада срещу Руцкой и руския парламент, двама от „Алфа“ влязоха в Белия дом под флага на примирието и информираха бунтовниците, че имат тридесет минути да се предадат или специалните части ще атакуват. Бунтовниците се предадоха незабавно.

— Политици — подметна Килкъни.

— Когато КГБ се разформирова — продължи Фьодоров, — ФСБ наследи частите „Алфа“ и сега ги използваме като щурмови отряди за борба срещу тероризма. Като изпълнители на правителствени решения наскоро частите „Алфа“ бяха изпратени да премахнат шеф на мафията, който се хвалеше, че е недосегаем за правителството. Докато вървял от сауната към бронирания си „Мерцедес 600“, обграден от телохранители, снайперист от петия етаж го е прострелял два пъти в главата и веднъж в сърцето.

— Като се има предвид, че Орлов се е обградил с наемници като Лесков — отбеляза Килкъни, — добре е, че кавалерията е наблизо, когато имаме нужда от нея.

— Кавалерия? — на свой ред попита Фьодоров. — О, като в каубойските филми. Да, ние сме кавалерията. Имате ли нужда от нещо друго?

Килкъни поклати глава.

— Не — отвърна Купър. — Мисля, че всичко е готово. Ние с Нолън само трябва да се подготвим за срещата си с Орлов.

Фьодоров погледна часовника си.

— Време е и аз да тръгвам. Ще изпратя такси да ви изчака — шофьорът е от нашите. Ще ви помогне да стигнете дотам. Успех и на двама ви.

— Благодаря, Иги — отговори Купър.

— Ще се видим, когато всичко свърши — обеща Нолън.

57.

31 юли

Москва, Русия

След като взе набързо душ, за да отмие дванадесетте часа път и да се поразсъни, Килкъни излезе от стаята си с панталони в цвят каки, риза с отворена яка и сако от туид.

— Изглеждаш като модел на Ел Ел Бийн — подхвърли Купър.

— Благодаря, а с тоя твой костюм, господин Джи Кю, не бих отправял повече такива модни забележки. Къщи от стъкло, както се казва.

— Много смешно, но ще минем за американски бизнесмени — каза Купър с вяла усмивка. — Да тръгваме.

Пред главния вход на хотела портиерът ги съпроводи до тротоара и махна към наредените таксите. Овехтяла жълта лада приближи до тротоара и Купър и Килкъни се качиха.

— Сградата на „Финпром“ на Проспекта на мира, да? — попита мъжът за потвърждение на указанията, дадени от Фьодоров.

— Да — отговори Купър.

Шофьорът майсторски премина през средновековния лабиринт из центъра на Москва до Садовое колцо. По бившия градински път стигна до Проспекта на мира, където зави и се отправи към най-северната част на Москва. Килкъни забеляза тристаметров обелиск от полиран метал.

— Какво е това? — посочи той.

— Кое? — попита Купър машинално. — О, да. Това всъщност е първото ти пътуване насам. Тази кула отбелязва съветските постижения в космическите полети.

— Не си падат много по дребните жестове, нали?

— Не и когато трябва да се хвалят с нещо.

Няколко минути по-късно шофьорът спря ладата до тротоара пред сграда от бетон и стъкло. Западен ветреца подръпваше тъмносиния флаг, увиснал под покрива, и разкриваше разперените

криле на златен двуглав орел. Под флага се виждаше изписано името ВАО ФИПРОМ. Килкѝни забеляза наблюдателни камери, дискретно разположени по ръба на покрива и близо до централния вход.

Купър даде на шофьора дващсет американски долара — и от любезност, понеже шофьорът всъщност работеше за ФСБ, и за да изглежда ситуацията нормална отстрани. Килкѝни взе куфарчето си и излезе от колата.

Едър мъж, който изглеждаше ужасно в официалния си костюм, отключи вратата на вестибюла при приближаването им.

— Купър и Килкѝни? — попита той, сякаш повтаряше запомнена фраза.

— Да — потвърди Купър.

Едрият мъж отвори вратата широко и им позволи да влязат. После заключи. Във фоайето Дмитрий Лесков се подпираше на рецепцията. Той почти не обърна внимание на Купър, защото впери в Килкѝни отровен поглед, който сякаш заместваше насочен пистолет.

Килкѝни се приведе към Купър и прошепна:

— Изглежда ме помни.

— Какво очакваше? Цветя? — пошегува се Купър. — Просто си спомни, че отмъщението е част от руската народопсихология.

— Стана ми ясно.

— Спрете — нареди Лесков.

Той се изправи и даде знак на мъжа на вратата да ги претърси. Мъжът опипа Купър щателно, като не показва никакви задръжки да провери дори горната част на панталона за микрофони или оръжие.

— Прегледай торбата му — нареди Лесков. — Аз лично ще проверя този.

Килкѝни подаде куфарчето си на мъжа. Лесков започна да го претърсва, сякаш се опитваше да открие по-скоро физическа слабост, отколкото оръжие. Нолън усети, че е оценяван едновременно като противник и като цел, и разбра, че това е опит да бъде сплашен. Лесков приключи с предната част и се премести отзад.

— Достави ми удоволствие да правя това с жена ти — рече руснакът, явно се опитваше да го подразни.

Килкѝни бавно обърна глава наляво и го погледна над рамото си как се ухили, наслаждавайки се на подигравката си.

— Не и наполовина колкото ти харесва да го правиш с мен.

Усмивката на Лесков изчезна.

Килкъни присви устни и издаде звук като от целувка.

— Мамицата ти! — изруга руснакът с почервенияло от гняв лице.

Той изтегли дясната си ръка назад, докато свиваше дланта си в юмрук. Килкъни се завъртя на петата на левия си крак и сведе тялото си напречно спрямо Лесков. Докато се завърташе, издигна лявата си ръка и блокира юмручния удар, а после уви ръката си около тази на руснака. Сетне я дръпна като камшик и хвана лакътя на Лесков, като заби кокалчетата на юмука си в меката плът на предмишницата му. Ръката на противника му изтръпна и на практика остана неподвижна, като остави гърдите и корема му оголени за нападение.

Килкъни заби бърз удар в слънчевия сплит и му изкара въздуха. С крайчеца на окото си забеляза как огромният мъж пуска куфарчето и се насочва към него. С бърз скок Килкъни сграбчи гърлото на Лесков и притисна пръстите си към трахеята му.

— Кажи на тренираната си мечка да се отдръпне или ще ти изтръгна шибания гръклян!

Пръстите на Килкъни потънаха достатъчно, за да покажат и на двамата, че не се шегува. Купър набързо преведе искането на Килкъни, като се надяваше, че ситуацията няма да се влоши повече.

Лесков кимна и вдигна ръка. Огромният мъж се отдръпна назад.

— Дмитрий — обади се строго глас от вратата в дъното на фойайето. Беше Виктор Орлов. — Какво става тук?

— Мисля, че става въпрос за културни различия — каза Килкъни с поглед, впит в Лесков, — но с господина изгладихме недоразумението, нали?

Лесков се вторачи в очите му с дръзко предизвикателство. Ако изборът беше негов, щеше да довърши Килкъни веднага или да загине, докато се опитва да го стори.

— Да — потвърди с прегракнал глас.

Килкъни отпусна хватката си върху ръката и гърлото на Лесков, после се отдръпна с ръце на нивото на гърдите. Лесков също отстъпи крачка назад и разтри гърлото си с ръка.

— Имаха ли нещо в себе си? — попита Орлов.

— Не — отговори Лесков, гласът му се завръщаше. — Чисти са.

— Много добре, господин Купър, господин Килкъни, ако ме последвате, можем да преминем към деловата част.

Килкъни вдигна куфарчето си от мястото, където мъжът го беше оставил — като провери дали лаптопът все още е цял — после го взе и последва Купър. Лесков вървеше няколко стъпки след него, като се мъчеше да се справи с раните, нанесени на тялото и на гордостта му.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш! — прошепна строго Купър.

— Разузнаване, Барт.

Орлов ги поведе по широк коридор, който все още беше изпълнен с лекия аромат на свежа боя и нов килим. Покани групата в официалния си кабинет, а Лесков затвори тежката дървена врата зад гостите и застана до нея.

— Господа, преди да започнем — каза Орлов, като влезе в ролята на гостоприемен домакин, — бих искал да ви представя Оксана Зошченко, моя научен съветник.

— Добър вечер, господа! — поздрави Зошченко с хладна професионална отчужденост.

— Моля, седнете — посочи широкия диван Орлов.

Купър и Килкъни се настаниха на дивана с гръб към Лесков. Орлов и Зошченко седнаха на двойка тапицирани столове в стил Луи XV.

Купър се прокашля леко, за да прочисти гърлото си.

— Нашето присъствие тук е знак за добрата ни воля. Сега е времето и вие да покажете същото.

Орлов кимна и измъкна тънко тейфтерче от джоба на костюма си. Набързо прелисти страниците, после набра номер от телефона, който стоеше на старинната маса до него.

Звукът на далечен телефонен звън измърка от високоговорителя и след две позвънявания се чу отговор.

— Да? — попита дълбок глас.

— Говори Орлов. Дайте жените на телефона.

За момент се чу тишина, после гласът на Келси прозвуча на линията.

— Здравейте? Нолън?

— Тук съм, Келси. Как сте?

— Добре сме. Не са ни наранили.

— Това е чудесно. Дръж се, Келси, това скоро ще приключи. Може ли да говоря с Ели?

— Разбира се.

— Здравей, Нолън — обади се възрастната жена.

— Здравей, Ели. Радвам се да чуя гласа ти. Исках да се уверя, че си добре.

— Като се изключи, че тук е твърде горещо и влажно, добре съм.

— Чудесно. Ще видя и двете ви много скоро.

— Доволни ли сте? — попита Орлов, след като разговорът приключи.

— Ами тяхното освобождаване? — отвърна с въпрос Купър.

— След като бъда удовлетворен от декодирането на тетрадките, жените ще бъдат пуснати.

— Нолън, покажи му.

Нолън извади лаптопа си от куфарчето и го остави върху полираната маса за кафе пред него. Машината стартира бързо.

— Ще ви покажа алгоритъма, който Волф е създал, за да кодира своето изследване — поде Килкъни. — Записал го е на корицата на всяка от тетрадките.

Той повика текстов файл, в който се открояваше сложна математическа формула, после обърна лаптопа към Зошченко и Орлов. И двамата изглеждаха объркани от това, което виждат.

— В случай че се чудите, това е алгоритъм за квантов компютър.

— Такова нещо не съществува — подхвърли Зошченко скептично.

— Така е, все още няма. Математическите изчисления на Волф са верни, макар и трудни за възстановяване в конвенционален смисъл. Когато е кодирал тетрадките си, той е използвал този алгоритъм и е извършвал действията наум. Аз пренаписах алгоритъма, за да работи на обикновен компютър.

— Ами ключът? — попита Орлов. — Къде е пръстенът?

— На безопасно място и чака притежателя си. Не ви трябва пръстенът, а само надписът. — Килкъни отвори друг текстов файл и им показа ключа на Волф. — Вградил съм го в декодиращата система.

— Купър каза, че си декодирал част от тетрадките.

— Така е.

— Покажи ми.

Килкъни извади шест папки от куфарчето си и ги подаде на Орлов.

— Това са няколко страници от първата тетрадка. Всяка папка съдържа факсимиле на оригиналната страница, последвана от декодирания от нас текст.

Орлов отвори първата папка и видя разпечатка на сканирана страница от тетрадката на Волф. Като обърна листа, пред очите му се появи текстовата версия на Килкъни.

— На немски ли е? — попита Орлов.

— Немският е майчиният език на Волф. Нямахме много време да прочетем всичко, само достатъчно, за да се уверим, че не са безсмислици.

— Какво мислиш, Оксана? — обърна се към съветничката си Орлов, като ѝ подаде първата папка.

Зошченко внимателно огледа документа и преведе наум част от него от немски на руски. Прекара десетина минути в мълчание, после вдигна погледа си от страницата.

— Виктор, трябва да призная, че нищо не разбирам.

— Значи е измама?

— Не непременно — отговори тя. — Изглежда истинско, но научната част надминава моите познания. Трябва ни експерт в тази област, за да направим смислено заключение.

— Авакум?

— Да.

Орлов помисли за миг.

— Дмитрий, накарай да доведат Авакум тук.

Лесков кимна и издаде заповедта в прикрепения до бузата му микрофон. Няколко минути по-късно жена с дълга къдрава коса влезе в кабинета на Орлов. Тъмните кръгове под очите ѝ подсказваха, че през последните дни вероятно не е спала особено много.

— Елате тук, докторе — настоя Орлов.

Авакум тронаво тръгна към него. Когато се приближи, той ѝ посочи стола вдясно. Жената се подчини.

— Искам мнението ви за нещо, докторе — каза Орлов.

И подаде на Авакум една от папките. Тя я отвори и погледна първата страница.

— Това е страница от тетрадката — каза тихо.

— Да. Погледнете следващата страница и ми кажете какво мислите.

Авакум обърна на следващата страница и започна да чете. Не каза нищо, но Килкъни разчете излъчването на тялото ѝ. Очите ѝ се разшириха сякаш така видяното можеше да достигне по-бързо до ума ѝ.

— Боже мой! — възкликна тихо. — Има ли още?

— Да, има — отговори Орлов. — Какво мислите? Вярвате ли, че това е истинският текст от тетрадките?

— Да — заяви Авакум.

За Килкъни беше ясно, че прочитането на разкодирания текст беше върнало малко от живота в тази победена жена.

— Искате ли да видите как го направих? — директно попита Килкъни.

— Да, моля.

Килкъни ѝ показа оригиналното уравнение, после накратко описа как той и Грин са преработили квантовия алгоритъм на Волф, така че да може да работи на конвенционален компютър.

— Как симулирахте принципа за суперпозиция в програмата? — попита Авакум.

— Не сме го симулирали — призна Килкъни. — Избегнахме го. Преведохме уравнението на Волф от квантов език на такъв, с който можем да работим. Определено не е толкова красиво, колкото кода му, и вероятно не е толкова бързо, но върши работа.

— Може ли да видя останалото? — попита тя.

Орлов ѝ подаде останалите папки, над които тя се наведе с настървение.

— Всяка страница отнема от половин час до четиридесет и пет минути за декодиране — обясни Килкъни, — в зависимост от това, колко текст има на нея.

Орлов изчака, докато Авакум затвори и шестата папка.

— Какво е мнението ти, Лара?

— Тези хора могат да декодират тетрадките.

— Благодаря ти. Това е всичко, което исках — кимна Орлов. После погледна към Лесков. — Дмитрий, погрижи се доктор Авакум да бъде заведена в лабораторията.

След като жената излезе, Купър се облегна назад и кръстоса крака.

— Доволни ли сте? — попита той.

— Аз съм доволна, Виктор — обади се Зошченко.

— Аз също. — Орлов се наклони настрани и натисна бутона за повторно набиране. Този път дълбокият глас вдигна след първото позвъняване. — Йосиф, освободи гостите ни.

— Да, Виктор Иванович — отговори мъжът.

Орлов натисна бутона, който прекъсна разговора.

— Жените ще бъдат оставени на публично място в рамките на един час.

— Добре — кимна Купър. — Сега нека договорим останалата част. В замяна на декодиращата програма на Килкъни ние искаме не само свободата на двете жени, но и думата ви, че всичко приключва дотук.

— Какво имате предвид? — високомерно го изгледа Орлов.

— Искам да кажа, че нападенията ви трябва да приключат. Не би трябвало да ви е трудно да се съгласите. Вече притежавате всичко, което желаете.

— Ако хората ви, които са наблюдавали Сандстром, са ви държали в течение — добави Килкъни, — знаете, че дори да оцелее, ще мине дълго време преди да се върне отново в лабораторията. Няма никой друг в света, който дори да се приближава до възможността да ви настигне.

Орлов се усмихна със задоволство на оценката на ситуацията, дадена от американците.

— Когато ние двамата излезем оттук, всичко ще приключи. Споразумяхме ли се?

Орлов помисли за момент, докато преценяваше, както правеше с всяко решение.

— Дадено.

— Чудесно. Сега, като допълнителен знак на добра воля, докато чакаме жените да бъдат пуснати, ще предложа помощта на Килкъни в декодирането на други части от тетрадките на Волф. Ако искате, той може да инструктира доктор... — Купър се поколеба, сякаш се опитваше да си припомни името. — ... Авакум как да използва програмата.

— Това е приемливо — съгласи се Орлов. — Дмитрий, погрижи се Килкъни да бъде заведен в лабораторията на Авакум.

58.

31 юли

Москва, Русия

Килкъни последва високия мускулест мъж навътре в сградата. Временни стени от гипсокартон ограждаха големи части от зданието, които все още се ремонтираха, огледални полусфери, прикриващи охранителни камери, се появяваха в коридора на равни разстояния.

Охранителят поведе Килкъни нагоре по стълбите към вътрешен апартамент, разделен на обширно лабораторно пространство — което в момента беше празно — и няколко кабинета. Купчина кутии до едната стена на бъдещата лаборатория все още носеха клеймата, които Сандстром им беше сложил при пренасянето през юни.

Водачът на Килкъни посочи първата врата, после се обърна и изчезна. Пазачът на Авакум отвори вратата на кабинета и махна на Килкъни да влезе. Авакум с нищо не показа, че е забелязала идването му.

— Здравсти! — каза Килкъни с приятелски тон, прекрачвайки в стаята. Пазачът затвори вратата след него. — Не ни представиха по-рано. Името ми е Нолън Килкъни.

— Килкъни? — ахна тя. — Значи ти си човекът, на когото пратих съобщението?

— Да, и исках да ти благодаря за него.

— Защо? Нищо добро не произтече от постъпката ми, а аз вече съм затворник тук.

— Не съм съвсем съгласен. То ми помогна да открия кой е отговорен за нападението над лабораторията на Сандстром и за отвличането на две жени, едната от които ми е много близка.

Авакум се усмихна вяло при мисълта, че Килкъни е прекосил половината свят, за да освободи жената, която обича. Дългите години на изолация я бяха лишили от възможността да намери човек, който би направил същото за нея.

— Защо Орлов те изпрати тук?

— Трябва да те науча как да декодираш тетрадките, които хората му откраднаха от нас.

— Не искам да му предоставя познанието, което е скрито в тетрадките — въздъхна Авакум. — Той не го заслужава.

— Абсолютно съгласен съм, но не мисля, че който и да е от нас има голям избор в случая.

— Нека да поразчистя малко.

Килкъни й помогна да премести няколко купчини разпечатки на пода, после дръпна още един стол, за да може и двамата да седнат около дългото бюро. Вдигна капака на куфарчето си, сложи лаптопа върху бюрото в близост до компютъра на Авакум и свърза двете машини с кабел. После включи лаптопа.

— Файловете със сканираните страници на твоя компютър ли са?

— Не, държат ги на мрежовите сървъри в главната сграда на компанията в града.

— Все още ли имаш достъп?

— Някакъв. Ограничена съм до специално свързани с проекта ми области и нямам никакъв външен достъп.

— Няма и да се нуждаем от него. Включена ли си в мрежата?

— Да.

— Добре тогава, започваме.

Килкъни въведе серия от команди на клавиатурата и многократно кликна с мишката, за да отвори прозорец върху активния матричен екран на лаптопа. Тих звук от набиране на телефон се понесе от високоговорителите и Килкъни изключи звука.

— Какво беше това? — попита Авакум.

— Нищо особено, просто малка програма за комуникация.

Без да издава звук, лаптопът завърши набирането на предварително въведения номер и започна сателитен телефонен разговор от вътрешния си модем към мрежовия превключвател на Мичиганския консорциум в Ан Арбър.

Мрежата на консорциума отговори, двете машини се „здрависаха“ електронно — размениха си комуникационни протоколи — и се увериха, че могат да си разменят информация. След като двата компютъра се синхронизираха, прозорецът се изпълни с логото на Мичиганския консорциум по приложни изследвания и поиска

потребителско име и парола. Килкъни въведе и двете и се включи във вътрешната мрежа.

В горната част на прозореца се появи съобщение.

„Нолън, готов ли си да се захванеш с работа?“

Килкъни се усмихна.

„Можеш да се обзаложиш.“

Той знаеше, че от другата страна на света Грин е заредил Спайдър и чака да нападне компютърните мрежи на Орлов. Килкъни смали прозореца и на екрана остана само малко квадратче. След като Спайдър контролираше връзката между двата компютъра, нямаше нужда да губи време, за да гледа какво точно прави.

— Е, предполагам, че сега вече можем да се опитаме да декодираме още малко от тетрадките на Йохан Волф.

От нов прозорец Килкъни влезе в компютъра на Авакум и свали една от сканираните страници от тетрадките, откраднати преди пет дни. Отвори декодиращата програма и маркира картинния файл за обработка.

— Това е всичко; просто избираш кодирания файл и казваш на програмата да го преведе.

Авакум наблюдаваше нетърпеливо, докато компютърът ѝ бавно, знак по знак, трансформираше блоковете от неразбираеми символи в мислите на отдавна умрелия физик.

Килкъни се завъртя на стола си.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Когато бяхме в кабинета на Орлов и ти прочете страниците, които вече бях декодирал, какво откри?

— Не сте ли ги чели? — попита тя изненадано.

— Всъщност не. Не говоря много немски, а още по-малко разбирам от квантова физика. Предполагам, че ти се справяш отлично

и с двете.

Авакум се усмихна и извърна глава, смутена от комплиментата и вниманието.

— Работата на вашия колега Тед Сандстром е блестяща. Той е направил забележителен скок с експериментите си и откритието му може би ще промени твърде много неща. От малкото, което видях от работите на Йохан Волф, смятам, че той е разработвал теории, които обещават да разкрият нов начин за възприемане на физическата вселена.

59.

31 юли

Ан Арбър, Мичиган

— Добре, вътре сме — обяви Грин, когато Спайдър пое контрола над компютърната мрежа на ВИО „Финпром“.

Мосли излезе от кабинета на Грин в компютърния център на Мичиганския консорциум, който му служеше като временна оперативна база, и се приближи до полукръглия плот, където програмистът се бе обградил с клавиатури и компютърни екрани.

— Какво става? — попита Мосли.

— Нолън току-що отвори вратата към мрежата на Орлов. Нашият Спайдър се нахвърли и пое контрола върху сигурността ѝ. В момента би трябвало да създава няколко нови потребителски имена и пароли за неколцина приятели, които ще ни помогнат днес. Те ще имат неограничен достъп и контрол върху различни части от компютърните мрежи на Орлов. Всички привилегии на останалите потребители ще бъдат сведени само до възможност за четене.

Прозорецът, който следеше действията на Спайдър, показва създаването на редица от нови потребителски имена и електронните съобщения бяха изпратени на притежателите им. Един от мониторите съобщи с компютърен глас:

— *Имате поща.*

Грин отвори съобщението и си записа новото име и парола. После превключи на друг прозорец от екрана и въведе данните в очакващото меню.

— Кал, влязох в системата на „Финпром“.

Третият монитор започна да се запълва с текст, тъй като най-добрите приятели на Грин в хакерската общност започнаха да докладват. Той прегледа напредъка им.

— Джаз е в нефтохимическата компания на Орлов, а Хеми се е забил в телевизионните му дела. Браво! Дред, моят човек, се занимава

с доставките и превоза. О, боже, Сърфгрейп, прекланям се пред твоето величие!

— Какво е направила Сърфгрейп?

— Сърфгрейп, Бог да я благослови, току-що проникна в банковите сметки на Орлов в Швейцария и сваля историята на трансакциите му за последното десетилетие. Замразява сметките в момента, в който ги открие. ВИО „Финпром“ ще си има големи неприятности.

— Все още ме плаши фактът, че има хора, способни да вършат такива неща.

— Да, но не се ли радваш, че аз и екипът ми сме на твоя страна? Летете, прекрасни мои, летете — извика Грин екзалтирано, докато данните за електронното нападение срещу бизнеса на Орлов продължаваха да се сипят.

60.

31 юли

Сагинау Бей, Мичиган

Доусън прегледа събраните карти и сателитни снимки, разхвърляни по масата на „Шарън Ес“. Точки, надраскани с маркер, показваха местоположението на хората му около отдалечената ловна хижа.

„Ангел“ докладва, че е стъпил на сушата преди около двадесет минути и преминава от воден към сухопътен етап на задачата. Внимателното прокраждане на отряда от залива нагоре по течението на реката очевидно не беше забелязано от „Танго“.

След като достигнаха крайбрежната ивица, тюлените откачиха маските от пречиствателите „Дрегер“. Въртяща се клапа затвори двойката маркучи и попречи на замърсяването на пречиствателите. „Ангел“ приближи хижата през водата, която в различни точки стигаше от коляното до кръста. Според последния доклад „Ангел“ се беше разположил на възвишението източно от хижата.

Сателитният телефон на Доусън, оставен близо до масата, нададе нисък пулсиращ звук.

— Доусън — отговори той.

— Адмирале, Грин е. Нолън се появи в мрежата.

— Добре. Всичко ли се развива по план?

— Да, връзката е ясна и имаме достъп до всички благини. Има ли признаци, че ще пуснат Ели и Келси?

— Не — отговори Доусън напълно убедено.

Грин замълча за момент, не намери подходящи думи.

— Успех, адмирале.

Адмиралът благодари и приключи разговора.

После се вгледа в картите. Хижата беше разположена недалеч от брега, върху височинка, заобиколена от възвишения. Водата от реката наводняваше областта наоколо, където никнеха редки гори, потънали в мочурлива почва, идеални за лов на патици и гъски.

„Бог“, двучленният снайперистки отряд, се беше приближил пеша до хижата откъм граничещата с имота щатска гора Огемау. На около два километра от къщата, сгущена сред ниски шубраци и блатна растителност, малко хълмче даваше на снайперистите идеална видимост към северната и западната страна на простата едноетажна сграда.

— „Небе“ до „Бог“ — обади се Доусън.

— Тук е „Бог“. Чувам те, „Небе“.

— Докладвай състоянието на „Ореолите“.

— „Ореолите“ не са променени. Повтарям, „Ореолите“ не са променени.

От наблюдателницата на „Бог“ на хълмчето снайперистите виждаха ясно Келси и Ели. И двете жени бяха в спалнята в северозападния ъгъл и ако някой се доближеше към тях, „Бог“ можеше веднага да го спре. „Непромененият“ статус на заложниците означаваше, че не са били предприети никакви опити за нараняването или освобождаването им. Малко по-късно Доусън прецени, че е минало достатъчно време, за да е ясно със сигурност, че заложниците няма да бъдат освободени.

— Докладвай състоянието на „Танго“, „Бог“.

— Броят е пет — три плюс две — отговори снайперистът, като преброи петима мъже; трима вътре със заложниците и двама отвън на патрул.

— Чувам те, „Бог“ — отговори Доусън. — „Небе“ до „Ангел“.

— „Ангел“ е тук — отговори Едуардс. — Чувам те, „Небе“.

— „Ореолите“ са непроменени. Потвърденият брой на „Танго“ е пет. „Танго“ са три плюс две. Имаш зелена светлина, „Ангел“.

— Зелена светлина потвърдена, „Небе“. „Ангел“, край.

Доусън вдигна поглед от картите и погледна през стъклото към мостика. През гъстия, наситен с влага въздух брегът се виждаше като далечно кафяво-зелено петно. Някъде сред това петно се движеха неговите хора.

61.

Пайн, Мичиган

„Преди няколко дни бях в прегръдките на хубава жена в Москва — помисли си Дима, като се изплю на земята близо до хижата. — А сега съм в забравено от бога бласто.“

Късно през съботната вечер той и още един бивш войник на име Иля прелетяха над половината земно кълбо до Канада, а после бяха закарани до Блу Уотър Бридж в Мичиган. А сега патрулираше в бласто и се възстановяваше от комбинирания ефект на умората от полета и махмурлука.

Дима прогони още един рояк от непрекъснато изникващите комари, които го тормозеха. Докато разтъркваше мястото на врата си, където свирепите насекоми го бяха нахапали, той забеляза проблясък на отразена слънчева светлина сред откритата част на мочурищата. Огледа малкото хълмче, където беше видял отблясъка, после забеляза още един.

Дима залегна покрай възвишението. Беше виждал подобни отблясъци в Афганистан и Чечня и зад тях винаги се оказваха хора.

— Йосиф — обади се той по микрофона си.

— Да — отговори грузинецът.

— Дима е. Видях отблясък върху близкия хълм, на северозапад от лагера. Искам разрешение да разследвам.

— Имаш го. Изчакай на позиция, докато изпратя някой друг да те замести на поста.

Йосиф знаеше, че отблясъкът, видян от Дима, най-вероятно не беше нищо важно, но пренебрегването дори на най-обикновено явление по време на мисия като тази можеше да се окаже фатално.

— Иля, поеми поста на Дима.

Иля се надигна от старинната кушетка, праметна автомат през рамо и излезе през входната врата на хижата. Когато приближи северозападния ъгъл, Дима му махна и запълзя нагоре по възвишението.

— Горски — тихо каза Ахсан, — струва ми се, че някой е забелязал окуляра ти.

Горски помръдна изпод леката камуфлажна брезентова наметка, която покриваше легналото му тяло, и залепи око в телескопичния мерник на пушката, за да огледа зоната пред себе си. Двамата с Ахсан бяха известни заедно като отряд „Бог“, защото можеха да поразяват като мълния, спуснала се изневиделица от небето.

— Виждам го на десет часа — съобщи Горски. Дългото дуло на специално направената му петдесеткалибров пушка определяше дванадесетия час спрямо позицията им на хълмчето.

— Да, повика заместник, после тръгна към онези дървета. Ще го държа под око, просто исках да знаеш, че всичко е под контрол.

— Благодаря ти — каза Горски на партньора си.

Той се прицели към прозорчето на стаята, в която държаха двете заложнички. Провери настройките на мерника си и се увери, че разстоянието и посоката на вятъра са в негова полза.

Слушалката в ухото му припука.

— „Ангел“ до „Бог“, тръгваме.

— Чувам те, „Ангел“ — отговори Горски.

Снайперистът издърпа назад спусъка, докато той не изщрака на място. Тази стъпка спестяваше по-голямата част от енергията, необходима за стрелба с оръжието, и премахваше и най-слабия откат, предизвикан от внезапното дърпане на спусъка. От това разстояние и най-малкото потрепване на пушката на Горски лесно можеше да произведе изстрел далече от целта. Ако се стигнеше до стрелба, смъртта вече висеше съвсем леко върху натегнатия спусък.

Като правеше знаци с ръце, Едуардс поведе „Ангел“ в действие. Отрядът се разпадна на две огневи подразделения — първото, съставено от Едуардс, Родригес, Хепбърн и Гилгалън, а второто — от Гейтс, Детмър и Дарвас.

Докато бойната единица на Едуардс се изкачваше по глинестите възвишения и се насочваше към хижата, Гейтс се отправи към „Танго“, който патрулираше в близост до позицията на неговото звено. Два изстрела излетяха в бърза последователност от стария, поръчан от правителството през 1911 година колт четиридесет и пети калибър;

двете метални кълба пробиха дупка с размера на половиндоларова монета в челото на мъжа. Главата му отскочи назад от силата на удара, а тялото я последва в полета ѝ към земята.

Откос от полуавтоматично оръжие разби стъклата на прозореца на една от задните стаи на хижата. Детмър отговори със залп от петдесеткалибровия си автомат, който разби на парчета дограмата и част от окачените щори.

Като се възползва от прикритието, осигурено от неговата стрелба, отрядът на Едуардс стигна до задната врата на хижата. Родригес я изрита с такава сила, че бравата се изтръгна от дървената рамка.

Едуардс хвърли звукова и заслепяваща граната през вратата на хижата. Тюлените прикриха очите си, когато бомбата избухна с комбинация от ослепителен блясък и зашеметяваща ударна вълна, която повали повечето хора в безсъзнание. Тюлените хлътнаха през изпълнената с дим врата, всеки съсредоточил вниманието си и насочил дулото към различна част от пространството пред тях. Всеки беше отговорен за ставащото в неговата зона на смъртта.

Голямата стая беше чиста. Едуардс махна на Гилгалън и Хепбърн да проверят стаите от едната страна, докато той и Родригес прочистваха помещенията от другата.

Йосиф тъкмо закопчаваше ципа на панталона си, след като се беше облекчил, когато чу как Миша стреля от спалнята в дъното, а задната врата се отвори с трясък.

— Мамка му! — изруга той, като осъзна, че ги нападат.

Мигновено извади деветмилиметровия си пистолет от кобура на рамото и започна да брой бавно, като изчакваше неизбежната експлозия на зашеметяващата граната — устройство, което често беше използвал в миналото, за да обездвижи хората, които беше изпратен да плени, вместо да убива. Три безкрайни секунди минаха, после дървената хижа беше разтърсена от звуковата вълна на гранатата.

Шумът все още се отразяваше от измазаните стени, когато Йосиф изскочи от тоалетната през малкия коридор към далечната спалня, където държаха заложниците. И двете жени бяха все още вързани за столовете си, уплашени, но видимо незасегнати от

оглушителния взрив. Йосиф се огледа из стаята за въоръжени нападатели. Беше чисто. После без колебание вдигна пистолета и се прицели в Ели.

Горски видя вратата да се отваря със замах и мургав чернокос „Танго“ да влиза в стаята, където държаха „Ореолите“. С вдигнат на нивото на гърдите си пистолет мъжът прегледа помещението от ляво надясно. След това насочи оръжието към „Ореолите“. Горски нежно натисна спусъка. С приятно изщракване петдесеткалибровият куршум изскочи от дулото, изстрелян от разширяващия се свръхнагрят газ.

По-голямата част от това, което до този момент беше глава на Йосиф, се разлетя към дългата стена във вид на хиляди пръски мозък и кръв. Пистолетът, който беше насочил право към лицето на Ели от упор, се изви нагоре. Куршумът, който трябваше да отнеме живота на Ели, леко одраска горната част на главата ѝ и издълба плитка резка в тънкия слой кожа върху черепа ѝ. Възрастната жена падна назад, когато пистолетът на Йосиф изгърмя; столът, за който беше завързана, се прекатури до двойното легло.

Почти обезглавеното тяло на Йосиф се свлече настрани, сякаш запратено към вратата от нечия невидима ръка.

— Ели! — изкрещя Келси, докато възрастната жена падаше с наклонения стол. От раната ѝ се стичаше кръв и обливаше сиво-бялата ѝ коса с яркочервени отблясъци.

Родригес видя неясно движение в коридора; някой беше притичал от стая от едната страна към срещуположната, където се намираха зложниците. Той вдигна ръка, за да извести Едуардс, че е видял поне един „Танго“. С осигурено от Родригес прикритие Едуардс се спусна по коридора и зае позиция, за да прикрива на свой ред тюлена, който го прескочи и се устреми към вратата на спалнята.

Чу се гръмотевичен пукот в стаята, после кървави пръски излетяха през отворената врата.

— „Бог“, ти ли беше това? — попита Едуардс в микрофона си.

— Тъй вярно, „Ангел“. „Тангото“ при „Ореолите“ е обезвреден — отговори Горски, докато вкарваше нов патрон в цевта.

„Танго“, който беше поел патрулирането на периметъра от другаря си, сега тичаше към хижата. Горски насочи мерника към тила на мъжа и стреля. За миг картината от окуляра се замъгли, когато облак нагорещен газ от дулото премина пред погледа на стрелеца. В далечината тичащият „Танго“ се строполи мъртъв на земята.

— „Танго“ пред хижата е обезвреден — отбеляза Горски с хладната отчужденост на хирург, изрязващ тумор.

Родригес и Едуардс спряха на вратата на спалнята и за миг огледаха стаята. Лейтенантът отстъпи встрани, опря гръб в стената и тръгна към ъгъла на стаята, откъдето по-добре можеше да види скритата част на леглото.

— Чисто — извика след секунда.

Родригес прибра оръжието си, прескочи мъртвия „Танго“ и се приближи до Ели. Опря два пръста отстрани на врата ѝ.

— Жива е.

— Един „Танго“ е обезвреден. Един от „Ореолите“ е ранен — обяви Едуардс.

— Един „Танго“ е обезвреден тук долу. Всичко е чисто — обади се Хепбърн. — Парамедикът е на път.

Родригес махаше въжетата на Ели, когато Гилгалън влезе в стаята. Двамата мъже внимателно повдигнаха възрастната жена от стола и положиха неподвижното тяло на двойното легло. Като използва кейбар ножа си, Едуардс освободи Келси.

Гилгалън провери зениците на Ели; и двете реагираха на светлина. После огледа кървавата рана на челото ѝ.

— Ще се оправи ли? — попита Келси.

— Самата рана е повърхностна, ще заздравее и ще остави едва доловим белег. Изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

Парамедикът отвори малък плик с ароматни соли и ги приближи към носа на Ели — очите ѝ незабавно се отвориха.

— Was? Az... — избъбри Ели стреснато, докато се опитваше да си намери думите.

— Спокойно, госпожо — каза Гилгалън меко. — Получихте неприятна рана, но ще се оправите. Просто се успокойте и ме оставете да ви превържа.

— Четирима „Танго“ обезвредени — докладва Едуардс. — Някой да е виждал номер пет?

Дима се движеше бавно през дълбоката до глезените кал в заблатения участък, когато чу изстрелите откъм хижата и хълмчето. Експлозия разби няколко прозореца в централната стая на хижата и беше последвана от гъст бял пушек. После видя как тичането на Иля към къщата беше прекъснато, когато куршум, изстрелян от отличен снайперист, разби черепа му.

— Е сега си еба майката — измърмори Дима руската ругатня, която отговаряше и на настроението му, и на ситуацията.

Докато оглеждаше хижата, трима мъже, облечени от главата до петите в черно, се изкачиха по възвишението и бързо прочистиха предната част на хижата. Групата на Дима не съумя да даде сериозен отпор на щурмовия отряд.

Той се приведе над заблатената вода.

„Ако мога просто да остана скрит, може би ще се измъкна жив оттук.“

С периферното си зрение забеляза движение отдясно. Обърна се навреме, за да види как слабават мъж се надига от водата и насочва към него пушката си.

Обърна се, но преди да успее да насочи своето оръжие, Ахсан проби няколко дупки в гърдния му кош с два кратки откоса. Завъртането на Дима продължи, но надолу към мътната вода.

— „Танго“ пет е обезвреден — докладва Ахсан, докато наблюдаваше как мъжът пада по лице в плитката тиня.

Вътре в хижата Гейтс прибра оръжието си и отиде в стаята, където Келси и Ели бяха прекарали последните няколко дни.

— Макс?! — извика Келси, когато го видя на вратата. — Какво правиш тук?

— Тюлените на САЩ са на вашите услуги, госпожо — отговори Гейтс. — Поздрави от контраадмирал Джак Доусън.

— Нолън с вас ли е?

— Не, но не защото не искаше да дойде. Всички тук, с изключение на лейтенант Едуардс, сме служили с Нолън. Обещахме му, че ще измъкнем теб и госпожица Витал невредими. Добре ли сте?

— Като се изключат охлузванията по китките и глезените, добре съм.

— А приятелката ти?

— Парамедикът каза, че ще се оправи — само повърхностна рана на главата.

— Юхуу! — обади се Едуардс, — намерихме и петия.

— Юхуу! — възкликна Гейтс.

— Хепбърн, докладвай ситуацията на „Небе“ — нареди Едуардс.

На мостика на „Шарън Ес“ Доусън прие новините със смесица от гордост и облекчение.

— Bravo Зулу, „Ангел“. „Небе“ край — отговори той, като изслуша доклада.

— Какви са вестите, адмирале? — нетърпеливо попита Мартин.

— Като цяло са добри. Келси е добре, Ели е пострадала съвсем леко. Парамедикът я превързва в момента, но ще докараме доктор да я прегледа колкото се може по-скоро. Бойците са избили всички похитители и не са понесли никакви поражения.

— Искате ли да се приближим към брега? — попита Харсен Смит.

— Ще бъде чудесно, сър — отговори Доусън.

После адмиралът вдигна сателитния телефон и набра директната линия на Грин в Мичиганския консорциум. Грин вдигна още преди да е отзвучало първото позвъняване.

— Грин, Доусън е. Освободихме заложниците. Предай новината.

— С най-голямо удоволствие, адмирале.

— Мосли, освободили са заложниците! — изкрещя Грин, докато затваряше слушалката. — Келси и Ели са добре.

— Чудесно! Ще се обадя на руснаците — каза Мосли. — Уведоми Нолън.

— Вече му пиша.

62.

31 юли

Москва, Русия

Купър търпеливо седеше в кабинета на Орлов. След като сделката беше сключена и Килкъни беше отишъл да инструктира Авакум как да използва програмата за декодиране, нямаше какво толкова да прави, освен да чака.

През изминалите двадесет минути след излизането на Килкъни Лесков остана на поста си до вратата, като само от време на време сваляше поглед от Купър, разсеян от докладите, които получаваше от охранителните екипи из сградата. Всеки път, когато пристигаше доклад, Лесков покриваше с длан слушалката си и леко повдигаше глава — навик от бойните дни.

Телефонът на бюрото на Орлов позвъни и той го вдигна. Купър наблюдаваше внимателно, като се надяваше да долови какво му казват. Веждите на руснака се извиха, сякаш някакво външно напрежение се опитваше да задържи мислите в главата му. Каквито и да бяха новините, физиономията на Орлов подсказваше, че са неочаквани.

Той наклони глава и като придържаше слушалката с рамо, се обърна към компютъра на бюрото. Затрака по клавиатурата достатъчно силно, че Купър да чуе.

— Оксана! — извика, без да отмества поглед от екрана.

Зошченко се изправи и бързо се приближи до него. Орлов натисна още няколко клавиша, растящият му гняв ставаше все по-видим.

Погледна към Зошченко озадачено. Тя поклати глава в отговор и не предложи никакъв коментар по повод това, което гледаха на екрана.

— Не ме интересува как го правиш, просто го спри! — извика Орлов в телефонната слушалка, преди да я затръшне ядно. — Дмитрий, отрязани сме от компютърните си мрежи. Накарай пазача на Авакум да разбере какво прави Килкъни. Веднага!

— Да — отговори Лесков и веднага даде заповед в микрофона си, който се извиваше от слушалката в ухото му до ръба на устните.

— Какво е това? — попита Авакум, когато малка червена светлина се появи в долния десен ъгъл на екрана на лаптопа на Килкъни.

— Съобщение.

Килкъни щракна върху примигващата светлинка и в центъра на екрана се появи малък прозорец. Два реда текст се издигнаха от долната част на екрана.

„Добри новини: и двамата заложници са спасени!
Лоши новини: някой е забелязал проникването ни.
Бъди нащрек!“

Килкъни се усмихна с облекчение.

— Какво означава това? — попита Авакум нетърпеливо.

Килкъни я погледна и видя страха, изписан на лицето ѝ. Пресегна се и хвана ръката ѝ.

— Съобщението означава, че двама добри хора сега са в безопасност, а копоите на Орлов са забелязали, че нещо изключително нередно се случва с компютрите им.

Той се обърна към лаптопа си и затвори прозореца. В същия миг едрият пазач на Авакум отвори вратата към кабинета ѝ и изкрещя нещо на руски.

— Какво казва? — попита Килкъни, без да изпуска руснака от поглед.

— Искане да знае какво, по дяволите, правиш. — Авакум преведе буквално.

— Кажете му, че декодирам информация за шефа му.

Докато жената превеждаше отговора, Килкъни махна с ръка към екрана, за да подчертае, че мъжът трябва да гледа там. Едрият пазач се приближи към бюрото, за да погледне по-добре. Половината от екрана показваше матрица с криптираните символи на Волф, а на другата

постепенно нарастваше ивица от математически формули и немски текст.

Когато пазачът се приведе напред, за да огледа лаптопа, Килкъни се пресегна с двете ръце, сграбчи два големи кичура от мазната коса на мъжа и дръпна надолу. После скочи от стола си, изтегли десния си крак назад и заби коляно в лицето на мъжа. След хиза гери ритника на Килкъни микрофонът на пазача разкъса тъглчето на устата му и се заби в бузата, преди да се откъсне от слушалката. Кръвта потече силно от разбития нос и устатата на мъжа.

Пазачът простена, напълно объркан, докато Килкъни наклони леко главата му, а после бързо я изви, сякаш я развиваше от гнездото ѝ. Прешлените, които образуваха малката вдлъбнатина във врата на пазача, се сплескаха, въртеливото движение беше твърде бързо, за да могат мускулите на врата да му се противопоставят.

— Ти го уби! — ахна Авакум в шок.

— Нямам голям избор. Орлов ни иска мъртви.

Килкъни остави пазача на пода, после огледа пораженията върху крака си. Два от зъбите на мъжа се бяха впили през панталоните в плътта над коляното. Авакум примигна, когато той издърпа двете парчета и ги захвърли в кошчето.

— Не се бой, ще се оправя — рече ѝ Килкъни, докато оглеждаше двете ранички. — Дано само пълнителят му да е пълен.

После сграбчи тялото на пазача под мишниците, изнесе го от кабинета и го просна в центъра на празната лаборатория.

— Защо оставяш тялото там? Нали другите ще видят какво си направил?

— Надявам се. Този човек е моето плашило. Ако другарите му го видят да лежи там бездиханен, може би ще си помислят малко преди да се опитат да влязат тук.

Килкъни свали кобура от рамото на пазача, препаса го на себе си и набързо провери оръжията. После обискира мъртвеца и откри още два пълнителя.

— Да се върнем в кабинета ти — каза накрая, докато прибираше допълнителните муниции.

Килкъни изключи лаптопа и разкачи кабелите.

— Може ли да те попитам нещо? — каза ѝ, докато затваряше лаптопа и го прибираше в куфарчето си.

— Разбира се.

— Защо ми изпрати онази част от изследването на Сандстром?

— Аз съм учен, не крадец. Исках да науча истината.

— Понякога истината не е приятна — каза Килкъни, като се обърна да я погледне. — И много скоро ще стане направо грозна. Стой близо до мен и може би ще имаме някакъв шанс да се измъкнем живи оттук.

63.

31 юли

Москва, Русия

Матиран сив хеликоптер „Мил Ми-38“ се носеше от запад към покрайнините на Москва. Премина над ВДНХ, както беше известен изложбеният център за цяла Русия, и пресече Проспекта на мира. Пилотът промени звука на шестте роторни перки, настрои тягата на двата ТВД-300 турбинни двигателя и закрепил хеликоптера да се рее над плоския покрив на ВИО „Финпром“. Баластният агрегат се разлетя във всички посоки, разпръскван от движението на хеликоптера надолу, и се посипа по земята.

Кралското синьо на флага, който толкова гордо носеше златния двуглав орел на Орлов, се замята бясно под могъщата струя на ротора; тъканта около придържащата част на знамето бързо се откъсна и разкъсаната емблема падна на улицата.

Щом хеликоптерът кацна на сградата, вратите от двете страни се отвориха и въоръжени мъже в черни нинджа костюми се изсипаха на покрива. Синьо-бели коли на московската полиция се появиха внезапно и отцепиха Проспекта на мира и всички малки улички около сградата на Орлов. Два големи черни камиона, по един от двата края на дългата сграда, разтовариха още два отряда от щурмовия отряд „Алфа“. Три координирани, добре въоръжени екипа от по петнадесет души се изсипаха в зданието и разбиха охраната на Орлов.

Кабинетът на Орлов се разтресе с дълбок тътнещ звук като от продължителна експлозия или канонада.

— Виктор! — изписка Зошченко, обхваната от паника.

— Дмитрий — надвика шума Орлов, — какво става?

— Правителствени части нападат сградата, Виктор Иванович — отговори Лесков, докато следеше докладите, които заливаха слушалката му. — Хората ми заемат отбранителни позиции. Трябва да се евакуирате.

От всички присъстващи в кабинета само Купър изглеждаше незасегнат от настъпващия хаос. Застаряващият шпионин се облегна на дивана и скръсти ръце над корема си.

— Бих се предал на ваше място — посъветва домакина си той. — Това е най-добрият ви шанс да останете жив.

Орлов се обърна и видя, че Купър стои спокойно като Буда. Спорадични изблици на стрелба се чуваха из сградата.

— Ти си виновен за това! — извика руснакът.

— Не мога да поема изцяло вината. Имате много влиятелни врагове.

С пистолет в ръка Лесков притича към шефа си.

— Трябва да напуснете незабавно.

— Дай ми това — излая Орлов и издърпа пистолета от ръката на Лесков.

Без да се поколебае и за секунда, той вдигна глока и стреля три пъти в гърдите на Купър.

Възрастният мъж се свлече назад върху дивана. Кръвта се изливаше от гърдния му кош при всеки удар на сърцето. Въпреки нетърпимата болка той успя да вдигне поглед и да срещне очите на Орлов.

— Маmicата ти, Виктор Иванович! — каза Купър дръзко, макар че гласът му започна да заглъхва. — Свършен си.

Орлов потрепери при последните думи, но остана безмълвен. Експлозия разклати зданието. Зошченко притича към Орлов и обви раменете му.

— Виктор, те ще ни убият! — изкрещя тя. — Трябва да се предадем! Имаш пари, можеш да сключиш сделка и да се спасим!

Орлов погледна разплаканите ѝ очи с отвращение и натисна спусъка на глока. Жената залитна назад и той стреля отново в гърдите ѝ — тя се свлече на пода. После връчи пистолета на Лесков.

— Колко дълго хората ти могат да задържат сградата?

— Десет, може би петнайсет минути.

— Достатъчно е. Да вървим — каза Орлов, като се насочи към тайния изход на кабинета.

Седмина от „Алфа“ елиминираха двамата мъже, които пазеха главния коридор, и нахлуха в изпълнителния кабинет на Орлов. Откриха Купър на дивана и Зошченко на пода.

— Насам! — извика единият от „алфите“.

Парамедикът постави два пръста върху врата на Купър.

— Този е мъртъв.

После се приближи до жената.

— Пулсът е слаб и е загубила много кръв, но все още е жива.

64.

31 юли

Москва, Русия

Близо до средата на сградата, в съседство с главния вертикален стълб, скриващ електрическите и комуникационните кабели, Аркадий Малик стоеше пред стена от малки черно-бели монитори, всеки от които получаваше картина от охранителна камера, разположена някъде из вътрешността. Малик напрегнато наблюдаваше няколко от мониторите, които предаваха сцени от битката, протичаща съвсем близо до него.

Лесков набра кода си за достъп и отвори вратата на охранителния център на сградата. Той и Орлов бяха притичали по късия коридор, покрай здрава стоманена врата и бяха достигнали до стаята, където седеше Малик.

— Малик — извика Лесков, — какво е положението?

— Нашите се оттеглиха от основните входни позиции на първия етаж и на покрива. — Той натисна поредица от клавиши и премина през изображенията на всички възможни камери, и вътрешните, и външните. — Загубили сме около една трета от първия и петия етаж, но все още контролираме изцяло втори, трети и четвърти.

Няколко от мониторите показваха част от хората на Лесков, въвлечени в престрелка с мъже, облечени в черни нинджа костюми.

— Мамка му, тези са „Алфа“! — изруга Лесков. — Виктор, хората ми ще се бият и ще накарат враговете да заплатят за всеки сантиметър от сградата, но е само въпрос на време да ни пометат. Превишават ни като численост и като огнева сила.

— Какво е положението в тунела? — попита Орлов.

Малик показва гледните точки на различни камери на четири от мониторите. Първият изобрази масивна стоманена врата, вградена в бетонна стена. Вторият предостави изглед на обратната страна на вратата от разстояние в бетонен коридор — достатъчно широк, за да могат трима души да вървят по него един до друг. На третия и

четвъртия Орлов видя далечния край на тунела, където той се сливаше с линията на метростанция Челобитиево, която минаваше под Проспекта на мира.

Работниците, които обновяваха сградата на Орлов, бяха открили изоставения тунел, докато подменяха остарели хранващи устройства. Макар че това не беше отразено на никоя от скиците им, тунелът беше използван за складиране на материали по време на конструирането на линията на метрото и беше изоставен преди работата да бъде довършена. Орлов нареди тунелът да бъде продължен под сградата и края му да бъде отбелязан със стоманена врата.

— Тунелът е чист и в двата края — докладва Малик.

— Покажи ми лабораторията на Авакум — нареди Орлов нетърпеливо.

Малик въведе нова команда. Статичният шум на единия монитор беше заместен от вида на празна лаборатория. Като използва няколко бутона, за да увеличи образа, Малик завъртя камерата настрани и я насочи към вратата, която водеше към кабинета на Авакум. Тялото на пазача лежеше неподвижно в центъра на лабораторията.

Лесков стовари юмрука си върху бюрото с такава сила, че Малик подскочи уплашено.

— Бездарен идиот! Казах му, че Килкъни е опасен и не трябва да го изпуска от очи. Сега Килкъни има оръжие.

— Килкъни и Авакум все още ли са в лабораторията? — попита Орлов.

— Да, Виктор Иванович — отговори Малик. — Не видях никого по коридорите.

— Дмитрий, вземи Малик и убий и двамата.

— С удоволствие.

— Ще те изчакам тук. Когато се върнеш, ще използваме тунела.

— Малик, какви оръжия са останали?

— Няколко пистолета и два модифицирани автомата „Калашников“.

— Вземи ги — нареди Лесков. После подаде на Орлов своя пистолет и резервен пълнител. — Вземете. Дръжте мониторите под око. Ако „Алфа“ пробият отбраната, преди да съм се върнал, тръгвайте.

— На добър час, Дмитрий!

— И на двама ни, Виктор Иванович!

Малик подаде на Лесков единия от автоматите АКС-744 с рязана цев от рафта и взе два резервни пълнителя. Лесков набързо провери оръжието и махна предпазителя.

— Да вървим.

65.

31 юли

Москва, Русия

Килкъни започна да размества мебелите в кабинета на Авакум, за да създаде защитено пространство. Вече беше чул звуците от престрелката и знаеше, че трябва да запази Авакум невредима, докато битката свърши.

— Лара, каквото и да се случи, не излизай оттук, докато не ти кажа да го направиш. Става ли?

— Разбирам — отговори тя, като се скри зад стената от мебели.

Килкъни се върна обратно в лабораторията и започна да рови из кутиите и оборудването, което беше складирано в ъгъла — по-голямата част беше открадната от Сандстром. Веднага забеляза осемсантиметровото изолационно покритие на лабораторната маса на физика.

След като разчисти горните кутии, Килкъни сграбчи два от краката на масата и я задърпа към вратата на кабинета, където се криеше Авакум. Обърна масата на една страна, после я избута, докато единият ръб не се допря на стената на лабораторията, за да образува защитна преграда.

Килкъни пропълзя зад импровизираната барикада и надзърна към двете врати, които водеха от лабораторията към коридора. От мястото си имаше широк триъгълен обхват за стрелба. Извади резервните пълнители от джоба си и ги остави на пода до краката си.

Когато се приближиха към лабораторията, Лесков се притисна към стената, за да затрудни максимално евентуалните си противници. Малик последва примера му. Двамата се плъзнаха покрай стената, докато не достигнаха първата от двете врати на лабораторията. Като се помръдна съвсем леко, Лесков погледна през стъкленото прозорче на

вратата. Видя в срещуположния край на стаята голяма метална маса, обърната настрани пред вратата на кабинета.

— Дмитрий — гласът на Орлов изпълни ухото на Лесков, — Килкъни е построил барикада пред лабораторните кабинети.

— Разбрано — отговори Лесков. После се обърна към Малик. — Чу ли това?

Малик кимна.

— Ще се промъкна отзад и ще мина в празното пространство от другата страна на лабораторията. Когато съм на позиция, ще ти дам сигнал да стреляш по барикадата. Аз ще атакувам отзад.

— Но отзад няма врата? — учуди се Малик.

— Все още не.

Лесков мина покрай Малик и се насочи към частта от втория етаж, която все още се реконструираше.

Лесков си проправи път към зле осветеното пространство зад лабораторията, където стена, оформена със стоманени греди, отделяше голямо пространство. Беше завършена само откъм вътрешната страна; гредите, жиците и другите компоненти се виждаха от мястото, където стоеше Лесков. Той премери разстоянието на око и си проправи път към помещението, за което подозираше, че е празен кабинет в близост до лабораторията.

— Сега, Малик — извика той.

В отговор чу как изстрелите се посипват през новопостроените стени.

Внезапният откос свари Килкъни неподготвен. Не беше забелязал никакво движение в коридора. В отговор той изстреля няколко куршума по посока на вратата, за да задържи нападателя в коридора. Последва кратък откос от четири патрона, които се забиха в плочата от неръждаема стомана. Малик продължи да стреля, този път високо над барикадата на Килкъни. Летящите куршуми преминаха през стената зад него, остъргаха горната част на бюрото на Авакум и се забиха в задната стена на кабинета ѝ. Жената изкрещя, докато куршумите се сипеха около нея.

— Добре ли си? — извика Килкъни, докато отговаряше на стрелбата на Малик.

— Не! Искам това да спре! — изкрещя Авакум през сълзи.

— И ти го искаш, и аз го искам — отвърна Килкъни.

Лесков се отдръпна на два метра от стената и изпразни целия пълнител на своя „Калашников“ срещу нея, като образува издължен овал върху гипсовата повърхност. После измъкна празния пълнител от оръжието, сложи нов и изрита стената в центъра на очертания овал. Гипсокартонът поддаде и се свлече на пода на празен кабинет.

Килкъни се обърна, когато чу изстрелите зад гърба си, и видя няколко куршума да рикошират из коридора.

— Мамка му! — изръмжа той.

Още един откос откъм далечната врата се заби в стоманената барикада. Когато стрелбата затихна, Килкъни се изправи, прицели се в стената до далечната врата и изпразни глока. В бърза последователност куршумите заблъскаха по стената като чук и пробиха достатъчно широка дупка, за да могат последните куршуми от откоса да преминат безпрепятствено. Висок стон отговори на огъня, последван от кратко падане на нечие тяло в коридора.

— Не се изправяй, Лара! — изкрещя Килкъни, докато захвърляше празния пълнител, слагаше нов и прескачаше от другата страна на барикадата.

Лесков излезе от кабинета и започна да стреля напосоки из късия коридор. Целеше се ниско и беше пуснал на автоматична стрелба своя „Калашников“. Осъзна, че е почти без муниции, когато Килкъни прескочи над защитната стоманена плоскост.

Докато прелиташе над масата, американецът се обърна и насочи глока към Лесков. Изгаряща болка блъсна дясната му ръка като внезапен удар с камшик, когато стреля, и двата куршума, насочени към гърдите на Лесков, отлетяха настрани. Килкъни изпусна пистолета си, който изтрака на пода от другата страна на масата.

Лесков внимателно се приближи към позицията на Килкъни, като презареди последния пълнител.

— Малик — каза той в микрофона, — Килкъни е от твоята страна на барикадата.

Никакъв отговор. Лесков предпазливо се придвижи напред по коридора. На пода близо до масата видя глока, който Килкъни беше взел от пазача на Авакум, и няколко капки кръв. Приблужи се до барикадата, здраво стиснал автомата с дясната си ръка, а лявата придържаше дулото.

Куршумът, който рикошира от стоманения плот, издълба дебела резка в долната част на предмишницата на Килкъни. Раната пареше, но той не обърна внимание на болката и кръвенето. Наведе се ниско, докато оглеждаше ръбовете на масата, прехвърлил тежестта си върху присвития десен крак. От тази поза той лесно можеше да се прехвърли от единия на другия крак, без да вдига главата си над барикадата. Изпъна лявата си ръка напред, като се подготви да блокира нападение отвисоко.

Видя късата цев на калашника да се подава близо до горната част на барикадата. Когато се показаха петнадесет сантиметра от мощния автомат, той скочи нагоре и блъсна цевта на оръжието с лакът, като я отклони настрана. Докато се изправяше, уви лявата си ръка около автомата като змия, докато не хвана лявата китка на Лесков от долната страна.

Лесков дръпна спусъка, докато Килкъни притискаше оръжието между ръката и тялото си. Дулото се нагорещи до червено и завибрира до ребрата на Килкъни, докато бърза поредица експлозии се разгаряха в рязаната стоманена цев.

Като продължи устрема си нагоре, Килкъни завъртя тяло в посока, обратна на часовниковата стрелка, и издърпа стрелящото оръжие напред, с което наруши равновесието на Лесков. Дясната ръка на Килкъни се изтегли плавно, подпомогната от въртенето на тялото му, а дланта се изпъна в търсене на цел.

Замахна към лицето на Лесков и заби ръба на дланта си с такава сила, че носът на руснака се залепи за дясната му буза. Като продължаваше да дърпа Лесков напред, Килкъни го удари в окото с лакътя си.

Лесков зави от болка. Като навита пружина Килкъни се изстреля в обратна посока и прехвърли руснака през барикадата, като заби главата му в покрития с винилови плочки под.

Лесков издърпа оръжието назад, докато падаше. После насочи дулото нагоре и го заби под лявата мишница на Килкъни, който се преви, докато безчувствеността се разливаше като електрически заряд и се разпростираше от рамото към върховете на пръстите му. Лесков заби дулото силно и го вклини в раменната става, като раздели костите в рамото на Килкъни. После освободи лявата си ръка и се превъртя, докато Килкъни падаше назад, притиснал наранената си ръка.

Руснакът се изправи на крака, отстъпи на известно разстояние от Килкъни, прицели се и натисна спусъка.

Щрак.

Нищо. Вбесен, Лесков завъртя автомата като тояга и се нахвърли върху Килкъни, който се изтегли назад, за да прикрие лявото си рамо. Докато Лесков нападаше, Килкъни се плъзна надясно и се отмести от пътя на руснака, като попадна в сляпото петно на полезрението му. Пренесе цялата си тежест върху десния крак и нанесе унищожителен удар с левия в слабините на Лесков. Руснакът се преви, като крещеше нечленоразделни ругатни. Автоматът изтрака на пода.

От същото положение Килкъни сгъна крака си, притисна бедрото към корема и отново ритна, като този път запрати външния ръб на стъпалото си отстрани в коляното на противника. Ставата поддаде, Лесков загуби равновесие и се свлече. Докато падаше, Килкъни успя да хване косата му и да засили главата му към пода.

Промени стойката си, готов да удари отново, но Лесков лежеше неподвижен. В коридора звуците от престрелката се приближаваха; после, след кратка ожесточена стрелба, всичко стихна. Двама от „Алфа“ прескочиха тялото на Малик в коридора и нахлуха в лабораторията с насочени към Килкъни оръжия. Той мигновено вдигна ръце, за да сигнализира, че се предава.

— Килкъни! — извика Фьодоров, който влизаше след командосите в лабораторията.

Той каза нещо на руски и двамата отклониха оръжията си от Килкъни. Един от тях набързо провери Лесков за пулс, после се обърна към Фьодоров и поклати глава.

— Е, поне ти все още си жив — каза Фьодоров.

— Да, Авакум също. В кабинета си е. Как е Купър?

— Мъртъв, съжалявам, че трябва да го кажа. Открихме него и любовницата на Орлов, Зошченко. Тя също беше простреляна, но може и да оцелее.

— Какво става с Орлов? — попита Килкъни, докато вдигаше глока и го пъхаше в кобура му.

Фьодоров поклати глава:

— Все още не сме го открили.

Килкъни изръмжа, раздвижи глава, за да изпъне мускулите на врата си. Раменете го боляха. После забеляза част от вградените огледални гнезда на камерите по тавана.

— Охранителни камери. Намерихте ли контролната зала?

— Да, преди малко.

— Има камери из цялата сграда и отвън. Ако все още е тук, би трябвало да го забележим.

66.

31 юли

Москва, Русия

След като освободиха Авакум от загражденията в кабинета ѝ и я оставиха под протекцията на отряд „Алфа“, Килкъни и Фьодоров се отправиха към контролната зала на първия етаж. Въпреки че все още се чуваха откъслечни изстрели, превземането на сградата на Орлов беше почти завършено.

Няколко трупа лежаха из коридора. Видимите доказателства за яростната битка за първия етаж — нападали гилзи, разкъсани от куршуми стени и следи от изгорено, оставени от взривените гранати — можеха да се видят навсякъде, а въздухът беше натезжал от острата миризма на скорошния огън. Парамедиците внимателно преместваха ранените „алфи“ и бяха установили разпределителен център на товарителната площадка на сградата. Екипировката, свалена от ранените, бе струпана на купчина до стената.

— Сложи това — каза Фьодоров, като подаваше на Килкъни черна кевларена жилетка от купчината, — така моите хора няма да те объркат с някой от подчинените на Орлов и да станат неприятности.

— Ще свърши работа — одобри я Килкъни, като внимателно наместваше жилетката около раненото си рамо.

Те преминаха през товарителната площадка и влязоха в контролната зала. В бетонната стена се врязваше стоманена врата с масивна метална каса. Вратата нямаше видими защитни устройства, освен клавиатура отляво на стената.

— Това хранилище ли е? — попита Нолън.

Фьодоров хвърли бърз поглед към вратата.

— Може би. Ще я отворим по-късно.

Двамата подминаха склада за оръжия и влязоха в стаята с мониторите. Блокове от малки черно-бели видеоекрани изпълваха стената над операторската конзола — с редове от номерирани бутони, всеки свързан с отдалечена камера, заедно с няколко джойстика и

плъзгачи, които позволяваха на оператора да върти, накланя и да увеличава образа от камерите. Килкъни огледа мониторите — черни фигури преминаваха по някои от тях, но останалите показваха празни кабинети и коридори.

Един от „Алфа“ влезе в залата, приближи се до Фьодоров и каза нещо на руски. Фьодоров кимна и се обърна към Килкъни.

— В момента съм необходим другаде. Остани тук, ще се върна до няколко минути.

След като той излезе с мъжа, Килкъни започна да натиска бутоните и да преглежда редици предварително програмирани образи. Първият ред от бутони покриваха външната част на сградата, покрива и входовете. Той ги остави включени, тъй като те бяха единственият път за влизане и излизане от сградата, после започна да преглежда образите от камерите.

Огледа различните части на сградата, етаж по етаж, но Орлов го нямаше никъде.

— Скрил се е някъде — промърмори Килкъни, докато натискаше бутоните за следващата поредица от камери.

Четири монитора проблеснаха, когато свързаните камери предадоха образите от отдалечените си места. Зловещо осветените изображения на два от екраните показваха дълъг тесен бетонен коридор.

Четвъртият монитор предаде ярък отблясък от светлина, който се приближаваше към камерата от разстояние. Камерата потрепери, когато ярката светлина бързо мина отдолу, последвана от примигващ мотив от сенки и светлини.

— Това изглежда като метро — каза си Килкъни и огледа образа много внимателно.

Сетне насочи вниманието си към предишните монитори. Като използва контролите, той завъртя камерите и огледа цялото протежение на коридора. Увеличи силно образа от втората камера и забеляза някакво движение. Една фигура се откри — Орлов с фенерче в едната ръка и пистолет в другата.

— Сипах те! Но как да стигна дотам?

Килкъни погледна първия монитор, който показваше коридора. Завъртя камерата и откри, че тя предлага прекрасен изглед към стоманената врата пред контролната зала.

Притича към товарителната площадка, но Фьодоров не се виждаше никъде.

— Мамка му!

Килкъни прерови купчината от жилетки и оборудване, докато не намери експлозив и детонатор, после притича към вратата. Внимателно разви бялата лента от експлозива и я подпъкна в междината между вратата и рамката, където би трябвало да се намират заключващите механизми. После постави детонатора, активира го и се затича към прикритието на контролната зала.

Петсекундният детонатор се задейства и запали експлозивния заряд. Взривът отекна мощно от бетонните стени и облак дим изпълни късия коридор. Зарядът смачка ръба на вратата и разкъса дебелата стоманена обшивка назад и настрани, като оголи твърдото метално ядро.

Килкъни откри вратата да зее, а разтопените ѝ метални ръбове бяха все още горещи. Когато я отвори, едно от останалите резета изпадна от гнездото си и се стовари с трясък на пода.

Отвъд вратата имаше тясно стълбище. Килкъни извади глока и внимателно започна спускането си към мрака надолу.

Орлов беше изминал три четвърти от стометровия коридор, когато зловещата подземна тишина беше изместена от оглушителния рев на ударна вълна. Взривът го запрати на колене и той изпусна и фенерчето, и пистолета си. Ушите му бучаха, сякаш някой ги пробиваше с бургия.

Отърси се от замайването и опипа пода наоколо. Намери фенерчето и натисна ключа. Нищо. Слепешком завинти капачката докрай и отново опита ключа — появи се мътна светлина. Той насочи слабия лъч към пода и започна да търси пистолета.

Килкъни стигна края на стълбите и като се изключи слабата светлина, проникваща през вратата отгоре, беше обграден от непрогледна тъмнина. Видя бледо сияние в далечината, на около седемдесет и пет метра пред себе си.

— Орлов! — извика, а гласът му се отрази от стените на бетонния коридор.

Призивът отекна около Орлов и се пребори със звъntenето на ушите му. Той погледна надолу към тунела, но не видя нищо в тъмнината.

— Орлов! — отекна отново гласът, този път по-близо. — Предай се!

Орлов вдигна глока и стреля.

В тъмнината Килкъни се придвижваше предпазливо. Вървеше приведен покрай стената, докато Орлов упорито продължаваше да стреля из мрачния коридор. Нолън съсредоточи вниманието си върху тъмното пространство между бледата светлина и проблясъците от изстрелите на Орлов. Тялото го болеше, а ръцете му трепереха.

— Мамка му! — изруга и откри огън.

Орлов изкрещя, когато куршумът проби тънката метална обшивка на фенерчето и го разби на парчета. После Килкъни се затича надолу, крещеше като обезумял. Проблясъците от дулото на пистолета му осветяваха за кратко тунела, докато разстоянието между него и Орлов се скъсяваше.

Руснакът се преви, уплашен от неспирната стрелба и оглушителния вик „киай“ на Килкъни, и залегна, докато куршумите летяха над главата му. Ужасът го завладя, а после усети нещо топло и мокро около корема и хълбоците си.

Килкъни преодоля последните няколко метра със скок, който го приземи върху Орлов. Двата мъже се плъзнаха по бетонния под преди триенето на грапавата повърхност да ги спре.

— Ако мръднеш, ще те убия — предупреди Килкъни по-скоро като обещание, отколкото като заплаха.

Той се надигна и натисна с коляно гърба на Орлов. После измъкна пистолета от треперещата ръка на руснака и го захвърли в тунела.

— Имам пари — каза Орлов немощно.

— Какво?

— Пари. Много пари. Ще ти дам десет милиона долара, ако ме пуснеш.

— Как, по дяволите, ще ми дадеш десет милиона?

— Имам сметки в Швейцария. Лични сметки — измърмори Орлов нервно. — Мога да изпратя парите където пожелаеш с едно обаждане.

— Имаше сметки в швейцарски банки.

— Какво?

Килкъни опря дулото на пистолета си в черепа на Орлов, после се наведе към ухото на олигарха.

— Всичко, което притежаваше, вече го няма. Компаниите ти. Инвестициите. Броените ти швейцарски влогове. Недвижимите ти имоти. Всяко шибано нещо в портфейла ти от няколко милиарда го няма, а аз съм човекът, който ти го отне. По дяволите, единственото, което не съм ти взел, са дребните в джобовете ти.

Килкъни натисна пистолета още по-силно към врата на Орлов.

— Ще ме убиеш ли? — изпищя руснакът.

— Би било редно да те довърша, не мислиш ли? Като се има предвид какво причини на Сандстром и Парамо и на много други хора, които са имали нещастieto да пресекат пътя на отвратителен паразит като теб.

Ярка светлина нахлу в тунела.

— Килкъни! — обади се нечий глас.

— „Алфите“ идват и сигурно ще те искат жив. Най-добре е да приключа с това сега.

Килкъни се отдръпна назад, без да отмества пистолета.

— Килкъни! — извика Фьодоров, като се приближаваше бързо, следван от отекващи стъпки на много нозе. — Остави Орлов на нас.

Докато натискаше спусъка, Килкъни отмести дулото на глока няколко сантиметра надясно. Изгарящ проблясък изригна от пистолета и последният куршум на Килкъни отнесе горната част от ухото на Орлов, удари се в пода и рикошира към мрачния край на тунела.

— Имаш късмет, Орлов. Пропуснах.

Орлов припадна и локва кръв се разля около главата му. Килкъни се изправи, докато Фьодоров, съпроводен от двама „алфи“, го приближаваха.

— Уби ли го? — попита Фьодоров, като се взираше в неподвижното тяло.

— Не е в стила ми. Ще оставя съдът да се занимае с този боклук. Съществува ли все още ГУЛАГ?

— Сигурен съм, че може да му бъде уреден подходящ дом. — Фьодоров се обърна към хората си. — Изнесете го оттук.

— Радвам се, че си се сетил къде съм.

— Малката експлозия, която предизвика, не остави никакво съмнение. Хайде, ела да се погрижим за раните ти.

67.

1 август

Москва, Русия

Млад офицер от ФСБ поведе Килкъни по коридорите в сградата на Лубянка, както беше станала известна бившата сграда на застрахователна компания „Россия“ след като тайната полиция на Ленин беше се нанесла там през 1918 г. След нападението над седалището на Орлов Килкъни беше закаран в частна болница, за да се погрижат за раните му, после го изписаха и го върнаха да пренощува в хотела. На следващата сутрин след закуска той беше съпроводен до Лубянка, за да бъде разпитан във връзка с Орлов. Разпитът беше само формалност.

— Най-накрая дойде. Заповядай, седни — покани го Фьодоров с усмивка при влизането му в кабинета. — Това е всичко, лейтенант.

Офицерът отсечено отдаде чест, обърна се на пети и се отдалечи по коридора.

— Как е ръката ти? — попита Фьодоров.

— Добре. Лекарят каза, че е просто разместване. Трябва да я държа неподвижна няколко седмици. Казаха, че може да развия тендинит.

— Радвам се, че раните ти не са били твърде тежки — поде Фьодоров с по-сериозен тон. — Получих съобщение от президента. От името на руския народ той поднася благодарности за твоето и на Барт Купър участие при предаването на Орлов и сътрудниците му на правосъдието.

— Предполагам, че подходящият израз в случая е пожалуйста — каза Килкъни и после се засмя.

— Какво е толкова смешно?

— Нищо. Просто ми се стори странно след всичко, което се случи, да ми се благодари за „помощта ми“. Звучи, сякаш съм сменил спукана гума.

Широка усмивка разведри сериозното лице на Фьодоров.

— Политици. Всички имат неестествената способност да казват нещата по такъв начин, че да лишават всяка дума от смисъл.

— Явно някои неща са повсеместни.

— Да. Смъртта, данъците и политиците, които често са отговорни за някои случаи на първото и за всички от второто.

Фьодоров се наведе и вдигна черно подплатено куфарче, което постави върху масата.

— Това беше иззето от лабораторията, вярвам, че е твое.

Килкъни разтвори куфарчето — лаптопът му беше вътре.

— Техниците ни бяха много впечатлени от компютъра ти, особено от вградения сателитен модем.

— Оказа се доста полезен при обезвреждането на Орлов. Имате ли всичко, което ви трябва?

— Да. Твоят приятел Гринели беше много щедър при разкриването на тайните на Орлов. Осъзнавам, че може и да нямаме толкова добро компютърно оборудване тук, с каквото вие разполагате в САЩ, но как успяхте да извлечете толкова много информация от мрежата на Орлов за толкова кратко време? Отне ни часове да изтеглим информацията, която Гринели ни изпрати.

Килкъни пое дълбоко въздух.

— Опасявам се, че не мога да отговоря на този въпрос.

— Държавна тайна. Разбирам — каза Фьодоров и не настоя. — Формирахме екип от хора за пресяване на информацията. Разследването ще продължи с години и доста влиятелни хора ще трябва да обясняват взаимоотношенията си с Орлов. Това може да доведе до така необходимото прочистване по горните етажи на правителството ни.

— Понякога една малка революция е хубаво нещо.

— О, има още нещо, което подозирам, че е твое. — Фьодоров извади дървена кутия и я постави на бюрото. — Намерихме това в сейф на банка на Орлов.

Отстрани на кутията беше изписан баркодът на библиотеката на Мичиганския университет. Килкъни вдигна капака и видя шестте тетрадки на Йохан Волф.

— Няма нужда тези книги да остават тук като доказателство. Купър ми каза за предполагаемата им важност и аз съм съгласен с него, че трябва да бъдат върнати в ръцете на законния им притежател.

— Ами лабораторното оборудване, което Лесков открадна?

— Доктор Авакум много ни помогна при идентифицирането на материалите в лабораторията ѝ, които тя смяташе за откраднати. Тези предмети са опаковани и ще бъдат изпратени в САЩ.

— Благодаря ви — каза Килкъни искрено. — Това е прекрасен начин да върнем изследването на Тед Сандстром обратно на правилния път.

— Във връзка с този изследователски проект... Искам да ви помоля за една услуга.

— Ооо! — проточи Килкъни, като се чудеше какви ли условия ще постави Фьодоров в замяна на оборудването и тетрадките.

— Доктор Авакум е напълно оневинена от престъпленията, които съпътстват тази афера. За съжаление, поради обстоятелства, които не е могла да предвиди, сега е останала без работа. Съкращенията в бюджета на академията на науките означават, че тя едва ли ще бъде назначена отново там, макар че едва ли има желание да се върне на предишната си работа в Сибир.

— Да не би да казвате, че тя си търси работа?

— Доктор Авакум изрази желание да продължи да работи по този проект. Мислите ли, че при Сандстром може да има свободно място за изследовател? Доколкото ми е известно, тя е доста талантлив физик.

— Ще говоря с Тед — обеща Килкъни. — Според мен се нуждае от човек, който разбира работата, за да му помага, докато се изправи на крака.

— Чудесно. Вече говорих с представителите във вашето посолство. Всъщност дори си позволих да уредя тя да пътува с вас.

— Колко удобно!

— Нали? Когато Купър ми обясни плана ви, каза, че двете ви цели са били взимането на тетрадките и освобождаването на доктор Авакум. Не мога да намеря по-добър начин да уважа паметта на моя стар приятел от това да се уверя, че Авакум има възможността да избере какво да прави с остатъка от живота си.

Килкъни си припомни разговора, който беше водил с Купър по време на полета до Москва, и поклати глава.

— Мисля, че би останал доволен.

— Само още едно нещо. Позволих си волността да променя малко пътя ви към САЩ. Вместо в Детройт, ще пристигнете във Вашингтон. Не исках да изпращам тялото на Купър само у дома.

Килкъни се изправи и протегна ръка на Фьодоров.

— Добра идея, Игор Сергеевич. Благодаря ви.

— Няма за какво — отговори Фьодоров и здраво стисна ръката на Килкъни.

68.

2 август

Вашигтон, окръг Колумбия

При пристигането си на летище „Дълес“ Килкъни и Авакум бяха посрещнати от митническите служители, които ги преведоха през процедурите за почти рекордно кратко време. След като паспортите им бяха подпечатани, те събраха ръчния си багаж и влязоха в главната зала на летището, където ги очакваха директорът на ЦРУ Джак Барнет и Кал Мосли.

— Чудех се кой е улеснил бюрократичните процедури — засмя се Килкъни, докато се отправяше към тях.

— Чух, че леко са те поступали там, Нолън — каза Мосли. — Как се чувстваш?

— Като изключим няколкото цицини и малко умора след полета, добре съм.

— Радвам се да ви видя отново, господин Килкъни — поздрави Барнет.

Килкъни се протегна и стисна десницата му.

— Аз също, сър. Ако позволите, доктор Лара Авакум, бих искал да ви представя на Джаксън Барнет и Кал Мосли. Те бяха колеги на Барт Купър.

Авакум се усмихна и подаде ръка.

— Радвам се да се запознаем, господа. Моите съболезнования за колегата ви.

— Благодаря ви, доктор Авакум, добре дошла в САЩ! — приветства я Барнет с дълбока южняшка топлина. — Барт Купър беше уникален човек, който ще липсва на мен, както и на много други хора в Управлението. От името на ЦРУ искам да благодаря и на двама ви, че сте го съпроводили дотук.

— Беше най-малкото, което можем да направим — каза Килкъни.

— Сигурен съм, че искате да се приберете колкото е възможно по-скоро, Нолън, и съжалявам за забавянето. За да ви компенсирам,

направих резервация за вечеря за четирима в отличен ресторант
немного далеч оттук. Надявам се, че не възразяваш.

— Умирам от глад! — каза Авакум с благодарност.

— По-добре е, отколкото да висим няколко часа тук. Подходящо
ли сме облечени?

— И двамата изглеждате идеално — успокои ги Барнет. —
Доктор Авакум, ако искате да се освежите, сега е моментът. Кал и аз
трябва да поговорим с Нолън насаме.

— Звучи делово — усмихна се тя. — Ще дойда след около десет
минути. Ще ви стигне ли това време?

— Повече от достатъчно е, благодаря ви.

Авакум вдигна претъпканата си ръчна чанта и се упъти към
дамската тоалетна. Когато се отдалечи достатъчно, Барнет се обърна
към Килкъни със сериозно изражение.

— Нолън, от това, което Барт и Кал ми казаха, концепцията за
операцията е била твоя идея.

— Само като основа. Кал, Барт и моят приятел Грин могат
определено да оберат оваците за това, че изваяха идеята ми и я
накараха да проработи.

— Просто е скромен, сър — подхвърли Мосли. — Това си е
неговото шоу, още от самото начало.

— Бях затънал до гуша в цялата каша, Кал. По необходимост.

— Оценявам усилията ти — каза Барнет. — И най-вече се
радвам, че се върна невредим. Мосли обрисова доста мрачна картина,
ако Орлов беше успял да придобие права върху квантовата технология.

— В дългосрочен план Орлов можеше да контролира индустрия
с огромно влияние над глобалната икономика — нещо като ОПЕК от
един човек. Сега, след като върнахме откраднатото, квантовата
технология може да се развие както трябва на свободните пазари.

— Когато се срещнахме за пръв път, преди малко повече от
година, ти беше забъркан в технологичен проблем, предизвикан от
самото Управление — припомни Барнет. — Радвам се, че моето
решение да ви оставя Спайдър, е било правилно. Не само сте
подобрили устройството, но и сте го използвали по начин, за който
моите стратегии по планирането дори не са се сетили.

— Спайдър е отворен за импровизации.

— Да, сега разбирам, че си свързан със спасяването на авангардна технология от огромно значение, която по някакви причини се е изплъзнала от анализаторите ми.

— Прогресът често изскача от най-неочаквани места.

— Вярно е, но работата на Управлението е да изследва неочакваното и да защитава промишлеността и технологиите, на които се крепи икономиката ни. Индустриалният шпионаж е най-сериозната заплаха, която нашата нация някога е срещала, и все по-голяма част от екипите на ЦРУ са свързани с технологии, за които почти никой не е чувал. За втори път се справяш блестящо, Килкъни. На два пъти ми доказваш, че човек с твоите уникални способности ще бъде от огромна полза за Управлението.

— Работа ли ми предлагате? — попита Килкъни.

— В известен смисъл.

— Сър, вече имам работа в консорциума, а и честно казано, не мисля, че от мен ще излезе добър шпионин.

— Не съм съгласен, а и не искам от теб да ставаш агент. Всъщност бих предпочел да останеш в Мичиганския консорциум, където ще продължиш да получаващ ценна информация за развитието на технологиите. Виждаш ли, твоята ценност като съветник за Управлението изисква да запазиш определено ниво на професионална обективност.

— Какво включва длъжността съветник? — попита Нолън подозрително. — Да докладвам за изследванията в частния сектор? Кой върху какво работи? Има и юридически, и етични проблеми, свързани с подобна дейност.

— Разбирам неохотата ти, но вярвам, че твоето участие в това начинание е изключително важно. — Барнет погледна право в очите на Килкъни. — Имам правомощията да те преназнача във флота и да изискам прехвърлянето ти към ЦРУ.

— Мисля, че разбирам мотивите ви и съм съгласен с тях, но не това е начинът. Казахте го сам, моята ценност като наблюдател зависи от способността ми да се занимавам с тази работа. Ако някога взаимоотношенията, които предлагате, излязат на бял свят, нито един изследовател в цялата страна няма да желае да говори с мен. Съществува и проблемът с поверителните споразумения. Ако докладвам на вас, ще бъде нарушение, което ще постави и

консорциума, и ЦРУ, и мен, в опасност да бъдем дадени под съд и най-вероятно да загубим делото.

— Трябва да има начин да стигнем до споразумение, Нолън. Това е резултат със сериозни последици за националната сигурност и няма да изчезне в обозримо бъдеще.

— Мисля, че има начин. Какво ще стане, ако ЦРУ стане клиент на Мичиганския консорциум по приложни изследвания? При такива бизнес отношения мога да ви предлагам помощ за технологични проблеми, когато имате нужда.

— Нещо като сегашните ни споразумения със Спайдър?

— Именно. Обръщаме се едни към други при конкретни проблеми, като кражбата на изследванията на Сандстром от Орлов. Ако някога се разчуе, че съм работил с ЦРУ върху нещо такова, изследователската общност сигурно ще ме въздигне като герой, защитил правото на интелектуална собственост.

— Както и трябва. Мисля, че това, което предлагаш, е приемливо, Нолън, и съм сигурен, че ще постигнем някакъв вид споразумение.

— И аз така мисля, господине.

— Ако ще работим заедно, трябва да спреш да ме наричаш господине. Наричай ме Джаксън.

— Както кажеш, Джаксън.

— Добре дошъл в отбора, Нолън! — усмихна се Мосли.

69.

3 август

Ан Арбър, Мичиган

— Здравей! — провикна се Келси от основата на витото стълбище в хамбара. — Има ли някой вкъщи?

— Добро утро, Келси — отговори Нолън. — Качвай се. В кухнята съм.

Въздухът беше наситен с миризмата на бекон и врящо кафе. Нолън разби последното яйце в купата, пусна черупката в мивката и спря, заслушан в ритмичното потропване, което съпровождаше изкачването на Келси по металните стъпала. Обърна се точно когато тя стигна площадката, озарена от светлината на сутрешното слънце, което струеше през източния прозорец. Носеше лека ленена риза над бяла тениска и бели памучни шорти. Водопад от руса коса се спускаше по раменете ѝ и проблясваше, докато тя вървеше. Макар че беше говорил с нея няколко пъти по телефона след освобождаването ѝ, чак сега се виждаха за първи път.

— Няма ли да ме посрещнеш по средата на пътя? — попита Келси, докато приближаваше кухнята.

— Не, просто ще стоя тук и ще гледам как вървиш към мен, докато въображението ми те разсъблича при всяка стъпка.

— Защо трябва да го правиш наум?

— Защото все още имам двама гости, които ще се върнат от сутрешното си бягане всеки момент.

Келси уви ръце около врата му, като внимаваше да не докосва ранената му ръка, и жадно го целуна.

— Имаме повече от достатъчно време.

— Келси, любов моя — пошушна той, докато ръката му се разхождаше по гърба ѝ и притискаше тялото ѝ към неговото. — За това, което съм си наумил, ще ни трябва целият остатък от деня.

— О — измърка тя, — харесва ми.

Целунаха се отново, като се наслаждаваха на усещането. Страховете от отминалите дни се бяха стопили в реалността, и двамата се бяха върнали и се намираха на мястото, към което принадлежат.

Чуха вратата към стълбата да се отваря; Доусън и Гейтс се връщаха от дългото си бягане.

— Здравсти, Нолън! — извика Доусън високо. — Виждам, че колата на Келси е навън. Безопасно ли е да се качваме?

— Напълно благоприлични сме, Джак.

Доусън и Гейтс затрополиха нагоре по стълбите.

— Едва ли някога бих използвал думата благоприличен, за да те опиша, Нолън — подхвърли Гейтс, а гласът му отекна по стълбището. — Дори когато си напълно облечен.

— Много смешно, Макс. Искаш омлета си прегорен, нали?

— Нещо мирише вкусно — каза Доусън с одобрение.

— Отивайте да се изкъпете, момчета. Аз ще направя световноизвестните си мексикански едноръчни омлети за пет минути.

Двамата си грабнаха по парче бекон, преди да се устремят към банята.

Келси погледна към масата и видя пет чинии.

— Кой още ще закусва с вас?

— Баща ми и Лара Авакум, физичката, която доведох от Москва. Прекара нощта в една от спалните за гости на баща ми. Обади се малко преди да дойдеш и ще пристигнат до няколко минути. Ти яла ли си вече?

— Взех си кифличка. Не е нужно да ми приготвяш нещо, просто ще си открадна малко от твоя омлет.

— Добре, можеш да сложиш още един стол до моя. Ели при дядо и баба ли е?

— Да, приключват с формалностите за възпоменателната служба утре. След всички тези години най-накрая може да остави Йохан Волф да почива в мир, уверена, че винаги я е обичал.

— Обзалагам се, че това значи повече за нея, отколкото стореното от него през войната или дори от тетрадките му.

— Така е. Като заговорихме за тетрадки, баща ти е осигурил сделка с университета от името на Ели. Тя е дала на Мичиганския консорциум правата за разработка на интелектуалната собственост, а самите тетрадки най-вероятно ще отидат в библиотеката.

— Какво е направил дядо ми за Ели в замяна?

— Консорциумът ѝ е платил номинална сума от един долар за правата за развитие.

— Един долар? Шегуваш се.

— Не, Ели не е богата, но има достатъчно, за да живее удобно до края на живота си, така че парите не я интересуват. Тя поиска нещо друго.

— Какво?

— Сграда. Ако тетрадките на Волф се окажат толкова ценни, за колкото ги смятаме, университетът ще спечели много пари чрез патентите, които ще получи заедно с консорциума. Ако това се случи, университетът се задължава да построи нова сграда по физика и да я нарече на името на Волф.

След късната си сутрешна закуска Шон Килкъни и Лара се заеха с миенето на чиниите, докато Нолън и Келси изпратиха Доусън и Гейтс до повиканото такси.

— Жалко, че не останахте по-дълго — каза Нолън.

— Щеше да ни е приятно, но ако не се върнем навреме, ще ни обявят за самоотлъчили се.

— Може ли флотът да постъпи така с адмирал? — попита Келси.

— Не ни е страх от флота — отговори Гейтс, — а от жените ни.

— Е, предайте поздравите ми на Марси и Джулия.

— Разбира се, Нолън.

— Е, момчета — гласът на Нолън се стегна от вълнение, — благодаря за всичко.

— Няма нужда, Нолън — отговори Доусън. — Но пак заповядай.

— Винаги — каза Гейтс, като стисна ръката на Нолън в мечешката си лапа.

Келси топло прегърна адмирала и старшината, знаеше, че дължи живота си на тях.

Докато таксито изчезваше по дългата чакълеста пътека, Авакум и бащата на Нолън се появиха от хамбара.

— Благодаря за закуската, Нолън — каза Шон. — Сега май е време да запознаем доктор Авакум с Тед Сандстром.

По пътя към болницата спряха до сградата на Мичиганския консорциум, откъдето Нолън прибра последните распечатки с резултати от декодиращата програма на Грин. По-голямата част от първата тетрадка вече беше декодирана, а Авакум поглъщаше всяка страница сякаш беше вълнуващ роман.

— Здравсти, Келси — поздрави Сандстром развълнувано, когато влязоха в стаята му. — Нолън, как е рамото ти?

— Добре, Тед. Просто се измъкна малко. Доведохме един човек, с когото бихме искали да се запознаеш. — И той се отдръпна от вратата. — Влизай, Лара.

Авакум пристъпи в стерилната зала нервно, свела очи към пода.

— Тед, искам да те представя на доктор Лара Авакум, бивш възпитаник на Руската академия на науките.

— Докторе — каза Сандстром, — извини ме, че не се изправам, но наистина е удоволствие накрая да се запозная с теб.

Авакум се усмихна леко и погледна колегата си. Дори не трепна при вида на изгарянията му.

— Не знам какво да кажа — промърмори тя.

— Е, аз знам — Отговори Сандстром. — Разбрах, че ти си изпратила на Нолън съобщението, с което си му помогнала да възстанови изследванията ми.

— Да.

Сандстром се взря в очите ѝ.

— Лара, в някакъв смисъл ти спаси живота ми. Благодаря ти.

— Няма за какво.

— Разбирам, че си имала възможност да погледнеш работата ми.

— Да — потвърди Авакум.

— Какво мислиш?

— Мисля, че е красиво. Работата ти е довела до подстъпите на самото съзидание; мога да си представя несигурното равновесие между реда и хаоса.

— Виждаш нещата така, както и аз — каза Сандстром, доволен, че е намерил сродна душа.

— Лара — обади се Келси, — защо не му покажеш какво взехме от консорциума.

Авакум издърпа топче листове от торбата на рамото си и ги подаде на Сандстром. Той огледа страниците за момент, зяпна, после се втренчи в посетителите си.

— Тези от тетрадките на Волф ли са?

— Да — отговори Килкъни. — В момента ги разшифроваме.

— Изглежда са писани на немски. Кога ще можем да получим превод?

Килкъни се подпря на рамката на прозореца.

— Странно е, че питаш. Доктор Авакум не само е много добър физик със сериозен интерес в квантовата физика, но освен това говори и няколко езика, включително английски и немски. Докато ти се възстановяваш, Мичиганският консорциум нае Лара Авакум да преведе тетрадките. Тя, разбира се, ще те посещава редовно, за да ти докладва какво е научила. Ако тези първи страници са някаква индикация за останалото съдържание на тетрадките, очаква те доста интересно четиво. Докато дойде времето да отвориш наново лабораторията си, ще установиш, че Лара е много способен сътрудник.

Сандстром подозрително погледна Килкъни, беше наясно, че те са скроили всичко това.

Авакум продължи незабавно:

— Доктор Сандстром, знам колко важно е да се подберат подходящите хора, които да работят в лабораторията. Единствено моля да ми дадеш шанс да се докажа. След като изучавах бележките толкова време, повече от всичко на света искам да работя върху този проект.

— Можеш да й дадеш шанс — подкрепи я Нолън.

Сандстром кимна, разочарован от моментната си себична преценка.

— Напълно сте прави. Не мога да се справя сам. Ще ми трябва подкрепа. В екипа си, Лара. По дяволите, ти и аз сме екипът! Така че вече ме наричай Тед.

— Чудесно — отговори Авакум. — Искаш ли да знаеш какво става в първата тетрадка?

— Да! — потвърди Сандстром ентузиазирано, като й връчи отново папката.

— Прегледах ги по пътя за насам. Сигурно познаваш работата на Малдацена върху М-теорията?

— Разбира се.

— Смятам, че Волф е възприел подобен подход и в първата тетрадка го е развил доста обстоятелствено.

— Колко обстоятелствено?

— Мисля, че неговият подход може успешно да обедини четирите основни природни сили.

— Сигурна ли си? — попита Келси.

— Работеща теория на всичко — бавно каза Сандстром, докато се бореше с мисълта, че нечий ум е успял да постигне нирваната на истинския физик.

— Това е, което виждам тук — продължи Авакум. — Докато всички тетрадки не бъдат декодирани, няма да разберем дали той е сглобил всичко и то е заработило, но това, което виждам от подхода му дотук, е блестящо. Ако теорията на Волф е вярна, той ще бъде честван като един от най-великите умове на всички времена.

70.

4 август

Декстър, Мичиган

В необикновено ясната слънчева сутрин Ели Витал заплака тихо, докато преподобният Боте от Лутеранската църква в Декстър прочете последната молитва. Заедно с годеницата на Йохан Волф и семейството на приятеля му Мартин Килкъни бяха дошли да изразят почитта си ректорът на Мичиганския университет и няколко членове на Физическия факултет. Фотографите и видеооператорите поддържаха почтителна дистанция от мястото на погребението. Благодарение на мощните си телефотообективи нямаха проблем в заснемането на възпоменателната служба за убития физик.

Боте затвори молитвеника си и се отправи към мястото, където Ели Витал седеше с Мартин и Одри Килкъни.

— Госпожице Витал, искам да изразя най-дълбоката си съпричастност.

— Благодаря ви — отговори Ели тихо.

Мартин дръпна Боте настрана.

— Преподобни, справихте се много добре. Благодаря ви, че направихте това за нас, макар че не принадлежим към паството ви.

— След като отец Уолш ми се обади и ми обясни, че Йохан Волф е бил лутеранин, как бих могъл да откажа?

— Уолш е прав, вие сте добър човек за лутеранин.

Боте се засмя и сърдечно стисна ръката на Мартин, преди да се упъти към колата си.

— Нолън, ще ми подадеш ли ръка?

— Разбира се. Едната все още е здрава.

Ели се изправи и плъзна лявата си ръка около дясната на Нолън и отърка лакътя си в неговия.

— Келси, нали не възразяваш да ти го открадна за минутка? Трябва да поговоря с него.

— Стига да го върнеш.

Ели заведе Нолън до надгробния камък, където спря за миг. Надписът носеше нейното име и това на Волф. Искаше да я погребат тук, когато смъртта я застигне.

— Странно е да видиш името си на надгробна плоча — каза тя. — Но и успокоително, по някакъв начин.

Те минаха покрай още няколко реда от надгробни камъни, докато се отдалечиха достатъчно, за да не може да ги чуе никой от малката група хора, които се суетяха около гроба на Волф. Ели изтегли ръката си и се обърна, за да погледне Нолън в лицето.

— Исках да ти благодаря за всичко, което направи за мен и за Йохан.

— Радвам се, че ти и баба и дядо доживяхте да научите истината.

— Някаква утеха е — въздъхна Ели и вдигна лявата си ръка. — Вечерта, преди да бъде убит, Йохан ми предложи да се оженим и ми даде този пръстен. Той беше символ на неговото обещание да ме обича винаги. Както знаеш, ние никога не се оженихме. Сега вече съм стара жена. Това е годежен пръстен и нищо няма да ме зарадва повече от това да го видя използван по предназначение. За съжаление нямам деца, на които да го предам. Келси и аз преминахме през голямо изпитание заедно и никак не бях сигурна, че ще оцелеем. Искам тя да получи този пръстен — вярвам, че ще му се зарадва по много причини — но само един джентълмен може да поднася такива подаръци.

Ели внимателно свали пръстена от пръста си и го подаде на Нолън.

Той внимателно огледа златната халка.

— Не мислиш ли, че Йохан ще има нещо против?

— Ако сърцето, умът и душата ти подкрепят обещанието на този пръстен, знам, че ще остане доволен.

След вечерята в къщата на Мартин и Одри Нолън с Келси се разходиха покрай малко езерце, в което се вливаше пенлив поток. Вечерното небе гореше с оранжево-червен блясък, а повърхността на езерото отразяваше неземното сияние. Дватама вървяха един до друг, всеки обхванал кръста на другия.

— Знаеш ли, Келси, мислех си за нещо.

— Да — каза тя плахо.

— Когато ти и Ели бяхте заложници, похитителите ми изпратиха видеозапис, за да ми покажат, че и двете сте невредими.

— Спомням си — отговори тя, без да разбира накъде води този разговор.

— В записа забелязах, че носиш пръстен, и предположих, че е пръстенът на Ели.

— Надявах се да забележиш.

— Знаех, че се опитваш да ми предадеш съобщение. Всъщност ми предаде две.

— Две? Какво съобщение си получил, освен очевидното „аз нося пръстена на Ели, моля ви, измъкнете ни оттук“?

— Това.

Нолън се отдръпна от Келси и се извърна, за да я погледне.

— Келси, ще се омъжиш ли за мен?

— Сериозно ли питаш?

Нолън извади пръстена от джоба си и го задържа с върховете на пръстите си. Келси протегна лявата си ръка и той внимателно плъзна халката върху безименния ѝ пръст. После сплете ръката си с нейната.

— Когато видях този пръстен на пръста ти и си помислих за реалната възможност да те загубя, разбрах, че когато се върнеш, ще те помоля да се оженим. Обичам те и искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Ще се омъжиш ли за мен?

Келси се приближи и нежно притисна устни към неговите. После се отдръпна, но само на сантиметър.

— Да.

БЕЛЕЖКА КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Визията на Волф за тънки едномерни нишки — струни, чиито вибрации и трептения определят материята и енергията — не е продукт на моето въображение. Теорията на струните е реална научна концепция, разработена от физиците в търсене на по-добър начин да се опише как работи вселената. Не се срамувам да призная, че владее само лаическо разбиране на тази теория. По-малко от хиляда физици са проникнали в дълбините ѝ, за да изследват нейните тайни, и това, което са открили дотук, е едновременно плашещо и невероятно красиво.

За да се разбере теорията на струните, трябва малко предварителни познания. Исак Нютон е наблюдавал как ябълката пада и как планетите обикалят по орбитите, и се е заел да даде математическо описание за тези явления. Той не е имал представа как работи гравитацията, но е осъзнал, че тя винаги действа по един и същ начин. Правилата на гравитацията се оказали твърде сложни за математиката по онова време, така че Нютон се заел да развие нови техники и положил основите на модерното интегрално смятане.

Описанието на Нютон работело много добре, докато през деветнадесети век изследователите на магнетизма и електричеството, които се разпространяват много бързо, се натъкнали на известни проблеми. Неприятната ситуация продължила до началото на двадесети век, когато Алберт Айнщайн създал по-добра теория за това как работи гравитацията. В неговото описание времето може да тече бавно или бързо, изкривеното пространство на вселената се разширява, а енергията и материята са интимно свързани ($E = mc^2$).

Описанието на Айнщайн (обща теория на относителността) работи много добре при изучаването на големи обекти — звезди, галактики, черни дупки, а и на цялата вселена. Но там, където нещата започват да стават изключително малки — дълбоко в атома — теорията му не е особено полезна.

Атомът се състои от протони, неутрони и електрони. Ако се разбият и тези частици, ще получим кварки, мюони и неутрино. Правилата, според които субатомните частици си взаимодействат, води до това, което ние възприемаме като материя и енергия. А тези правила са били бавно и мъчително разкривани от мнозина учени през двадесети век.

Почти всички предположения в общата теория на относителността и квантовата механика са били доказани с невероятна точност. Бързината на развитието на технологиите за последните петдесет години отчасти свидетелства за ценността на тези две теории. Има само един проблем: във вида, в който са написани, теорията на относителността и квантовата механика не се смесват.

В Холивуд, когато продуцентите не харесат някой сценарий, те искат да се пренапише. Същото важи и за физиката. Теорията на струните е вариант, който безупречно представя правилата за големите и малките обекти по начин, който променя разбирането ни за това как работи вселената. И подобно на двете системи, които се стреми да измести, теорията на струните поднася някои неочаквани изненади.

Една от тях — наистина изглежда малко странно — е идеята, че живеем в единадесетмерно пространство. Ние сме свикнали с четири измерения: височина, ширина, дълбочина и време. Останалите са силно „намачкани“ между струните, невидими са за нас и въпреки това са крайъгълният камък на абсолютно всичко. В тези усукани пространства най-накрая можем да разберем как работи вселената.

Както и Нютон, физиците, които се занимават с теория на струните, тласкат математиката в нови посоки. Да се решават задачи с три или четири променливи е достатъчно сложно само по себе си за повечето от нас, а единадесет променливи са направо плашещи. Но да се изследва неизвестното никога не е било лесно.

Аз съм убеден, че в близките десетилетия няколко Нобелови награди по физика и математика ще бъдат присъдени за работи, свързани с теорията на струните. А след като постигнем по-добро разбиране на начина, по който функционира вселената, инженерите ще започнат да прилагат това знание по нови и креативни начини. За добро или лошо, откритието и изследванията вървят ръка за ръка — това е и идеята на „Квантова мрежа“.

Том Грейс

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.